

**TASAPAINOILUA TURVALLISUUDEN JA VAPAUKSIEN
VÄLILLÄ**
**Terrorismin torjunta Euroopan parlamentin debateissa
vuosina 2008 ja 2020**

Heidi Saario
Maisterintutkielma
Politiikan tutkimus
Yhteiskuntatieteiden ja filo-
sofian laitos
Jyväskylän yliopisto
Kevät 2022

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta Humanistis-yhteiskuntatieteellinen	Laitos Yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitos
Tekijä Heidi Saario	
Työn nimi Tasapainoilua turvallisuuden ja vapauksien välillä – Terrorismin torjunta Euroopan parlamentin debatteissa vuosina 2008 ja 2020	
Oppiaine Politiikan tutkimus	Työn tyyppi Pro gradu
Aika Kevät 2022	Sivumäärä 104
Ohjaaja Mika Ojakangas	
<p>Tiivistelmä</p> <p>Terrorismi muuttuu jatkuvasti, mikä tarkoittaa jatkuvaa muutosta myös sen torjunnassa. Tutkielmassani on tarkoitus selvittää, miten Euroopan parlamentissa on argumentoitu turvallisuuden tai vapauden puolesta terrorismin torjuntaan liittyen, ja miten terrorismin torjuntamalleja erittelevät teoriat näkyvät aineistossa. Aineistona on yhteensä neljä täysistuntokeskustelua vuosilta 2008 ja 2020. Metodina on käytetty retorista analyysia. Analyysissa käytän hyväksi myös turvallisuuteen ja vapauteen liittyvää teoriakirjallisuutta. Turvallisuuteen ja turvallistamiseen liittyen käytän erityisesti Kööpenhaminan koulukuntaan liittyvää kirjallisuutta, ja vapauden käsitteeseen liittyen taas erityisesti Isaiiah Berlinin negatiivisen vapauden käsitettä. Nähtävissä on selkeää tasapainoilua turvallisuuden ja vapauksien välillä, mikä on odotettavaa parlamentaariseen keskusteluun kuuluvan pro et contra -argumentaation takia.</p> <p>Turvallisuuteen liittyen esille nousee enimmäkseen tunteisiin vetoavaa retoriikkaa, esimerkiksi lasten, uhrien tai kansalaisten näkökulmaan viittaamista, sekä vaarallisuuden korostamista superlatiivimuodon avulla. Turvallisuuden puolesta argumentointia on selkeämmin nähtävissä vuoden 2020 keskusteluissa, joissa turvallistetaan esimerkiksi maahanmuuttoa, rajavalvontaa, Internetiä, sekä islamismia. Ennen toista vuoden 2020 keskustelua oli juuri tapahtunut islamistinen terrori-isku, joka osaltaan selittää turvallisuuspuheen määrää. Aikaisemmassa tutkimuksessa on tuotu esille jihadistisen terrorismin määrän nousu, mikä myös selittää muutosta. Buzanin, Wæverin & de Wilden turvallisuuden eri sektoreista yhteiskunnallinen sektori nousee molempien vuosien aineistoissa eniten esille, sillä erityisesti eurooppalainen identiteetti eri muodoissaan nähdään olevan uhattuna, ja tällä perustellaan turvallisuuden lisäämistä. Euroopalaisuus on siis jotakin tärkeää ja suojelemisen arvoista. Myös vapauden puolesta argumentoidaan hyvin tunteisiin vetoavasti. Perusteluina käytetään esimerkiksi uhrien näkökulmaa, ja rajoituksia verrataan myös sortomekanismeihin. Berlinin ajatus vähintään negatiivisen vapauden minimimäärästä on nähtävissä aineistoissa. Vuoden 2008 keskusteluissa vapauksien välttämättömyyden puolesta argumentointi on hyvin näkyvää liittyen tietosuojaan ja yleisesti perusoikeuksiin. Linjassa aikaisemman tutkimuksen kanssa on havainto, että kun parlamentissa puhutaan vapauksista, keskitytään ihmis- ja perusoikeuksiin.</p> <p>Terrorismin torjuntaan liittyvien mallien sisältöä on nähtävissä keskusteluissa. Esimerkkejä näistä ovat poliisitoiminta, ulkopolitiikka, erilaiset yhteiskunnalliset toimenpiteet, sekä lainsäädännölliset keinot. Myös ehkäisevä toiminta ja terrorismin juurisyihin puuttuminen ovat useasti näkyvissä. Erot mallien näkymisessä eri vuosien keskusteluissa voivat selittyä keskusteluiden erilaisilla painopisteillä ja teemoilla.</p>	
Asiasanat Euroopan parlamentti, Euroopan unioni, retoriikka, terrorismi, turvallisuus, vapaus	
Säilytyspaikka Jyväskylän yliopisto	

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	1
2	AIKAISEMPAA TUTKIMUSTA	3
2.1	Euroopan parlamentti poliittisena toimijana	3
2.2	Euroopan unioni ja ihmis- ja perusoikeudet	4
2.3	Internet.....	4
2.4	Terrorismin vastainen toiminta	5
2.5	Uskonnollinen terrorismi, sekä maahanmuutto.....	8
2.6	Europol & rahanpesu	9
2.7	Turvallisuus, vapaus ja terrorismi.....	10
3	TEORIA & METODI.....	11
3.1	Turvallisuuden ja vapauden käsitteet.....	11
3.1.1	Turvallisuus ja Kööpenhaminan koulukunta	11
3.1.2	Turvallisuus muussa kirjallisuudessa	13
3.1.3	Vapaus.....	14
3.2	Retorinen analyysi	16
4	AINEISTON ESITTELY	19
5	TERRORISMIN TORJUNTA DEBATEISSA	21
5.1	Vuosi 2008	21
5.1.1	Liikkuminen	21
5.1.2	Yhteistyö	22
5.1.3	Sanavalinnat	29
5.1.4	Tietosuoja & ilmaisunvapaus	34
5.1.5	Islam	44
5.1.6	Terrorismin torjunta & luottamuspuola.....	46
5.1.7	Maahanmuutto	48
5.1.8	Internet.....	51
5.1.9	Valtioiden toiminta	54
5.2	Vuosi 2020	58
5.2.1	Yhteistyö	58
5.2.2	Lainsäädännölliset keinot.....	61
5.2.3	Europol.....	62
5.2.4	Islam	65
5.2.5	Internet ja media	71
5.2.6	Rajavalvonta.....	74
5.2.7	Perusoikeudet	77
5.2.8	Sosiaalinen inkluusio	83

5.2.9	Tapahtuneet iskut.....	88
5.2.10	Maahanmuutto	89
5.2.11	Ulkopolitiikka	91
5.2.12	Valtioiden toiminta	92
5.2.13	Turvallisuus.....	93
6	YHTEENVETO	95
	LÄHTEET	100

1 JOHDANTO

Terrorismi nousi vuonna 2001 laajan uutisoinnin kohteeksi WTC-iskujen tapahduttua, eikä tälle ilmiölle ole näkynyt loppua vielä 2020-luvullakaan. Raphael Bossong (2012, s. 39) tuo kirjassaan esille, että iskut Yhdysvalloissa johtivat terrorismin turvallistamiseen myös Euroopan unionissa. Vaikka iskut tapahtuivatkin kaukana Euroopasta, oli niillä kuitenkin laaja vaikutus myös muuhun maailmaan. Terrorismi on siis ollut pinnalla Euroopan unionissakin jo pitkään. Vuonna 2020 EU-alueella tapahtuneita terrori-iskun yrityksiä oli Europolin raportin mukaan 57, johon on laskettu tapahtuneiden iskujen lisäksi myös estetyt ja epäonnistuneet (Euroopan parlamentti, 2021a). Terroristiseen toimintaan liittyviä pidätyksiä alueella taas oli 449 kappaletta (Europol, 2021, s. 12). Nämä iskut johtivat 21 ihmisen kuolemaan ja 54 ihmisen loukkaantumiseen (Euroopan parlamentti, 2021a). Kyseessä on siis edelleen varteenotettava uhka, vaikka kyseiset luvut ovatkin pienempiä kuin esimerkiksi vuosina 2015–2016 (Euroopan parlamentti, 2021a).

Euroopan parlamentti on sivuillaan tuonut esille, että jihadistinen terrorismi on lisääntynyt alueella vuoden 2015 jälkeen (Euroopan parlamentti, 2021c). Tämä on tarkoittanut torjuntakeinojen ja ehkäisyn tärkeyden korostumista. Muuttuva toimintaympäristö, esimerkiksi Internetin käytön jatkuva yleistyminen on tuonut uusia haasteita terrorismin torjumiseen. Tämän lisäksi Covid-19-pandemian aiheuttama Internetin käytön lisääntyminen vaikutti myös netissä tapahtuvan radikalisoitumisen nousuun (Euroopan parlamentti, 2021a). Terrorismi on siis pinnalla edelleen.

Euroopan unioni määrittelee terrorismin niin, että sen tarkoituksena on herättää pelkoa, pakottaa tekemään jotakin tai pidättäytymään jostakin teosta, vaikuttaa esimerkiksi valtion erilaisiin perusrakenteisiin tai pyrkiä niiden tuhoamiseen (Euroopan parlamentti, 2021b). Tämä on vain yksi tapa määritellä terrorismia, mutta koska tutkin nimenomaan eurooppalaista näkökulmaa terrorismiin, tämä määritelmä on käyttökelpoinen tutkielmani kannalta. Muita tärkeitä käsitteitä ovat turvallisuus ja vapaus, joista löytyy tietoa teorialuvusta.

Olen ollut kiinnostunut erilaisista konflikteista ja kansainvälisistä suhteista jo pitkään, mikä vaikutti vahvasti aiheen valintaan. Terrorismi on ainakin jollain tavalla vaikuttanut lähes koko maailmaan, mikä tekee siitä mielenkiintoisen tutkimuskohteen. Terrorismi on myös muuttuva ilmiö, joten sen tutkimisesta on jatkuvaa hyötyä. Erityisen mielenkiintoista on, miten turvallisuutta ja ihmisten vapauksia on käsitelty torjuntaa koskevissa debateissa, sillä nämä ovat käsitteitä, jotka liittyvät terrorismin torjuntaan vahvasti, koska toiseen pyrkiminen vaikuttaa ainakin jollakin tavalla toiseen. Turvallisuus ja vapaus ovat käsitteitä, jotka voidaan määrittelijästä riippuen nähdä olevan vastakkaisia tai toisiaan täydentäviä. Ne liittyvät myös vahvasti siihen, mitä ollaan valmiita tekemään tietyssä tilanteessa; milloin tärkeämpää ovat kansalaisten vapaudet ja milloin turvallisuus nähdään oleellisempina?

Terrorismin torjunnan, Euroopan parlamentin argumentaation, vapauden ja turvallisuuden yhdistävää tutkimusta ei ole löydettävissä erityisen paljon, minkä takia tämä aihe valikoitui. Mielestäni on hyvin tärkeää tietää, millä perusteilla vapauksia ollaan valmiita rajoittamaan epävarmassa turvallisuustilanteessa. Tutkimuskysymyksenä ovat: **Miten keskusteluissa on argumentoitu turvallisuuden tai vapauksien puolesta, ja miten tämä näyttäytyy terrorismin torjuntaa koskevien tutkimustulosten ja teorioiden valossa?** Tarkoittamiani teorioita esittelen tarkemmin luvussa "Aikaisempaa tutkimusta". Tutkielmassani metodina käytän retorista analyysia, sillä minua kiinnostavat argumentit vapauden ja turvallisuuden puolesta ja vastaan, sekä miten toimijat pyrkivät vaikuttamaan kuulijoihin. Teoriapohjana toimii vapautta ja turvallisuutta koskeva kirjallisuus. Turvallisuuden ja turvallistamisen teoriassa tärkeää on erityisesti Kööpenhaminan koulukunnan esille tuoma jaottelu. Vapauden käsitteen teoriaa taas käytän esimerkiksi Isaiiah Berliniltä ja Jiddu Krishnamurtilta. Tarkoitukseksena on nähdä, miten tämän kirjallisuuden sisältö näyttäytyy aineistossa, ja analysoida aineistoa erityisesti näihin teorioihin keskittyen.

Tutkielmassani tarkastelen yhteensä neljää Euroopan parlamentin täysistunto-keskustelua vuosilta 2008 ja 2020. Käytän debateja näiltä kahdelta vuodelta, sillä niiden välillä on ajallista syvyyttä, ja toinen debateista on käyty vain kaksi vuotta sitten. Esillä on siis sekä uudempaa, että vanhempaa keskustelua aiheesta, mikä mahdollistaa muutoksen näkemisen esimerkiksi mielipiteissä. Myös parlamentaarikot ovat vaihtuneet lähes kokonaan, mikä vaikuttaa käytyyn keskusteluun. Täysistunto-keskustelut ovat erittäin monipuolinen aineisto tutkia, sillä keskustelu perustuu pro et contra -argumentaatioon, jossa tuodaan esille sekä hyviä että huonoja puolia (Wiesner, Haapala & Palonen, 2017, s. 2). Parlamentaarikoilta voidaan jopa odottaa eriäviä mielipiteitä, sillä tämä mahdollistaa kaikkien erilaisten puolten ja näkökulmien läpikäymisen (Wiesner ym., 2017, s. 30). Parlamentin täysistunto-keskustelut eivät välttämättä ole monille tuttuja, minkä takia niiden analysoiminen tuo esille paljon tietoa parlamentaarikkojen tekemästä politiikasta ja lainsäädäntöprosessista. Euroopan unionin kautta tulee paljon Suomea koskevaa lainsäädäntöä, joten on tärkeää olla tietoinen siitä, miten parlamentissa keskustellaan esimerkiksi terrorismin torjunnan keinoista.

2 AIKAISEMPAA TUTKIMUSTA

2.1 Euroopan parlamentti poliittisena toimijana

Jotta voidaan analysoida parlamentin keskustelua, on hyvä ymmärtää, minkälaisesta toimijasta on kyse. Vuonna 2009 voimaan tullut Lissabonin sopimus toimi merkittävänä valta-aseman lisääjänä, koska sen kautta parlamentin lainsäädäntövalta lisääntyi (Wade, 2014, s. 375). Tätä aikaisemmin Euroopan unionin neuvostolla, eli lyhyemmin neuvostolla oli enemmän sananvaltaa EU-lainsäädännössä. Myös Christian Kaunert, Sarah Léonard & Alex MacKenzie (2015, s. 358) korostavat tämän muutoksen tärkeyttä, sillä yleisimmin käytetty tavallinen lainsäätämisympäristö on käytössä myös terrorismin torjuntaa koskevaa lainsäädäntöä säädettäessä. Kyseisessä tavassa säädäntövalta jakautuu näille kahdelle toimielimelle. Myös Yhdysvallat on antanut parlamentille enemmän tunnustusta Lissabonin sopimusta edeltävään aikaan verrattuna (Kaunert ym., 2015, s. 371). Kaksi tässä tutkielmassa käsitellyistä debateista on ajalta ennen Lissabonin sopimuksen voimaantuloa.

Parlamentti on ainoa demokraattisesti vaaleilla valittava EU-instituutio (Ripoll Servent, 2015, s. 17). Sen legitimitettiin voidaan nähdä tästä syystä olevan hyvällä tasolla (Kaunert ym., 2015, s. 371). Teija Tiilikainen & Claudia Wiesner (2016, s. 305) tuovat esille, että Euroopan parlamentti voidaan nähdä erityislaatuisena, koska sen toiminnalla ei ole selkeää vaikutusta esimerkiksi komissioon, sekä siksi, että sen avulla pyritään unionin demokratisointiin. Vaikutuksesta komissioon voidaan olla montaa mieltä, sillä Heli Satuli (2020, s. 65) tuo esille, että parlamentti hyväksyy komission puheenjohtajan, sekä koko komission kokoonpanon ja sen suunnitteleman työohjelman. Käytännössä valta liittyy siis pitkälti uuden komission alkuvaiheisiin. Parlamentaarit eivät saa ottaa vastaan ohjeita tai sitoutua toimimaan tietyllä tavalla, vaan heidän tulee olla itsenäisiä, tätä kutsutaan imperatiivisen mandaatin kielloksi

(Wiesner ym., 2017, s. 170). Käytännössä parlamentaarikkojen ei siis tule ottaa vastaan sitovia ohjeita ulkopuolelta, esimerkiksi omilta kotimailtaan.

Valentina Rita Scotti (2016, s. 97) kirjoittaa artikkelissaan, että Välimeren valtioiden kanssa diplomatia on noussut tärkeäksi keinoksi terrorismin torjunnassa, ja että nimenomaan Euroopan parlamentti on edistänyt tällaista toimintaa. Scotti (2016, s. 97) korostaa, että neuvosto ja komissio eivät ole tällaiseen keskittyneet yhtä paljon. Parlamentilla on myös erilaisia delegaatioita Välimeren alueen valtioissa, ja tällaisen kommunikointimahdollisuuden myötä on pystytty keskustelemaan terrorismin torjunnasta (Scotti, 2016, s. 86). Scotti (2016, s. 89–90) tuo artikkelissaan esille, että nimenomaan Euroopan parlamentti on pyrkinyt terrorismin määrittelyyn yhteisenä ongelmana, jotta radikalisoitumista pystyttäisiin ehkäisemään sosiaalisella inklusiolla. Parlamentin rooliin on siis osittain kuulunut pehmeämpien keinojen käyttö, mihin diplomatia ja keskusteluyhteyksien luominen voidaan laskea.

2.2 Euroopan unioni ja ihmis- ja perusoikeudet

Barry Buzan, Ole Wæver & Jaap de Wilde (1998, s. 185) tuovat esille, että EU-parlamentti on ollut tärkeä instituutio ihmisoikeuksien puolustamisen kannalta ulkopoliitikassa, sillä se on tuonut avoimesti esille kritiikkiä muita instituutioita kohtaan. Parlamentti on myös käyttänyt avukseen turvallistamista, ja vedonnut erityisesti EU:n identiteettiä koskeviin uhkiin (Buzan ym., 1998, s. 185). Turvallistamisesta löytyy enemmän tietoa teorialuvusta. Kaunert ym. (2015, s. 370) tuovat esille, että parlamentin rooliin on kuulunut ihmisoikeuskysymysten korostaminen esimerkiksi tietosuojaa koskevissa kysymyksissä. Niistä kiinni pitäminen on ollut olennaista parlamentin toiminnalle, vaikka muut EU-instituutiot olisivat niistä olleet valmiita joustamaan (Kaunert ym., 2015, s. 371). Esimerkiksi vuonna 2016 PNR-direktiivin eli matkustajatietoihin liittyvän direktiivin säätäminen aiheutti vastustusta lentoyhtiöiden lisäksi myös parlamentissa (Le'onard, 2015, s. 322–323).

2.3 Internet

Francesca Bosco (2013, s. 40) kirjoittaa, että Internetin käyttö on terroristisessa toiminnassa toimiva väline, sillä sen kautta pystytään esimerkiksi mainostamaan omaa ideologiaa tai käymään psykologista sodankäyntiä. Tämän lisäksi se mahdollistaa myös anonymiteetin (Bosco, 2013, s. 40). Kyseessä on siis monipuolinen väline, jota on helppo käyttää myös väärin tarkoituksiin esimerkiksi juuri sen tarjoaman anonymiteetin takia.

Erilaisten propagandamateriaalien lähettäminen netin välityksellä on myös terrorismille ominaista, tällaisesta esimerkki on uhrina esiintyminen (Bosco, 2013, s. 42).

Internet mahdollistaa myös terroristien kouluttamisen sekä rekrytoimisen (Bosco, 2013, s. 43). Internetin välityksellä tapahtuvan terrorismiin liittyvän toiminnan torjuminen voi olla vaikeaa. Esimerkiksi tiettyjen asioiden sensurointi voidaan nähdä ilmaisunvapauden rajoittamisena (Bosco, 2013, s. 44). Onkin mietittävä tarkkaan, missä menee raja lain rikkomisen ja hyväksytyn materiaalin levittämisen välillä. Dan Caldwell & Robert. E. Williams (2012, s. 90) taas tuovat esille, että Internetiä hyödynnetään niin informaation keräämiseen uhreista, kuin tiedonjakamiseen esimerkiksi aseista. He kirjoittavat myös 'virtuaalisesta jihad-akatemiasta', josta löytyy erilaisia ohjeistuksia esimerkiksi harjoittelua varten (Caldwell & Williams, 2012, s. 93). Internetiä on siis opittu hyödyntämään hyvin monipuolisesti rikollisuuden puolella. Teknologian kehittymisen voidaan siis nähdä luoneen uudenlaisen uhan terrorismiin liittyen.

Mariana Stan (2010) puolestaan kirjoittaa Internetin vaikutuksesta kotimaista perua olevaan terrorismiin. Stan (2010, s. 49) tuokin esille, että Internet toimii yhtenä suurena vaikuttajana radikalisoitumisprosessissa, mutta se ei yksinään riitä selittämään kyseistä ilmiötä. Internet voidaan siis nähdä uhkaa aiheuttavana, mutta sitä ei tulisi yksin pitää syynä radikalisoitumiselle. Radikalisoituminen on monimutkainen prosessi, ja tämä tulee ottaa huomioon sitä tarkasteltaessa. Koska kyse on kotimaassa tapahtuvasta radikalisoitumisesta, Internet toimii helppokäyttöisenä välineenä verkostoitumisessa myös ulkomaisiin toimijoihin. Kuten edellä tuli esille, esimerkiksi rekrytointia terroristiseen toimintaan voidaan tehdä Internetin kautta, mikä luo mahdollisuuden myös kauempana asuvien kontaktoimiseen.

2.4 Terrorismin vastainen toiminta

Christopher Baker-Beall (2016, s. 29) tuo esille, että analysoitaessa terrorismin vastaista toimintaa, on tärkeää kiinnittää huomiota siihen, miten kielellä luodaan esimerkiksi identiteettiä ja erilaisuutta. Terroristeista ja heidän käyttäytymisestään luodaan siis tietynlaista kuvaa, eli heidän identiteettiään (Baker-Beall, 2016, s. 29). Baker-Beall (2016, s. 33) kirjoittaa tähän liittyen siitä, miten 9/11-iskujen jälkeen syntyi tietynlainen kuva, eli representaatio terroristista, joka yhdistettiin vahvasti Lähi-idän valtioon. Tällainen kuva taas vaikuttaa vahvasti yhteiskunnan sosiaaliseen todellisuuteen, jossa terrorismin vastaista lainsäädäntöä luodaan (Baker-Beall, 2016, s. 33). Kun luodaan terroristista tietynlainen kuva, voi tämä puolestaan johtaa esimerkiksi rasismiin, sillä stereotypia voidaan yhdistää myös henkilöihin, jotka eivät terrorismiin millään tavalla liity.

Terrorismin torjuntaan liittyen on luotu paljon erilaisia malleja, joissa tuodaan esille torjuntakeinoja. Kari Laitinen & Milla Lumio (2009, s. 66–67) tuovat esille Gregory D. Millerin vuonna 2007 esittelemät valtiosallolla toimeen pantavat torjuntamallit, joihin kuuluvat: "ei reagointia", "neuvottelu", "lainsäädännölliset keinot", "rajoittaminen" ja "väkivalta". Ei reagointia -torjuntamuotoon kuuluu terrorismin olemassaolon

kieltäminen kokonaan, neuvotteluun kuuluu nimenomaan terroristiryhmien kanssa tehtävät neuvottelut, ja lainsäädännöllisiin keinoihin kuuluu tietenkin erilaisten terrorismia koskevien lakien säätäminen, mutta myös yhteistyö valtioiden välillä (Laitinen & Lumio, 2009, s. 67). Rajoittamiseen kuuluu terroristiryhmien toimintaan puuttuminen, mistä esimerkkejä ovat boikotit ja sanktiot, ja väkivaltaan taas kuuluu esimerkiksi valtioterrori tai hyökkäys (Laitinen & Lumio, 2009, s. 67).

Vuonna 2007 Tomas Precht toi esille neljä terrorismin torjunnan kategorioita: "yhteiskunnalliset toimenpiteet", "vastaideologia", "poliisitoiminta ja paikallisyhteisön osallistuminen" ja "diplomatia ja ulkopolitiikka" (Laitinen & Lumio, 2009, s. 68–72). Yhteiskunnallisiin toimenpiteisiin kuuluu esimerkiksi integroitumista edistävä politiikka, sekä rasismien vastustaminen ja leimaavien käsitteiden käytön lopettaminen, vastaideologiaan taas kuuluu mm. maltillisten organisaatioiden luominen (Laitinen & Lumio, 2009, s. 69). Poliisi- ja paikallistason toiminnalla taas on merkitystä esimerkiksi nuorten käyttäytymiseen puuttumisessa jo varhaisessa vaiheessa (Laitinen & Lumio, 2009, s. 70). Diplomatiaan ja ulkopolitiikkaan taas kuuluu esimerkiksi se, että vihaa herättävällä ulkopolitiikalla ei edistetä radikalisoitumista, sekä yhteistyön tekeminen muslimiryhmien kanssa (Laitinen & Lumio, 2009, s. 71–72).

Caldwell & Williams (2012, s. 93) tuovat esille, että terrorismin torjunnassa tärkeitä asioita ovat mm. ehkäisevä toiminta, juurisyihin puuttuminen, sekä erilaisten viranomaisten ja muiden toimijoiden yhteistyö. Heidän ajatuksensa ovat suhteellisen lähellä Prechtin esille tuomia torjuntakeinoja. Edellä mainittu integroiva politiikka voidaan yhdistää ehkäisevään toimintaan, ulkopolitiikka juurisyihin puuttumiseen ja yhteistyön Precht tuo suoraan samanlaisessa yhteydessä esille. Ajatukset toimivista terrorismin torjunnan keinoista voidaan siis nähdä samanlaisina eri kirjoittajienkin teksteissä.

Lainsäädännölliset keinot ovat olleet vahvasti käytössä terrorismin torjunnassa. Tämä tuli esille myös edellä, kun käsiteltiin terrorismin torjuntaa koskevia malleja. Mai'a K. Davis Cross (2017, s. 611) kirjoittaa artikkelissaan, että vuosina 2001–2015 lainsäädännöllisiä keinoja julkaistiin yhteensä 239 kappaletta Euroopassa. Diplomaattisia keinoja käyttämällä EU taas voi antaa kuvan yhtenäisyydestä, millä on vaikutusta EU-rajan uskottavuuteen (Cross, 2017, s. 618). Myös tällaiset keinot tulivat edellä esille.

The Change Institutun mallissa vuodelta 2008 torjuntakeinot jaetaan viiteen hyvään käytäntöön: "politiikka-ohjelmat", "kumppanuus", "ohjelmat", "käytäntö" ja "vaikuttavuus" (Laitinen & Lumio, 2009, s. 72–74). Poliitiikka-ohjelmiin kuuluvat selkeät strategiat, sekä esimerkiksi periaatteiden luominen erilaisten toimijoiden yhteistyölle, kun taas kumppanuuteen kuuluu yhteistyökäytäntöjen kehittäminen (Laitinen & Lumio, 2009, s. 73). Ohjelmat voivat liittyä radikalisoitumisen ehkäisemiseen, ja tällainen käytäntö yhdistää edellä mainitut politiikka-ohjelmat ja kumppanuuden (Laitinen & Lumio, 2009, s. 73). Käytäntö taas liittyy esimerkiksi julkisen sektorin toimijoiden kouluttamiseen radikalisoitumiseen liittyvistä asioista, ja vaikuttavuus liittyy siihen, että

luotujen strategioiden vaikuttavuutta tulee arvioida eri tasoilla, kuten paikallisesti ja Euroopan tasolla (Laitinen & Lumio, 2009, s. 74).

Magnus Ekengren (2007, s. 35) tuo esille EU:n roolin kehityksen turvallisuustoimijana. Ensimmäisellä tasolla unioni on pyrkinyt rauhaan ja pysyvyyteen, toisella tasolla turvalliseen eurooppalaiseen talouteen, kolmannella tasolla rauhan ja pysyvyyden ylläpitämiseen naapurialueilla ja neljännellä tasolla kansan ja yhteiskunnan turvassa pitäviin toimiin (Ekengren, 2007, s. 35). Jarno Limnell (2011) on myös kirjoittanut Euroopan unionin turvallisuustilanteen kehityksestä. Esille tuleekin, että 9/11-iskujen jälkeen terrorismi nousi vakavaksi uhaksi myös EU-alueella, ja tämä näkyi unionin ensimmäisessä turvallisuusstrategiassa vuonna 2003 (Limnell, 2011, s. 100–101).

Le'onard (2015, s. 307) tuo artikkelissaan esille, että rajavalvontaa on voitu pitää yhtenä tärkeimmistä torjuntakeinoista Euroopassa. Le'onard (2015, s. 312) tuo esille EU:n 2000-luvulla asettamat tavoitteet rajavalvontaan liittyen: ulkorajojen vahvistaminen, terroristien tunnistamiseen liittyvän kapasiteetin parantaminen, matkustusasiakirjojen turvallisuuden parantaminen, tiedonvaihdon parantaminen, sekä rajavalvonnan uudelleen käynnistymisen koordinointi. Le'onard (2015, s. 310) esittää myös, että Schengen-alueelle pääsemiseen liittyvät musta ja valkoinen lista, joista mustaan kuuluvien valtioiden kansalaiset tarvitsevat viisumin. Musta lista sisältää mm. Lähi-idän, Aasian ja Afrikan valtioita, eli niiden kansalaiset tarvitsevat viisumin (Le'onard, 2015, s. 310).

Claire Hamilton (2018, s. 210) vertailee artikkelissaan Yhdysvaltojen ja Euroopan unionin terrorismin torjuntaa, ja tuo esille, että syihin puuttuminen on ollut vahvemmassa osassa EU-alueella. Terrorismin ehkäisy on ollut yksi Claudia Hillebrandin (2011, s. 502) esille tuoman EU:n terrorismin vastaisen strategian osa-alueista, joten sinänsä sen näkyvä merkitys ei ole yllättävää. Ennaltaehkäisevään toimintaan on kuulunut esimerkiksi pakolaisleireillä tehtävä työ (Cross, 2017, s. 615). Myös John Horgan (2010, s. 258) kirjoittaa amerikkalaisen ja eurooppalaisen terrorismin torjunnan eroista. Hän tuo esille, että Amerikassa on keskitytty enemmän sotilaalliseen puoleen ja ennaltaehkäisevään näkökulmaan, kun taas Euroopassa on keskitytty poliisitoimintaan (Horgan, 2010, s. 258).

Christian Kaunert & Sarah Léonard (2019, s. 262) tuovat esille Sperlingin ja Webberin kollektiivisen turvallistamisen käsitteen, jota käyttämällä he ovat tutkineet Euroopan unionin toimintaa. Käsitteeseen liittyy Kaunertin & Léonardin (2019) mukaan kuusi tasoa: 1. status quo -turvallisuusdiskurssi, 2. yksittäinen status quo'ta horjuttava tapahtuma, 3. & 4. turvallistaminen alkaa → yleisön reaktio, 5. lainsäädännölliset keinot, 6. uusista käytännöistä rutiineja → uusi status quo. Unioni on käynyt terrorismin vastaisessa toiminnassaan kaikki yllä mainitut tasot läpi (Kaunert & Léonard, 2019).

Cross (2017, s. 611) tuo artikkelissaan esille, että terrorismin torjuntaan liittyy myös funktionaalinen näkökulma, jonka mukaan valtiot tekevät yhteistyötä nimen-

omaan siksi, että siitä on niiden oman edun kannalta hyötyä. Siihen liittyy myös jäsenvaltioiden integroituminen yhteen, mitä tapahtuu, kun luodaan uudenlaisia instituutioita uusien haasteiden takia (Cross, 2017, s. 611).

2.5 Uskonnollinen terrorismi, sekä maahanmuutto

Kaunert & Léonard (2019, s. 265) kirjoittavat, että 9/11-iskujen myötä alettiin tehdä enemmän yhteistyötä torjunnan suhteen, sillä uusi uhka, jihadistinen terrorismi, nähtiin vaarallisena ja ennustamattomana. Kyseisistä iskuista alkoi Yhdysvaltojen aloittama terrorismin vastainen sota, mihin on liittynyt paljon terrorismin profilointia tiettyjä lähtökohdat omaaviksi henkilöiksi. Le'onard (2015, s. 315) kirjoittaa artikkelissaan, että vuonna 2002 neuvosto esitteli terroristin profiiliin liittyviä piirteitä, joihin kuului esimerkiksi ikä, kansalaisuus ja ulkoinen olemus. Kyseisenlainen luokittelu on kuitenkin yhdistetty diskriminointiin, eli tällaista profilointia on pidetty kiistanalaisena (Leonard, 2015, s. 315).

Euroopan unioni pyrki vuoden 2001 iskujen jälkeen aluksi välttämään terrorismin ja islamin suoraa linkittämistä toisiinsa, mutta esimerkiksi Europol alkoi kuitenkin käyttämään ääri-islamistisen terrorismin käsitettä, missä yhteys tuodaan hyvin selkeästi esille (Baker-Beall, 2016, s. 146). Baker-Beall (2016, s. 145) tuo kirjassaan esille, että EU:n vuoden 2003 turvallisuusstrategiassa alettiin käyttää käsitettä "väkivaltainen uskonnollinen ekstremismi", mikä liittyi ajatukseen siitä, että terrorismi ei tule vain ulkopuolelta, vaan radikalisoitumista voi tapahtua myös EU-alueen sisällä. Vuonna 2008 julkaistussa strategiassa radikalisoitumisen ja terrorismin värväyksen torjumiseksi viitattiin islaminuskoon vain yhden kerran koko tekstissä (Baker-Beall, 2016, s. 148–149). Selkeää siis on, että unioni ei ole halunnut kovinkaan selkeästi yhdistää näitä kahta tekijää toisiinsa ainakaan virallisissa asiakirjoissa.

Claribel de Castro Sánchez (2017, s. 243) tuo esille, että pakolaiskriisin aikaan 2015 maahanmuutto nousi yhdeksi tärkeistä komission käsittelemistä asioista. Esille nousi vuonna 2015 turvallisuus-maahanmuutto-terrorismi-yhdistelmä Pariisissa tapahtuneiden terrori-iskujen jälkeen (de Castro Sánchez, 2017, s. 244). Tämä aiheutti keskustelua siitä, miten käy vapauksien ja ihmisoikeuksien kunnioittamisen, kun kriisin ratkaisemiseksi esitetyt vaihtoehdot alkoivat olla yhä enemmän vastakkaisia (de Castro Sánchez, 2017, s. 244). Tapahtuneet iskut voivat siis aiheuttaa maahanmuuttoon liittyvää keskustelua. Turvallisuus-vapaus-keskustelua on selvästi nähtävissä silloin, kun pyritään reagoimaan johonkin uhkaan. Maahanmuuttoa koskevaan turvallisuus-vapaus-keskusteluun voidaan yhdistää kulttuuriin liittyvä pelko (Luca, 2016, s. 39). Gabriela Luca (2016, s. 39) tuo tämän esille siksi, että Eurooppaan tulevat laittomat maahanmuuttajat omaavat usein erilaisen kulttuuritaustan. Luca (2016, s. 39) kirjoittaa myös siitä, että Euroopan ideologinen pohja on pitkälti muokkautunut kristinuskon avulla.

Euroopan parlamentin sivuilla tuodaan esille, että Europolin vuonna 2018 tekemän raportin mukaan jihadismiin liittyvien terrori-iskujen tekijät eivät juurikaan olleet vierastaistelijoita, eli ulkomailla ryhmiin liittyneitä, vaan radikalisoituminen oli tapahtunut kotimaassa (Euroopan parlamentti, 2021c). Samassa raportissa korostettiin, että netissä levitettävä propaganda on yksi radikalisoitumisen aiheuttajista, ja että terroristit eivät ole olleet vahvasti uskonnollisia henkilöitä, vaan uskonto on pikemminkin tapa saada omia ongelmia käsiteltyä (Euroopan parlamentti, 2021c). Euroopan unioni on terrorismin vastaisessa toiminnassaan esimerkiksi tehostanut rajavalvontaa, lisännyt poliisiyhteistyötä, pyrkinyt estämään terrorismin rahoitusta, sekä luonut lainsäädäntöä aseita koskien (Euroopan parlamentti, 2021c).

Radikalisoitumiseen voi johtaa esimerkiksi taloudellinen tai poliittinen tausta, eli esimerkiksi työttömyys (Stan, 2010, s. 45). Myös uskonnollisten fundamentalistien johtajien vaikutus voi vaikuttaa radikalisoitumiseen, sillä uskonto voi auttaa identiteettiään etsiviä nuoria, joille yhteiskunta ei tarjoa tukea (Stan, 2010, s. 46). Radikalisoitumiseen voi siis liittyä monia eri asioita tilanteesta riippuen.

2.6 Europol & rahanpesu

Europolilla ei ole käytössä varsinaisia omia poliisivoimia, mikä vaikuttaa sen toimintamahdollisuuksiin (Hillebrand, 2011, s. 504). Europol ei myöskään pysty täysin itsenäisesti keräämään tarvitsemaansa tietoa, vaan jäsenvaltioilta saatu tieto on sille todella tärkeää (Hillebrand, 2011, s. 503). Europol ei siis ole ollut FBI-tyyppinen instituutio, sillä se ei pysty itsenäisesti keräämään tarvitsemaansa tietoa, vaan on ollut riippuvainen myös jäsenvaltioista. Sen aseman voidaan kuitenkin nähdä kasvaneen ajan myötä. Europolilla on esimerkiksi ollut vuodesta 2008 käyttöoikeus EU:n VIS-järjestelmään (Visa Information System) (Le'onard, 2015, s. 318). Sen tarkoituksena on ollut tiedonvaihdon parantaminen viisumeita koskien, ja sitä on hyödynnetty Schengen-alueella (Le'onard, 2015, s. 317–318). Tämä mahdollistaa helpomman tiedonkeruun, mitä voidaan käyttää hyväksi myös terrorismin torjunnassa. Kaunertin & Léonardin (2019, s. 272) suhteellisen tuoreen artikkelin mukaan Europolin tärkeys on ollut nousussa erityisesti islamistisen terrorismin torjunnassa. Tämä ei ole kovinkaan yllättävää, sillä tällä hetkellä yksi suurimmista terrorismiuhkista tulee pitkälti siitä suunnasta.

Terrorismin rahoitusta ei tapahdu ainoastaan EU-alueen ulkopuolella, vaan myös sen sisällä, mistä esimerkkejä ovat Kurdistanin työväenpuolueen rahankeräykset, sekä Hawala-metodi, jossa kerätään rahaa säätiömuotoisesti (Dumitrescu, Paraschiv & Nitu, 2020, s. 58). Mihaela-Sorina Dumitrescu, Dorel Paraschiv & Maria Nitu (2020, s. 58) tuovat myös esille, että Internet mahdollistaa rahan keräämisen anonyymisti. Monipuoliset rahoitustavat luovat uhkaa, sillä terrorismin rahoituksen torjuminen on vaikeampaa.

2.7 Turvallisuus, vapaus ja terrorismi

Stanisław Sulowski (2017) vertailee tekstissään turvallisuuden ja vapauksien suhdetta. Turvallisuuteenkin tulee yhdistää vapautta, jotta ei päädyttäisi esimerkiksi autoritaariseseen yhteiskuntaan (Sulowski, 2017, s. 15). Toisaalta vapautteen tarvitaan myös turvallisuutta (Sulowski, 2017, s. 15), joten näiden kahden käsitteen suhde on hyvin kiinnittynyt toisiinsa. Turvallisuus tuodaan Sulowskin (2017, s. 14 & 16–17) mukaan esille monien valtioiden perustuslaeissa, ja se on laskettu jopa ihmisoikeuksiin. Erityisesti terrorismin torjunnassa näiden kahden käsitteen kietoutuminen toisiinsa on vahvasti nähtävissä (Sulowski, 2017, s. 18). Sulowski (2017, s. 20) tuo esille, että terrorismia käsitteleviin lakeihin tehtävät muutokset eivät välttämättä aina saa julkista huomiota, jolloin asiasta ei käydä varsinaisesti yhteiskunnallista keskustelua. Hyvin tekninen lakikieli voi myös koitua ongelmaksi, sillä sen ymmärtäminen on vaikeaa ilman koulutusta tai tietoa asiasta (Sulowski, 2017, s. 20).

3 TEORIA & METODI

3.1 Turvallisuuden ja vapauden käsitteet

3.1.1 Turvallisuus ja Kööpenhaminan koulukunta

Turvallisuutta analysoin tutkielmassani erityisesti Buzanin ym. (1998) esille tuomasta näkökulmasta. Buzan ym. (1998) jakavat turvallisuuden useampaan sektoriin, joita ovat sotilaallinen sektori, ympäristösektori, taloudellinen sektori, yhteiskunnallinen sektori ja poliittinen sektori. Ympäristösektoria tai taloudellista sektoria en tutkielmassani käsittele, sillä ne eivät linkity selvästi aineistoon. Turvallisuuteen liittyy vahvasti turvallistamisen käsite, jonka Buzan ym. (1998) ovat tuoneet esille. Turvallistamisella luodaan jostakin asiasta uhka, joka vaatii välittömiä vastatoimia (Buzan ym., 1998, s. 23–24). Uhan tulee olla eksistentiaalinen, sekä aiheuttaa poliittisia seuraamuksia (Buzan ym., 1998, s. 25). Kyse on puheteosta, jolle tyypilliseen retoriikkaan kuuluu esimerkiksi selviytymisestä puhuminen, sekä vastatoimien nopea aloittaminen (Buzan ym., 1998, s. 26). Koska tutkielmassani käytän retorista analyysia, puheteot ovat olennaisessa asemassa.

Turvallistamisen puhetekoon voidaan liittää kolme asiaa: viiteobjekti, turvallistavat toimijat, sekä toiminnalliset toimijat (Buzan ym., 1998, s. 36). Viiteobjektilla tarkoitetaan uhattua osapuolta, joka voi olla esimerkiksi valtio (Buzan ym., 1998, s. 36). Turvallistavalla toimijalla tarkoitetaan sitä, joka tekee varsinaisen turvallistavan puheteon; tällainen henkilö voi olla esimerkiksi poliitikko (Buzan ym., 1998, s. 40). Toiminnallinen toimija taas ei kuulu kumpaankaan edellä mainittuun ryhmään, mutta vaikuttaa silti merkittävästi käsiteltävänä olevan sektorin toimintaan (Buzan ym., 1998, s. 36).

Sotilaallisen sektorin viiteobjektina on yleensä valtio, mikä liittyy ideaan valtion suvereenisuudesta, eli yksinoikeudesta toimia yhdellä alueella (Buzan ym., 1998, s. 49). Tätä sektoria koskevat uhat voivat tulla sekä sisä-, että ulkopuolelta (Buzan ym.,

1998, s. 50). Turvallistavina toimijoina taas ovat sellaiset henkilöt tai instituutiot, joille on annettu oikeus puhua turvallisuuteen liittyvistä asioista, Buzan ym. antavat esimerkkinä Naton (Buzan ym., 1998, s. 55). Toiminnallisia toimijoita puolestaan ovat esimerkiksi armeija tai asevalmistajat, sillä niillä voi olla vaikutusta turvallisuuspolitiikkaan (Buzan ym., 1998, s. 56).

Yhteiskunnallisen sektorin viiteobjektina voidaan nähdä suuri joukko ihmisiä ("we"), jonka identiteetti on uhattuna (Buzan ym., 1998, s. 123). Tällainen tekijä voi olla esimerkiksi valtio (Buzan ym., 1998, s. 123). Turvallistavina toimijoina taas voidaan nähdä esimerkiksi poliittiset johtajat (Buzan ym., 1998, s. 123). Media voidaan nähdä toiminnallisena toimijana, sillä sen tuottama sisältö vaikuttaa ihmisten käsitykseen tapahtumista (Buzan ym., 1998, s. 124). Yhteiskunnallisen sektorin uhkina voidaan nähdä maahanmuutto, horisontaalinen kilpailu, jossa erilaiset kulttuurit vaikuttavat toisiinsa, sekä vertikaalinen kilpailu, jossa kansalaiset jakautuvat joko suurempiin tai pienempiin joukkoihin (Buzan ym., 1998, s. 121).

Poliittisen sektorin viiteobjektina toimii valtion alue, mutta sellaisena voidaan nähdä myös esimerkiksi vähemmistö tai muu yhteiskunnallinen ryhmittymä (Buzan ym., 1998, s. 145). Turvallistavia toimijoita puolestaan ovat esimerkiksi valtioiden johtajat, hallitus tai Euroopan unioni (Buzan ym., 1998, s. 146). Poliittisessa sektorissa uhat koskevat valtion suvereenisuutta (Buzan ym., 1998, s. 141). Tällaiset uhat voidaan jakaa kahteen osaan, joista toiset koskevat poliittisia toimijoita, mutta eivät kuitenkaan ole sotilaallisia, ja toiset taas liittyvät systeemitason, kuten kansainvälisen lain puolustamiseen, esimerkkinä tästä ovat ihmisoikeudet (Buzan ym., 1998, s. 141). Yksi poliittista sektoria uhkaava tekijä voi olla esimerkiksi kansainvälistä yhteiskuntaa ja sen järjestystä rikkova toimija (Buzan ym., 1998, s. 159). Tällä sektorilla uhkien tarkoituksena voi olla hallituksen painostaminen tietynlaisen politiikan tekemiseen (Buzan, 2016, s. 109).

Buzan (2016, s. 55) tuo esille, että myös valtio itse voi luoda kansalaisiin kohdistuvan turvallisuusuhan. Buzan (2016, s. 55) jakaa tähän kategoriaan kuuluvat uhat kansalliseen lainsäädäntöön, kansalaisiin kohdistuviin poliittisiin tai hallinnollisiin toimiin, valtionkoneiston kontrolliin, sekä valtion harjoittamaan ulkopolitiikkaan. Turvallisuuteen liittyy vahvasti myös se, mistä alueesta puhutaan. Buzan (2016, s. 158) kirjoittaa, että alue ("region") tarkoittaa turvallisuudesta puhuttaessa sellaista maantieteellistä aluetta, jonka turvallisuussuhteet ovat linkittyneet toisiinsa, ja ne ovat myös lähellä toisiaan maantieteellisesti, esimerkkinä Eurooppa. Buzan (2016, s. 218–219) kirjoittaa myös puolustusdilemmasta, jossa valtiot pyrkivät kehittämään uutta teknologiaa alueen puolustamista varten, mutta tämä voi johtaa myös turvattomuuteen, sillä puolustustoimen riskit voivat ylittää uhan vaarallisuuden. Puolustusdilemma pakottaa valtiot miettimään vaihtoehtoisia toimia (Buzan, 2016, s. 230).

Buzan (2016, s. 260) tuo esille loogiset ongelmat, jotka ovat yksi osa turvallisuuspolitiikan tekemistä. Tällaisista ongelmista Buzan (2016, s. 260) antaa esimerkkinä sen,

että täydellistä kansallista turvallisuutta ei ole välttämättä mahdollista saavuttaa. Buzan (2016, s. 270) kirjoittaa myös havainnointiin liittyvistä ongelmista, joita voi tulla esimerkiksi silloin, kun vahvistetaan negatiivisia ajatuksia jostakin ilmiöstä tai asiasta. Esimerkkinä Buzan (2016, s. 270) käyttää Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton suhdetta, jossa aikoinaan uskottiin aina pahinta toisen osapuolen tekemisestä, ja että tällaisesta kierteestä pois pääseminen on vaikeaa. Buzan (2016, s. 272) kirjoittaa myös poliittisista ongelmista, jotka aiheutuvat esimerkiksi valtion sisällä tapahtuvista voimasuhteista ja toimijoiden erilaisista näkemyksistä.

Buzan (2016, s. 123) tuo kirjassaan esille taulukon liittyen erilaisten turvallisuusuhkien intensiteettiin; hän jakaa ne matalan ja korkean voimakkuuden uhkiin, ja tuo esille niihin liittyviä piirteitä. Matalan intensiteetin uhkiin hän yhdistää hajanaisuuden, pitkän välimatkan, ajallisen etäisyyden, matalan todennäköisyyden, vähäiset seuraukset ja historiallisen neutraaliuden (Buzan, 2016, s. 123). Korkean intensiteetin uhkiin hän taas yhdistää näiden vastakohtat eli yksityiskohtaisuuden, lyhyen välimatkan, ajallisen läheisyyden, korkean todennäköisyyden, suuret seuraukset ja historiallisen vahvistamisen (Buzan, 2016, s. 123).

3.1.2 Turvallisuus muussa kirjallisuudessa

Turvallisuudesta kirjoittanut Michel Foucault (2007, s. 45) on esittänyt, että turvallisuuteen liittyvät asiat nähdään usein välttämättöminä välineinä, joilla voidaan saavuttaa jonkinlaisena itseisarvona pidetty turvallisuus. John T. Hamilton (2013, s. 9) tuo kirjassaan esille John Herzin käyttämän käsitteen turvallisuuden paradoksi, jossa toimijat pyrkivät lisäämään turvallisuuttaan, mutta tuloksena onkin turvattomuutta molemmille. J. T. Hamilton (2013, s. 18–19) käyttää kirjassaan myös James Der Derianin käsitettä "security imperative" vuodelta 1995, jossa esimerkiksi pelko tuntemattomasta uhasta johtaa elämäntapaan, jossa suvereenius toimii suojakeinona uhkia vastaan. Larry May (2009, s. 249) taas tuo esille turvallisuuteen liittyvät kolme näkökulmaa: henkilökohtainen, kollektiivinen ja kansallinen. Turvallisuudella on siis monia eri ulottuvuuksia, joita voi hyödyntää analysoitaessa turvallisuuspuhetta.

Caldwell & Williams (2012, s. 7) määrittelevät turvallisuuden tilaksi, jossa ei olla uhattuna. Siihen liittyy sekä materiaalinen puoli, että psykologinen puoli (Caldwell & Williams, 2012, s. 7). Tärkeää on siis myös kokemus turvallisuudesta, johon psykologisen puolen voidaan nähdä viittaavan. He yhdistävät turvallisuuden myös vahvasti rauhan käsitteeseen, jolloin kansainvälistä järjestystä tavoiteltaessa pyritään rauhan ja turvallisuuden tilaan (Caldwell & Williams, 2012, s. 7). Buzanin ym. tavoin Caldwell & Williams (2012, s. 7) tuovat esille, että turvallisuutta voidaan analysoida monista eri näkökulmista, kuten yksilön turvallisuus tai kansallinen turvallisuus.

Turvallisuuteen liittyen on myös suomalaista kirjallisuutta. Jyrki Käkönen (1995, s. 93) tuo esille, että erityisesti poliittisessä kielessä turvallisuus määritellään kyvyksi turvata kansalaisia valtion ulkopuolisilta uhilta, ja aseiden asema turvallisuuden ylläpitämisessä on oleellinen. Tuomas Martikainen (2014, s. 263) taas tuo esille Joseph N.

Nyen 2004 esittelemän turvallisuuteen liittyvän jaon kovaan ja pehmeään vallankäyttöön. Kovaan vallankäyttöön kuuluvat sotilasvoimat ja muut "väkivaltakoneistot", kun taas pehmeään vallankäyttöön kuuluu suostuttelua, vakuuttelua ja oman esimerkin näyttämistä, mikä voidaan yhdistää esimerkiksi diplomatiaan (Martikainen, 2014, s. 263). Nye (2004, s. 5) tuo kirjassaan esille, että kovaan vallankäyttöön liittyy sotilasvoiman käytön lisäksi myös taloudellista vallankäyttöä. Pehmeään vallankäyttöön Nye (2004, s. 5) taas yhdistää esimerkiksi toisten saamisen toimimaan omien tavoitteiden mukaisesti, ja tämä ei sisällä pakottamista. Juha A. Vuori (2011, s. 113) kirjoittaa turvallistamisen onnistumisen vaativan, että paikalla oleva yleisö on tilanteeseen sopiva. Vuori (2011, s. 113) tuokin esille, että Thierry Balzacqin esittämään kritiikkiin turvallistamisesta kuuluu vahvasti se, että turvallistamisen yleisö tulisi ottaa vahvemmin huomioon. Balzacqin (2010, s. 3) kirjassa turvallistamisen määritelmään kuuluu vahvasti yleisön keskeisyys, sillä turvallistamisessa pyritään herättämään jonkinlaisia tunteita nimenomaan yleisössä. Turvallistaminen on puheteko, mikä tulee esille myös Buzanin ym. (1998) ajatuksissa, joten yleisön vaikutusta ei tule unohtaa.

Mark Neocleouksen näkökulma on muista käsittelemistäni turvallisuusnäkökulmista eriävä, mutta kuitenkin mielenkiintoinen tutkimusaiheen kannalta. Neocleous (2008, s. 2) näkee turvallisuuspuheen käsittämättömänä, sillä sen avulla voidaan oikeuttaa tekoja, joita ei yleensä nähdä hyväksyttävänä. Esimerkiksi kansainvälistä lakia on rikottu, jotta on pystytty parantamaan kansallista turvallisuutta (Neocleous, 2008, s. 41). Hän kyseenalaistaa ajatuksen siitä, että turvallisuus nähdään perustana vapaudelle, sillä turvallisuus voidaan myös nähdä asiana, joka tekee ihmisistä puhtaasti hallittavia objekteja (Neocleous, 2008, s. 4). Neocleous (2008, s. 107) liittää vahvasti yhteen turvallisuuden ja identiteetin tavalla, jossa kansallisen turvallisuuden tuottaminen kulkee yhdessä kansallisen identiteetin kanssa. Artikkelissaan Neocleous (2011) esittää ajatuksen turvallisuudesta rauhoituksena ("pacification"), sillä sen avulla voidaan luoda uudenlaista todellisuutta. Esimerkkinä tästä Neocleous (2011, s. 202) nostaa esille Yhdysvaltojen rahoituksen antamisen Kolumbian armeijalle, jotta he pystyvät toimimaan huumeita vastaan, ja tällä on ollut Yhdysvalloille myös omaa hyötyä.

3.1.3 Vapaus

Vapauden käsitettä käsittelevä kirjallisuus on suhteellisen yhtenäistä, eli esimerkiksi käytetyissä käsitteissä on paljon samaa. Isaiah Berlin (1969) jakaa vapauden kahteen osaan: negatiiviseen ja positiiviseen vapauteen. Negatiivisella vapaudella hän tarkoittaa sitä, että muut eivät vaikuta henkilön toimintaan (Berlin, 1969, s. 122). Vapauden laajuus riippuu siis tässä näkökulmassa siitä, miten laaja on alue, jolla henkilön toimintaan ei puututa (Berlin, 1969, s. 123). Negatiiviseen vapauteen Berlin (1969, s. 129) yhdistää tärkeänä asiana sen, että vapauden laajuus nähdään tärkeämpänä kuin sen lähde, eli mistä vapaus on saatu. Berlin (1969, s. 123) tuo kuitenkin esille, että englantilaiset politiikan filosofit ovat käyneet historiassa keskustelua laajuuden merkityksestä, ja huomauttaneet, että vapauden alue ei voi olla liian laaja. Tällä on tarkoitettu

sitä, että muuten jouduttaisiin tilanteeseen, jossa ihmisten vapaus vaikuttaisi laajalti myös muiden elämään, sillä käyttäytymiselle ei ole sääntöjä, jotka ohjaisivat sitä (Berlin, 1969, s. 123). Tähän liittyen Berlin (1969, s. 125) nostaa esille vapauden tasa-arvon, jolla tarkoitetaan sitä, ettei toisia tulisi kohdella tavalla, jota ei haluaisi itse kohdata.

Berlin (1969, s. 161) kirjoittaa, että vapauden käsitettä määriteltäessä negatiivisen vapauden tulee olla näkyvissä ainakin vähäisessä määrin. Esille kuitenkin tuodaan myös toinen ääripää, sillä 'liberalismin isät' John Stuart Mill ja Benjamin Constant toivat aikoinaan esille näkemyksen, jossa ulkopuolisen vaikutuksen tulee olla täysin minimissä (Berlin, 1969, s. 161). Vapauden merkityksessä voidaan siis nähdä kasvua ajan myötä. Positiivisella vapaudella Berlin (1969, s. 131) tarkoittaa ihmisen toivetta ohjata itse itseään, eli hänen päätöksensä eivät riipu ulkopuolisista vaikutteista. Teot tulisi siis pystyä perustelemaan nimenomaan omilla tarkoituksilla ja valinnoilla, eli ihminen ajatellaan ennemminkin subjektina kuin objektina (Berlin, 1969, s. 131).

Thomas Hobbes (1999, s. 189) määrittelee vapauden ulkoisen vastustuksen, eli kaikenlaisten esteiden, puutteeksi. Tämän käsityksen voidaan nähdä olevan suhteellisen lähellä Berlinin ajatuksia. Vapauteen liittyy myös vahvasti lainsäädäntö, sillä mikäli jostakin asiasta ei ole varsinaisesti säädetty, saa ihminen toimia vapaasti (Hobbes, 1999, s. 197). Kun luodaan yhteiskunta, eli tunnustetaan valtiolle suvereenisuus, kansalaiset antavat välttämättä joitakin oikeuksiaan pois (Hobbes, 1999, s. 194).

Axel Honneth (2014) tuo vapauden käsitteeseen liittyen esille useamman näkökulman. Honneth (2014, s. 28) kirjoittaa Berlinin tavoin negatiivisesta vapaudesta, jossa ulkopuoliset esteet eivät vaikuta tekemiseen. Siihen liittyy myös vahvasti se, ettei ihmisten tarvitse hyväksyä motiivejaan rationaalisessa tarkastelussa, eivätkä he vaadi sitä myöskään muilta (Honneth, 2014, s. 29). Honneth (2014, s. 30) tuo esille myös reflektiivisen vapauden käsitteen, jossa ulkoisen vastustuksen puutteen lisäksi tarvitaan myös teon yhdistettävyyden toimijan tahtoon. Tässä voidaan nähdä yhtäläisyyksiä Berlinin positiiviseen vapauteen. Siinä siis erotetaan autonomiset, eli itsenäiset ja heteronyymiset teot, eli teot, joihin vaikutetaan ulkopuolelta (Honneth, 2014, s. 30).

Jiddu Krishnamurti (1992, s. 9) tuo esille, että vapaus voidaan määritellä sisäisen ja ulkoisen pakon olemattomuudeksi. Vapauteen liittyy siis yhteiskunnan taholta tulevan pakon lisäksi myös yksilön itse itselleen aiheuttama pakon muoto (Krishnamurti, 1992, s. 9). Hänen mielestään vapautta ei voi olla, mikäli pyrimme tavoittelemaan turvallisuutta, sillä tämä voi helposti johtaa sotaan (Krishnamurti, 1992, s. 9). Vapauden käsitteeseen voidaan myös liittää pelon puute (Krishnamurti, 1992, s. 11). Ilman vapauksia ei voi olla varsinaista järjestykseen johtavaa rauhaakaan (Krishnamurti, 1992, s. 112). Tärkein ajatus Krishnamurtin (1992, s. 15) mielestä on se, että vapaus on jotakin itsessään, eräänlainen itseisarvo, eikä sillä välttämättä tarkoiteta sitä, että päästään irti jonkinlaisesta pakosta.

Vapaus voidaan nähdä vapautena jostakin tai vastaavasti vapautena tehdä tai olla jotakin (Krishnamurti, 1992, s. 25). Mitä pidemmälle sivilisaatio etenee, sitä vähemmän vapautta voidaan nähdä olevan, sillä esimerkiksi politiikka, teknologia ja uskonto vaikuttavat meihin jatkuvasti (Krishnamurti, 1992, s. 46). Krishnamurti (1992, s. 10) tuo myös esille mielenkiintoisen ajatuksen siitä, että ihmiset eivät välttämättä etsi varsinaista vapautta, vaan sen sijaan esimerkiksi koulutusta. Koulutus ei kuitenkaan Krishnamurtin (1992, s. 10) mielestä voi johtaa rauhaan. Vapautta ei voida varsinaisesti etsiä, vaan se on itsestään syntyvää (Krishnamurti, 1992, s. 11).

Varsinaisten teorioiden lisäksi analyysissä on tärkeää ottaa huomioon myös Euroopan unionin oma näkökulma vapauteen. Eurooppalaisiin arvoihin voidaan laskea ihmisarvo, vapaus, demokratia, tasa-arvo, oikeusvaltioperiaate, sekä ihmisoikeudet (Satuli, 2020, s. 11). Esille tuodaan vapauksista esimerkiksi yksityiselämän kunnioittaminen, sananvapaus, sekä tiedonvälityksen vapaus, jotka löytyvät myös Euroopan unionin perusoikeuskirjasta (Satuli, 2020, s. 11). Euroopan unioni on säätänyt neljä perusvapautta, joihin kuuluu pääoman, ihmisten, hyödykkeiden ja palveluiden vapaa liikkuminen. Tutkielmani kannalta tärkeitä ovat erityisesti pääoman ja ihmisten liikkuminen. Ihmisten vapaa liikkuminen käsittää mahdollisuuden liikkua EU-alueella ilman rajatarkastuksia (Militaru, 2018, s. 48). Tämä sisältää esimerkiksi toiseen jäsenvaltioon muuttamisen tai siellä oleskelun (Militaru, 2018, s. 48). Pääoman vapaa liikkuvuus taas tarkoittaa, että maksut ja pääoma saavat liikkua ilman erityisiä rajoituksia jäsenvaltioiden välillä (Militaru, 2018, s. 97).

3.2 Retorinen analyysi

Retoriikka on puhetaitoa, ja siihen liittyy vahvasti kuulijan suostuttelu (Martin, 2014, s. 2). Retorisessa analyysissä, ja tässä tapauksessa erityisesti argumentaation analyysissä keskitytään siihen, miten henkilö perustelee tekstiään tai puhettaan, ja miten hän pyrkii yleisönsä vaikuttamaan. Siinä tärkeintä on etsiä puhujan tai kirjoittajan esittämä väite ja sen perustelut, sekä mahdolliset lisäperustelut (Kakkuri-Knuuttila & Halonen, 2015, s. 60). Marja-Liisa Kakkuri-Knuuttila & Ilpo Halonen (2015, s. 60) kirjoittavat, että argumentaatiota analysoitaessa tulee tunnistaa erilaisten perustelujen liittyminen toinen toisiinsa. Chaïm Perelmanin (1996, s. 19) mukaan argumentaatiolla voidaan tavoitella tiettyä toimintaa tai pyrkiä luomaan sille mahdollisuus.

Tutkielmassani tutkin esimerkiksi sitä, miten Aristoteleen esille tuomat vetoamisen keinot näkyvät poliitikkojen argumenteissa. Erilaisia puhetilanteita voi James Martinin (2014, s. 53) esille tuoman Aristoteleen jaon mukaisesti olla kolmenlaisia: epideiktisiä, oikeudellisia, sekä deliberatiivisia. Koska tutkielmassani keskiössä on parlamenttidebatit, näistä oleellisimpia ovat oikeudellinen ja deliberatiivinen puhe. Oikeudellisessa puheessa keskitytään menneisiin tapahtumiin, eli kysymyksiin siitä, mitä on tapahtunut ja miksi (Martin, 2014, s. 53). Deliberatiivinen puhe taas voidaan

yhdistää poliittisiin tilaisuuksiin, ja siinä keskitytään tulevaisuuteen, eli pyritään tuomaan esille toimintavaihtoehtoja ja niiden toimivuutta (Martin, 2014, s. 53).

Aristoteleen mukaisesti argumentissa voidaan vedota kuulijaan kolmella tavalla, joihin kuuluvat *ethos* (puhujan auktoriteetti), *pathos* (tunteet) ja *logos* (järki) (Martin, 2014, s. 58). Vetoamalla omaan auktoriteettiasemaansa puhuja pyrkii saamaan kuulijat puolelleen esimerkiksi asiantuntijuudella tai kokemusten avulla (Martin, 2014, s. 63). Poliitikoille tärkeää on saada kuulijat uskomaan itseään, jolloin *ethos* on tärkeä argumentoinnin kannalta (Martin, 2014, s. 63). *Ethokseen* vetoaminen voi olla eksplisiittistä, jolloin puhuja vetoaa suoraan omaan auktoriteettiinsa tai implisiittistä, jolloin vetoaminen auktoriteettiin on epäsuoraa, kuten esimerkiksi tilanteessa, jossa puhuja pyrkii muuttamaan puhetyyliään yleisöön vetoavammaksi (Martin, 2014, s. 63–64).

Tunteisiin vetoavien argumenttien avulla puhuja pyrkii herättämään yleisössä tilanteesta riippuen erilaisia tunteita, kuten pelkoa tai huolta (Martin, 2014, s. 64). Tunteisiin vetoaminen voi näkyä esimerkiksi puheen sävyssä, mistä esimerkkinä on reaktioita herättävien sanojen, kuten kriisi tai katastrofi, käyttäminen (Martin, 2014, s. 65). Toisaalta on myös mahdollista, että tunteisiin vetoaminen tulee esille puheen osien järjestyksen tai puheen esittämisen kautta (Martin, 2014, s. 65). Jälkimmäinen liittyy vahvasti julkisesti esitettäviin puheisiin (Martin, 2014, s. 83).

Järkeen vedottaessa pyritään tuomaan esille looginen päättelyketju, joka johtaa perusteltuun johtopäätökseen (Martin, 2014, s. 58). Päättely voi olla induktiivista, jolloin yleistetään yksittäistapauksesta yleiseen tai deduktiivista, jolloin tehdään päätely yleisestä säännöstä yksittäistapaukseen (Martin, 2014, s. 59). *Logokseen* kuuluu toisaalta myös tutkimustiedon, erityisesti empiirisen sellaisen, tilastotiedon ja esimerkkien käyttäminen perusteluissa (Martin, 2014, s. 58). Myös Perelman (1996, s. 120) kirjoittaa esimerkkien käyttämisestä argumentoinnissa. Esimerkin kautta voidaan havainnollistaa jotakin asiaa tai esittää malliesimerkki tai vastamalli (Perelman, 1996, s. 122 & 125). Argumentaatiossa voidaan vedota sekä abstrakteihin, että konkreettisiin arvoihin (Perelman, 1996, s. 35). Abstrakteja arvoja, kuten oikeutta, voidaan pitää tärkeänä erityisesti kritisoidessa yhteiskunnallisia asioita (Perelman, 1996, s. 34 & 36).

Retorisina keinoina voidaan käyttää esimerkiksi asioiden toistamista tai yksityiskohtien esille tuomista (Perelman, 1996, s. 46). Retorisena keinona voi toimia myös analogia, jossa pidetään kahta erilaista asiaa samankaltaisina (Perelman, 1996, s. 129). Myös Martin (2014, s. 78) tuo esille analogian käytön. Perelman (1996, s. 135–136) tuo esille myös kielikuviin kuuluvan metaforan, jossa asialle annetaan jollekin toiselle kuuluva merkityssisältö. Metaforan lisäksi kielikuviin voidaan laskea allegoria eli vertauskuva (Cicero, 2006, s. 184). Synekdokeessa taas voidaan yhdistää jokin yksittäinen elementti tai asia koko ryhmään (Martin, 2014, s. 80). Kuvaannolliseen kieleen liittyy myös Kakkuri-Knuuttilan (2015, s. 258) esille tuoma värittävien ilmaisujen käyttö. Niillä luodaan tilanteesta riippuen kielteinen tai myönteinen tunne, mitä ei kuitenkaan millään tavalla perustella, esimerkkejä tästä ovat ihmisten ominaisuuksiin, kuten etnisyyteen viittaavat ilmaisut (Kakkuri-Knuuttila, 2015, s. 258).

Argumentaatio voi lähteä erilaisista lähtökohdista. Siinä voidaan esimerkiksi keskittyä seurauksiin, jolloin puhutaan pragmaattisesta argumentista (Perelman, 1996, s. 94–95). Argumentti voi myös perustua Perelmanin (1996, s. 100) esille tuomaan "keino/päämäärä" -suhteeseen, jos se koskee esimerkiksi asian ratkaisuavuutta. Myös argumenttien järjestyksellä puheessa on merkitystä. Ne voidaan asettaa kasvavaan, vähenevään tai nestorilaiseen järjestykseen (Perelman, 1996, s. 166). Kasvava ja vähenevä järjestys viittaavat argumenttien painoarvon lisääntymiseen ja vähenemiseen puheen edetessä, kun taas nestorilaisessa järjestyksessä kaikista vahvimmat argumentit löytyvät puheen alku- ja loppupuolelta (Perelman, 1996, s. 166).

Argumentaatiossa voidaan käyttää hyväksi myös huumoria. Marcus Tullius Cicero (2006, s. 167) tuo esille, että huumoria voi olla tasaisesti koko puheessa tai se voi näkyä myös yksittäisen vitsin muodossa. Cicero (2006, s. 187) tuo esille myös ironian käytön, jolloin puheella tarkoitetaan päinvastaista asiaa. Huumorilla on siis erilaisia lajeja, joilla pyritään eri tavoitteisiin.

Kakkuri-Knuutila & Halonen (2015, s. 60) tuovat myös esille, että argumentaatiota analysoitaessa tärkeää on tunnistaa taustaoletukset, eli sanomatta jääneet asiat. Tämä liittyy vahvasti myös kontekstin huomioimiseen. Tämän lisäksi esille tulee myös perusteluiden ja väitteiden suhde totuuteen, josta Kakkuri-Knuutila & Halonen (2015, s. 79) käyttävät käsitteitä 'löyhä linkki' ja 'sitova linkki'. Löyhässä linkissä esille tuodut perustelut eivät johda väitteen totuudenmukaisuuteen, kun taas sitovassa linkissä näin käy (Kakkuri-Knuutila & Halonen, 2015, s. 79).

Parlamentaariseen retoriikkaan kuuluu vahvasti pro et contra -tyyppinen argumentaatio, jossa esitetään erilaisia vaihtoehtoja (Wiesner ym., 2017, s. 70). Puheen tyyli voi olla suurta, jolloin siihen liitetään kuvaannollisuutta tai matalaprofiilista, jolloin siihen liitetään yksityiskohtaisuutta ja konkreettisuutta (Wiesner ym., 2017, s. 72–73). Puheen tyylin analysointiin liittyy Martinin (2014, s. 72) mukaan myös se, onko löydettävissä esimerkiksi teknistä 'jargonia' tai hyvin tiiviitä ilmaisuja.

4 AINEISTON ESITTELY

Tutkielmassani käsittelen neljää eri Euroopan parlamentin täysistuntokeskustelua. Olen valinnut juuri nämä keskustelut, sillä niissä on käsitelty terrorismin torjuntaa pääasiallisena teemana. Tämä mahdollistaa sen, että käytössä on paljon analysoitavia puheenvuoroja. Halusin saada ajallista syvyyttä keskustelujen välille, minkä takia valitsin ne noin 10 vuoden aikaerolla. Analysoitavat keskustelut olen löytänyt Euroopan parlamentin nettisivuilta etsimällä keskusteluja, joissa terrorismia ja turvallisuutta on käsitelty. Vuoden 2020 keskustelut valikoituivat siltä pohjalta, että halusin tarkasteltavaksi mahdollisimman uuden näkökulman aiheeseen. Kirjoitusprosessi alkoi vuonna 2021, joten siinä vaiheessa tapahtui myös aineiston valinta. Vuosi 2008 toimii vertailukohtana, sillä 2000-luvulla terrori-iskuja Euroopassa tapahtui selkeästi vähemmän kuin 2010-luvulla ja sen jälkeen. Tämän lisäksi aikaa on myös kulunut 9/11-iskuista, ja niiden aiheuttamasta muutoksesta terrorismiin suhtautumisessa. Onkin mielenkiintoista nähdä, miten tämä asetelma mahdollisesti näkyy keskusteluissa.

Vuoden 2008 keskusteluista ensimmäinen on julkaistu 21. huhtikuuta ja toinen 23. syyskuuta. Ne löytyvät suomenkielisillä otsikoilla "Rajatylyttävä yhteistyö terrorismin ja rajatylyttävän rikollisuuden torjumisessa" ja "Terrorismin torjunta - Henkilötietojen suoja". Nämä keskustelut löytyvät Euroopan parlamentin sivuilta suomeksi käännettyinä, ja olen käyttänyt näitä virallisia käännösversioita tutkielmassani. Vuoden 2020 keskusteluista ensimmäinen on julkaistu 11. marraskuuta ja toinen 16. joulukuuta. Nämä löytyvät suomenkielisillä otsikoilla "Terrorismin torjunta ja oikeus sananvapauden ja koulutukseen" ja "EU:n turvallisuusunionistrategia". Näitä kahta keskustelua ei ole käännetty virallisesti suomeksi tai englanniksi, joten olen käyttänyt alkuperäisiä puheenvuoroja, ja kääntänyt sitä suomeksi analyysivaiheessa. Tutkielmassa on kuitenkin lainaukset alkuperäiskielellä näiden kahden keskustelun osalta.

Huhtikuussa 2008 käydyssä keskustelussa käsitellään rajatylyttävän yhteistyön lisäämistä terrorismin ja muun rajatylyttävän rikollisuuden torjumiseksi koskevaa mietintöä, joka myöhemmin hyväksyttiin äänestyksessä (Euroopan parlamentti,

2008a; Euroopan parlamentti, 2008c). Mietinnössä tuodaan esille DNA-tietokanta, sormenjälkien, rekisterinumeroiden ja erilaisten tietojen kerääminen kansalaisista ja tähän liittyvä tiedonvaihto (Euroopan parlamentti, 2008a).

Syyskuussa 2008 käydyssä keskustelussa käsitellään kahta mietintöä, joista ensimmäisessä käsitellään ehdotusta terrorismin torjumista koskevan puitepäätöksen muuttamiseksi, ja toisessa taas henkilötietojen suojaamista poliisi- ja oikeudellisessa yhteistyössä koskevaa mietintöä (Euroopan parlamentti, 2008b). Ensimmäisessä mietinnössä esittelijä Roselyne Lefrançois tuo esille halun muuttaa neuvoston puitepäätöksessä käytetty käsite "provocation" muotoon "incitation", sekä painotetaan perusoikeuksien kunnioittamista (Euroopan parlamentti, 2008b). Toisessa mietinnössä esittelijä Martine Roure tuo esille kansalaisten perusoikeuksien suojaamisen tietosuojan kautta, vain perustellusta syystä tapahtuvan tiedonvaihdon, sekä arkaluonteisten tietojen suojaamisen tärkeyden (Euroopan parlamentti, 2008b). Molemmat mietinnöt hyväksyttiin (Euroopan parlamentti, 2008d).

11. marraskuuta 2020 käydyssä keskustelussa käydään läpi neuvoston ja komission lausuntoja koskien terrorismin torjunnan ja ilmaisunvapauden sekä koulutuksen yhteyksiä (Euroopan parlamentti, 2020a). Siinä ei siis päätetä varsinaisesta lainsäädännöstä tai äänestetä keskustelun lopuksi kuten käsittelemissäni vuoden 2008 keskusteluissa. Osa osallistui myös keskusteluun etänä, joten kaikki puhujat eivät olleet konkreettisesti paikalla. Puheenvuorot ovat pidempiä kuin aikaisemmat, sillä puolueesta yleensä yksi toi päänäkemykset esille.

16. joulukuuta 2020 käydyssä keskustelussa keskitytään neuvoston ja komission lausuntoihin koskien turvallisuusunionistrategiaa, jossa keskitytään terrorismin lisäksi myös muihin turvallisuusuhkiin (Euroopan parlamentti, 2020b). Myös tässä keskustelussa puheenvuorot olivat pidempiä verrattuna vuoteen 2008, sillä puolueella oli yleensä yksi henkilö, joka toi pääasiat esille. Turvallisuusunionistrategia tuli myöhemmin voimaan vuoden 2020 lopussa, ja on voimassa vuoteen 2025 (Laskowski & Laskowska, 2021, s. 677).

5 TERRORISMIN TORJUNTA DEBATEISSA

5.1 Vuosi 2008

5.1.1 Liikkuminen

Liikkumisen vapaus on yksi perustavanlaatuisista vapauksista Euroopan unionissa. Kyseinen vapaus on tärkeä myös Schengen-alueen toimivuuden kannalta, sillä sekin perustuu pitkälti vapaaseen liikkuvuuteen. Sillä ei kuitenkaan ole pelkästään positiivisia vaikutuksia, ja komission varapuheenjohtaja Jacques Barrot tuokin esille, että vapauden alue tulee pitää turvallisena:

"Henkilöiden tarkastamisen lopettaminen EU:n sisäisillä rajoilla Schengenin sopimuksen alikirjoittaneiden valtioiden välillä on suuri askel eteenpäin Euroopan yhdentymisen prosessissa. On kuitenkin velvollisuutemme varmistaa, että tämä vapaan liikkuvuuden alue on tietenkin myös turvallinen ja oikeudenmukainen." (Euroopan parlamentti/Barrot, 2008a, s. 33.)

Barrotin argumentista tulee selkeästi esille tasapainon tärkeys turvallisuuden ja ihmisten liikkumisvapauden välillä. Barrot ei suoraan turvallista vapaata liikkuvuutta, mutta näkee siinä kuitenkin ongelmia. Esille tulee ajatus, että ihmisten negatiiviseen vapauteen ei tule puuttua liikaa, sillä liikkuminen on noussut tärkeään asemaan unionissa. Berlin (1969, s. 161) onkin kirjoittanut, että negatiivista vapautta tulee olla ainakin jonkin verran näkyvissä. Buzanin ym. (1998, s. 36) viiteobjektina, eli uhattuna toimijana tässä argumentissa toimii Schengen-alue. Se eroaa itse EU-alueesta, sillä osa jäsenvaltioista ei kuulu siihen, ja sen lisäksi osa ulkopuolisista valtioista taas kuuluu, esimerkiksi Norja. Vaarassa eivät siis ole pelkästään EU-kansalaiset, vaan myös Schengen-alueella oleskelevat ja liikkuvat henkilöt.

Barrot pyrkii vetoamaan paikallaolijoiden järkeen puhumalla velvollisuudesta varmistaa turvallisuus, sillä vapaan liikkuvuuden alue ei enää aja tarkoitustaan, mi-

käli se mahdollistaa myös terroristien vapaan liikkumisen. Lopputulos ei olisi toivottava, mikäli turvallisuutta ei taata. Me-persoonapronominin käyttäminen toimii retorisenä keinona, jonka tarkoituksena on saada paikallaolijat ymmärtämään torjuntatoimien merkitys. Parlamentti on yhdessä vastuussa turvallisuuden takaamisesta, ja sitä voidaan pitää järkevänä toimintana. Tällaisella retoriikalla hän pyrkii yhdistämään kuulijoita, sillä tavoite, eli turvallisen liikkumisen alue voidaan taata vain yhdessä.

5.1.2 Yhteistyö

Yhteistyö nousee esille useammassakin puheenvuorossa. Siihen liittyen voidaan nähdä argumentteja puolesta ja vastaan. Yhteistyö voidaan nähdä toivottavana ja edistettävänä asiana, mutta se voi johtaa myös ihmisten vapauksiin puuttumiseen, kuten Carlos Coelho (EPP-ED) tuo puheenvuorossaan esille:

"- - tätä tilannetta ei voi mitenkään hyväksyä, eritoten jos otamme huomioon sen, että useimmissa terrorismin torjuntaa ja poliisiyhteistyön edistämistä koskevissa toimissa on kerätty ja vaihdettu henkilökohtaisia tietoja. Tämä viimeisin aloite on vain yksi lisäesimerkki kyseisestä toiminnasta, ja se on entistä vakavampaa, koska siinä kerätään, tallennetaan ja jaetaan DNA-tietoja ja sormenjälkitietoja." (Euroopan parlamentti/Coelho, 2008a, s. 35-36.)

Coelhon puheenvuorossa tulee hyvin esille, että DNA- ja sormenjälkitietojen keräämistä pidetään henkilökohtaisten tietojen keräämiseen liittyen erittäin vakavana ihmisten oikeuksia rajoittavana tekijänä. Tällöin mennään ihmisten negatiivisten vapauksien puolelle, sillä toimintaan vaikutetaan ulkopuolelta. Coelho argumentoi siis viitaten aikaisempiin yhteistyön keinoihin, joiden voi ymmärtää olevan hänen mielestään myös yhtä lailla kiistanalaisia kuin käsiteltävä mietintö. Coelhoille tärkeää on vapauksien säilyttäminen, eikä hän juuri tuo kommentissaan esille argumentteja turvallisuuden puolesta. Yhteistyön lisääntyminen nähdään siis jokseenkin negatiivisena asiana, sillä se tarkoittaa ihmisten yksityisyyden piiriin menemistä; kansalaisten turvallisuutta parantaa paremmin heidän vapauksiensa olemassaolo, kuin niihin tehtävät rajoitukset turvallisuuden nimissä. Raja vapauksiin koskemisessa menee mietintöön liittyen siinä, että puututaan tärkeisiin tunnistetietoihin. Coelhon puheenvuoron tyyli on hyvin vetoava, ja pyrkii vaikuttamaan myös komission edustajan tunteisiin. Tunteisiin vetoamisella hän pyrkii luomaan kuvan, että tilannetta ei voida hyväksyä, sillä se menee liian pitkälle ihmisten yksityisyyteen. Coelhon yhtenä teesinä voidaan nähdä, että vain pieni osa ihmisistä on tekemisissä terroristisen toiminnan kanssa, eikä kaikkien yksityisyyttä tule rikkoa vain pienen ihmisryhmän takia.

Kuten Coelho, myös John Attard-Montalto (PSE) tuo esille jokseenkin eriävän mielipiteen käsitelystä tietokannasta kirjallisessa puheenvuorossaan. Turvallisuutta ja terrorismin torjuntaa hän pitää tärkeämpänä kuin oikeutta yksityisyyteen, vaikkakin hän korostaa myös tietojen suojelun tärkeyttä:

"Kannatan ehdottomasti yhteistä tietokantaa, joka sisältää kaikki välttämättömät välineet, joilla torjutaan terrorismia ja rajatylittävää rikollisuutta. On totta, että tietojen suojeleminen on

erittäin tärkeää, mutta että terrorismin ja kansainvälisen rikollisuuden torjunnassa se on toisarvoista." (Euroopan parlamentti/Attard-Montalto, 2008a, s. 36.)

Käyttämällä ilmaisuja "[k]annatan ehdottomasti" ja "toisarvoista" Attard-Montalto korostaa argumentissaan sitä, että hän pitää näkemystään oikeana toimintatavana. Toisarvoisuuden liittäminen tietojen suojeluun korostaa vahvasti terrorismin vakavuutta ilmiönä. Perusoikeudet ovat nimittäin oikeuksia, joihin ei yleensä kovinkaan helposti puututa, joten niiden kutsuminen toisarvoisiksi korostaa torjunnan tärkeyttä. Välttämättömistä toimintakeinoista puhuminen antaa kuitenkin ymmärtää, että mitä tahansa keinoja ei kuitenkaan voida pitää hyväksyttävänä. Se, mihin Attard-Montalto rajan vetää, jää kuitenkin avoimeksi. Keskustellun tietokannan tietojen jakaminen ei kuitenkaan mene yli tämän rajan, vaan niitä voidaan jakaa, koska niiden avulla terrorismia voidaan torjua helpommin. Attard-Montalto rakentaa argumenttinsa järjellisen päättelyn perustalle, sillä hänen pyrkimyksenään on korostaa, että mikäli ihmisten vapauksiin ei millään tavalla puututa, ei tämän tasoista rikollisuutta pystytä torjumaan.

Toisessa lainauksessa pakollisia tietokantoja esittäessään Attard-Montalto lähtee siitä, että vastuun tulisi olla yhteinen, eikä vain tiettyjen valtioiden:

"Kannatan myös pakollisia kansallisia tietokantoja. Euroopan kansalaisten ja asukkaiden enemmistö on lainkuuliaista, eikä heillä olisi oltava syytä huoleen siitä, että heidän DNA-tietonsa ja sormenjälkitietonsa löytyvät eurooppalaisesta tietokannasta." (Euroopan parlamentti/Attard-Montalto, 2008a, s. 37.)

Monet muut edustajat korostavat oikeuksien kunnioittamisen tärkeyttä, mutta Attard-Montalto tuo esille hieman erilaisen näkökulman. Korostamalla, että koska enemmistö on joka tapauksessa liittymätön terroristiseen toimintaan, ei heidän tulisi pelätä tietokantoja, sillä niistä ei ole varsinaista uhkaa. Myös tässä argumentissa Attard-Montalto pyrkii vetoamaan järkeen, sillä hänen mielestään on vain loogista, että lainkuuliaisten kansalaisten elämään tietokannat eivät juuri vaikuta. Yksityisten tietojen keräämistä hän ei siis pidä vapauksien rajoittamisena, sillä tosiasiasa viattomien ihmisten elämään tämä ei välttämättä tarkoita muutosta. Attard-Montalto korostaa siis, että niiden, joilla on jotakin tietokantaa ja omien tietojensa jakamista vastaan, saattaa jopa olla kytköksiä terrorismiin. Tällaisessa tapauksessa tietokanta onkin hyödyllinen väline viranomaisille. Turvallisuuden vuoksi voidaan siis rajoittaa vapautta.

Attard-Montalto korostaa myös terrorismin torjumisen tärkeyttä puheenvuoronsa lopussa: "Terrorismi on yksi pahimpia rikoksia. Sitä voi verrata kansanmurhaan ja sotarikoksiin." (Euroopan parlamentti, 2008a, s. 37.) Vapauksien rajoitus on siis hyvin perusteltua, koska kyseessä on erittäin vaarallinen rikoksen muoto. Kansanmurha ja sotarikoksia on pidetty hyvin tuomittavina rikoksina. Terrorismin vertaaminen niihin on Attard-Montalton argumentaation kannalta tärkeää, sillä näin hän haluaa korostaa sitä, miten vaarallisen asian kanssa ollaan tekemisissä. Tunteisiin vetoaminen on vahvasti läsnä kyseisten käsitteiden käytön kautta. Esimerkiksi kansanmurhan

käsite ei ole missään nimessä neutraali, vaan siihen liittyy todella paljon historiaa ja tunteita herättävyyttä. Vaarallisimpia rikollisuuden muotoja tulee torjua asianmukaisin keinoin, joita Attard-Montalto on aikaisemmissa käsitellyissä lainauksissa tuonut esille. Turvallisuuden takaaminen puhuttaessa terrorismista on siis Attard-Montalton argumentaatiossa hyvin paljon esillä.

Attard-Montalton puheenvuorossa on kyse yhteiskunnallisen sektorin turvallisuudesta, jota terrorismi uhkaa. Buzan ym. (1998, s. 123) tuovat siihen liittyen esille me-tekijän, jonka tulee olla uhattuna myös identiteettinsä suhteen. Tässä tapauksessa uhattuna on eurooppalainen identiteetti, johon kuuluu paljon vapauksia. Terrorismi on uhka, joka tekee tämän identiteetin ylläpidosta hyvin vaikeaa, ja on hyvin näkyvästi esillä. Viiteobjektina on EU-alueen kansalaiset, sillä uhka koskee heidän jokapäiväistä elämäänsä. Terrorismin torjunta vaatii yhteistyötä, ja yhteinen eurooppalainen tietokanta olisi siihen erinomainen väline. Mikäli joltakin jäsenvaltiolta puuttuu kunnollinen kansallinen tietokanta, vaikeuttaa se henkilöiden tunnistamista, mikäli epäilty terroristi olisi sieltä kotoisin.

Anneli Jäätteenmäen (ALDE) kirjallisessa puheenvuorossa tuodaan esille nimenomaan eurooppalaisten henkilöiden suojaaminen, ei ylipäätään ihmisten, eli lainrikkokojen ymmärretään tulevan ennemminkin ulkopuolelta, kuin Euroopan sisältä (Euroopan parlamentti, 2008a, s. 37). Yhteistyö nousee tärkeään asemaan turvallisuuden ylläpitämisen kannalta. Jäätteenmäki pyrkii vetoamaan lukijoiden tunteisiin puhumalla lapsista ja heidän tulevaisuudestaan (Euroopan parlamentti, 2008a, s. 37). Lapset ovat ihmisryhmä, joka on hyvin altis erilaisille uhkille, eli heidän haavoittuvuuttaan tulisi torjuntatoimien avulla suojella. Caldwell & Williams (2012, s. 7) yhdistävät turvallisuuden rauhan käsitteeseen, ja nimenomaan siihen pyritään myös tässä puheenvuorossa, jotta lapset voisivat elää ilman pelkoa. Turvallisuuden toteuttaminen Euroopan tasolla on siis tärkeää, sillä muuten terrorismilla voi olla vaikutus tavalliseen arkipäiväänkin. Kyse ei siis ole pelkästään yksittäisten terrori-iskujen ehkäisemisestä, vaan ylipäätään turvallisen yhteiskunnan luomisesta. Yhteistyöllä pystytään mahdollistamaan nopeampi tiedonkulku, mikä taas vaikuttaa rikosten selvittämisen nopeuteen.

Jäätteenmäki ei ole ainoa lasten tulevaisuuteen vedonnut, sillä näin tekee myös Genowefa Grabowska (PSE). Vaikka yleensä pyritäänkin kaikkien yhteiseen turvallisuuteen, tuodaan silti esille selkeitä yksittäisiä ryhmiä, joille turvallisuuden takaaminen nähdään jokseenkin tärkeämpänä. Grabowska tuo esille, että lapset ja nuoret ovat erityisen altis ryhmä terroristien levittämälle propagandalle ja yllytykselle (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 21). Torjuntatoimien tulisi siis keskittyä erityisesti tällaisten ryhmien turvallisuuden edistämiseen, jotta suostuttelulle alttiit nuoret henkilöt eivät itse liittyisi mukaan terroristiseen toimintaan. Käyttämällä muotoja "lapsiamme" ja "nuoriamme" (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 21), Grabowska pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin, sillä myös heidän lapsensa voivat olla mahdollisessa vaarassa. Tälläisellä retorisisella keinolla hän pyrkii tekemään terrorismista uhan, johon tulee puuttua

välittömästi. Uhka esitetään siis lähellä olevana, mikä on yksi Buzanin (2016, s. 123) korkean intensiteetin uhkien piirteistä.

Yhteistyö ei liity pelkästään EU:n sisäiseen toimintaan, vaan sitä voidaan tehdä myös ulkopuolisten valtioiden kanssa. Tämä taas voidaan nähdä ongelmallisena Kathalijne Maria Buitenwegin (Verts/ALE) mielestä, ja puheenvuorossaan hän käyttää retorisenä keinona ironiaa puhuessaan tietojen siirrosta Iraniin:

"Tietojen siirrosta yhteisön ulkopuolisiin maihin muistan hupaisan tilanteen Saksan puheenjohtajuuskaudelta, kun eräs neuvoston edustaja totesi, että joissakin tilanteissa on tarpeellista siirtää tietoja hyvin nopeasti Iraniin. Se sai koko parlamentin haukkomaan henkeään: ei hän kai nyt voinut tarkoittaa sitä – ettäkö tietoja siirrettäisiin Iraniin! Esitän tuon kysymyksen siis nyt: voiko kyseinen neuvoston jäsen taata, että arkaluonteisia tietoja ei missään olosuhteissa siirrettä Iraniin? Voisitko mahdollisesti ilmoittaa myös sen artiklan numeron, johon tuo takuu perustuu?" (Euroopan parlamentti/Buitenweg, 2008b, s. 11.)

Yhteistyötä kyseisen valtion kanssa Buitenweg pitää uhkana tietosuojan kannalta, mahdollisesti Iranin terrorismikytkösten takia. Ironian käyttämisellä Buitenweg pyrkii näyttämään tilanteen absurdiuden, eli tietosuoja ei toimi. Artiklan vaatimista nähtävillä voi pitää merkkinä siitä, että pelkkää neuvoston lupausta ei voida pitää tarpeeksi luotettavana. EU-lainsäädännössä tulisi siis selkeästi tuoda esille, minkä valtioiden kanssa yhteistyötä tietojen vaihdossa tehdään ja minkä kanssa taas ei. Buitenweg näkee tietojen siirron Iranin kaltaisiin valtioihin huonosti perusteltuna, ja yksityishenkilöiden arkaluonteisia tietoja ei tulisi niihin siirtää. Buitenweg pyrkii turvautumaan siis unionin oman toiminnan, sillä sen on mahdollista aiheuttaa kansalaisille turvattomuuden tunnetta.

Tunteisiin vetoaminen on vahvasti läsnä, sillä osa kansalaisista ei varmasti tule hyväksymään tietojensa siirtämistä Iraniin. Kommentissa tulee esille, että heidän tietojensa turvallisuuden voidaan nähdä vaarantuvan, mikäli niitä siirretään Iranin viranomaisiin käyttöön. Myös parlamentin edustajat ovat kommentin mukaan nähneet tällaisen toiminnan kiistanalaisena, joten yhteistyön rajat ovat tulleet myös heille yllätyksenä. Osin tämä voi johtua siitä, että parlamentilla ei ole ollut paljoa lainsäädäntövaltaa ennen Lissabonin sopimusta, jota ei tässä vaiheessa vielä ollut toimeenpantu. Buitenweg osoittaa sanansa neuvoston edustajalle, sillä esimerkkitalanteen lausuma on ollut neuvoston edustajan. Buitenweg pyrkii saamaan myös muut parlamentin edustajat ymmärtämään, että tietojenvaihtoa ei tultaisi välttämättä tekemään vain luotettavien EU-valtioiden kesken, vaan kysymys on laajemmasta yhteistyöstä. Tällainen toiminta sisältää uhkia, jotka pitäisi ehdottomasti käydä Buitenwegin mielestä läpi. Kansalaisilla on siis oikeus elää ilman pelkoa siitä, kuka heidän tietojensa käyttää. Yksityiselämän kunnioitus on kuitenkin yksi EU:n määrittelemistä vapauksista (Satuli, 2020, s. 11).

Manfred Weber (EPP-ED) tuo esille, että tietojenvaihdolla on myös erittäin perusteltuja tarkoituksia, kuten rikollisten jäljittäminen: "Haluaisin erityisesti korostaa, että meidän on edelleen korostettava sitä, että tuemme tietojen vaihtoa. Schengenin tietojärjestelmästä tiedämme, että voimme jäljittää monia rikollisia tietoja vaihtamalla

ja että kyseisellä tietojen vaihdolla varmistetaan onnistuminen ja myös taataan turvallisuus." (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 13.) Weber tuo kuitenkin esille myös kansalaisten näkökulman, joten tietojenvaihtoa ei tule tehdä millä keinoin tahansa (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 13). Turvallisuudesta tulee siis pitää kiinni, ja sen takia tietojenvaihtoa ei tule missään tapauksessa lopettaa. Mikäli tietoja ei vaihdeta, vaikeuttaa se terrorismin torjumista, mikä taas johtaa turvattomampaan yhteiskuntaan. Schengenin toimivan tietojärjestelmän käyttäminen esimerkkinä toimii yhtenä Weberin perusteluna yhteistyön perusteltavuudelle. Weberin argumentti perustuu pitkälti järkeen vetoamiseen, sillä hän yhdistää loogisesti tietojenvaihdon ja rikollisten jäljittämisen onnistumisen. Yhteinen tietojärjestelmä voi olla myös toimiva, eli sitä ei pitäisi nähdä puhtaasti negatiivisena asiana.

Syyskuun debatissa tuotiin Nils Lundgrenin (IND/DEM) toimesta esille toissijaisuusperiaate, kun hän korosti puheenvuorossaan, ettei EU:n tulisi puuttua jokaiseen yksittäiseen terroritekoon jäsenvaltioissa (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 16). Vaikka yhteistyö voidaan yleisesti nähdä tärkeänä asiana, tulee Lundgrenin puheenvuorosta puolestaan esiin se, ettei terrorismia tule nähdä syynä lisätä EU:n valtaa. Turvallisuutta voidaan siis edistää toissijaisuusperiaatteen kautta, jolloin toimivaltaa on myös jäsenvaltioilla. Turvallisuuspolitiikka ei kuulu Euroopan unionin yksinomaiseen lainsäädäntövaltaan, joten toissijaisuusperiaatteen tärkeyden korostaminen ei sinänsä ole yllättävää tässä yhteydessä. Uhattuna on siis jäsenvaltioiden asema terrorismin torjunnassa. Buzanin ym. (1998, s. 141) poliittisessa sektorissa uhat koskevat valtion suvereenisuutta. Tällaista ajatusmaailmaa on nähtävissä myös Lundgrenin puheenvuorossa, sillä EU:n mahdollisesti lisääntyvä valta on jäsenvaltioilta pois. Tämä on mielenkiintoinen näkökulma, sillä suurin osa muista korostaa nimenomaan yhteistyön parantamisen ja lisäämisen positiivista asemaa.

Mihael Brejc (EPP-ED) tuo esille, että EU-tason lainsäädännön lisäksi tulisi keskittyä enemmän itse yhteistyöhön:

"Ensinnäkin terrorismin vastaisten lakien kukoistava kasvu ja kyseisten lakien suuremmasta avoimuudesta säätäminen. Myös tässä joukossa on tarpeettomia ja epäkäytännöllisiä lakeja ja säädöksiä, joita on harkittava uudelleen tai kumottava arvioinnin jälkeen.

Toiseksi lakien sovellettavuus ja siten terrorismin tehokas torjunta eivät riipu pelkästään vakaasta lainsäädännöstä vaan myös tehokkaasta yhteistyöstä jäsenvaltioiden välillä ja niiden poliisi- ja turvallisuuspalveluista. Tässä emme ole vielä saavuttaneet yhteistyön asianmukaista tasoa." (Euroopan parlamentti/Brejc, 2008b, s. 25.)

Liiallista lakien säätämistä ei voida nähdä kovinkaan tarkoituksenmukaisena, sillä soveltaminen vaikeutuu niiden määrän takia. Mikäli on epävarmuutta siitä, mikä säädös mihinkin tilanteeseen sopii, vaikeuttaa tämä tuomioistuinten ja viranomaisten työtä. Kuten Brejc tuo esille, osa laeista voi olla jopa täysin tarpeettomia. Lainsäädännölliset keinot ovat kuitenkin olleet todella olennainen keino unionin terrorismin vastaisessa toiminnassa (Cross, 2017, s. 611). Yhteistyön merkitys nousee kuitenkin lai-

nauksessa tärkeämmäksi kuin lainsäädäntö. Turvallisuuden takaamiseksi turvallisuusasioissa tulee siis tehdä yhteistyötä, jossa esille tuodut paikalliset poliisivoimat ovat avainasemassa. Brejc luo kommentissaan yhteisen tavoitteen yhteistyön parantamisesta, jota hän perustelee toimivilla keinoilla. Horgan (2010, s. 258) kirjoittaa, että Euroopassa on keskitytty terrorismin torjunnassa nimenomaan poliisitoimintaan. Koska artikkelin ja keskustelun välillä on kaksi vuotta, ei voida olla varmoja onko kyseessä muutos, vai puuttuuko poliisitoiminnasta nimenomaan Brejcin esille nostama yhteistyöasetelma, vaikka se onkin isossa asemassa terrorismin torjunnassa.

Proinsias De Rossan (PSE) puheenvuoro tukee Brejcin ja muidenkin edellä mainittujen parlamentaarikkojen ajatusta yhteistyön merkityksestä. De Rossa tuo esille, että Irlannissa on pystytty ehkäisemään terroritekoja nimenomaan poliisivoimien tekemän tietojenvaihdon avulla (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 27). De Rossa antaa siis konkreettisen esimerkin yhteistyön toimivuudesta, mikä tuo hyvin esille hänen teesinsä sen tärkeydestä Euroopan unionille. Kyseisessä argumentissa voidaan nähdä taustalla järkeen vetoamista, sillä hän yhdistää induktiivisen päättelyn avulla yksittäistapauksesta yleiseen; koska yhteistyön on voitu nähdä toimivan Irlannissa, tulisi sitä hyödyntää myös jatkossakin unionin toiminnassa. Sekä Brejcin, että De Rossan puheenvuoroissa tulee esille Prechtin esille tuoma poliisitoiminnan tärkeys terrorismin torjunnassa, eikä yllättävää, sillä sen kautta pystytään puuttumaan ihmisten käyttäytymiseen jo varhaisessa vaiheessa (Laitinen & Lumio, 2009, s. 70). Turvallisuuspolitiikassa tulisi siis keskittyä enemmän alemman tason torjuntamalleihin.

Giusto Catanian (GUE/NGL) puheenvuorossa on näkyvissä kritiikkiä Yhdysvaltojen terrorismin vastaista strategiaa kohtaan:

"Minun mielestäni viime vuosien aikana terrorismin torjunnassa omaksuttu strategia on ollut häviäjän strategiaa, ja siinä on alistuttu liikaa Yhdysvaltain eduille Irakin ja Afganistanin sodissa terroristijärjestöjen luettelon laatimisessa ja oikeusvaltion rajoituksissa. Henkilötietoja on käsitelty aivan liian usein epäasianmukaisesti, ja minun mielestäni meidän kaikkien on työskenneltävä yhdessä - ja olen juuri lopettamassa - varmistaaksemme, että henkilökohtaisia vapauksia ei rajoiteta, lisätäksemme demokraattisia alueita ja varmistaaksemme, että me emme turvallisuuden ja terrorismin torjunnan nimissä edistä juuri itse terroristijärjestöjen tavoitteita." (Euroopan parlamentti/Catania, 2008b, s. 16.)

Catania näkee Yhdysvaltojen strategian etujen edistämisen uhkana kansalaisille ja heidän vapauksilleen, sillä jotkut heidän käyttämistään keinoista voidaan nähdä oikeusvaltion vastaisina. Puheenvuorossa tulee esille myös Berlinin (1969, s. 122) negatiivinen vapaus ja sen tärkeys, sillä Catanian mielestä siihen ei tulisi puuttua liikaa. Catania yhdistää kansalaisten vapauksiin esimerkiksi sen, ettei heidän henkilötietojaan käytetä vääränlaisiin tarkoituksiin. Häviäjän strategiasta puhuminen tuo avoimesti esille, että torjuntakeinot eivät ole olleet toimivia. Catania turvallistaa myös itse torjuntakeinot, joiden hän näkee voivan johtaa täysin päinvastaiseen lopputulokseen. Esille tulee siis turvallisuuden paradoksi, sillä turvallisuutta tavoiteltaessa päädytäänkin turvattomuuteen (Hamilton, 2013, s. 9). Käyttämällä esimerkkeinä Afganistanin ja Irakin sotia hän pyrkii tuomaan induktion kautta esille, miten kansalaisia uhataan

myös valtioiden tasolta. Catania näkee yhteistyön mahdollisuutena pitää vapauksista kiinni tarvittavalla tavalla, joten sitä olisi tärkeä edistää. Puhumalla terroristijärjestöjen tavoitteiden edistämisestä Catania pyrkii näyttämään mahdollisen negatiivisen turvallisuuden kuvan, mikäli toimintatavoissa ei tehdä selvää muutosta. Vertailu on Catanian käyttämä retorinen keino, sillä hän haluaa näyttää miksi unionin tulisi toimia toisella tavalla kuin Yhdysvallat.

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) tuo puheenvuorossaan esille useita toimivia esimerkkejä valtioiden tekemästä yhteistyöstä turvallisuuden hyväksi, näihin kuuluvat esimerkiksi viisumitietojärjestelmä ja Schengenin tietojärjestelmä (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 11). Yhteistyön merkitys on Kaufmannin puheenvuorossa vahvasti esillä, sillä hän korostaa, että vain siten pystytään tuottamaan tarvittava tietosuojat (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 11). Yhtenäisten säädösten noudattaminen mahdollistaa mielestäni sen, että yksittäisten valtioiden huonommassa kunnossa olevat tietosuojat eivät pääse vaikuttamaan kansalaisten elämään. Yhtenäisyys mahdollistaa myös sen, että kansalaisten on mahdollista saada tietoa siitä, mihin tarkoituksiin heistä kerätään tietoa. Esimerkkien avulla Kaufmann pyrkii vetoamaan kuulijoiden järkeen, jotta yhteistyön merkitys ymmärrettäisiin. Mitä enemmän hyviä käytäntöjä voidaan listata, sitä helpompaa voi olla uusien käytäntöjen perusteleminen. Korkeatasoisen tietosuojan ja yhteistyön yhdistämällä vedotaan myös kansalaisiin, jotta heillekin olisi selvää, että nimenomaan yhteisistä tietokannoista on hyötyä, ja tietosuojasta tullaan pitämään kiinni. Turvallisuutta voidaan siis edistää pitämällä samalla kiinni kansalaisten vapauksista.

Gerard Batten (IND/DEM) esittää puheenvuorossaan vahvaa kritiikkiä unionin toimintaa kohtaan:

"Tämä kaikki tehdään sen nimissä, että meitä suojellaan terrorismilta, mutta todellisuudessa Euroopan unioni pyrkii loputtomasti lisäämään ja vahvistamaan omia valtuuksiaan ja hallintaansa kaikilla kansallisen elämän aloilla. - -. Kansallisten hallitusten pitäisi torjua terrorismia tekemällä yhteistyötä toistensa kanssa, eikä terrorismia pitäisi käyttää tekosyynä Euroopan unionin valtuuksien lisäämiseen." (Euroopan parlamentti/Batten, 2008b, s. 12.)

Puheenvuorosta saa kuvan, että valtioiden tulisi tehdä Euroopan unionista riippumatonta yhteistyötä terrorismin torjunnassa, eikä lisätä unionin valtuuksia entisestään. Väittäessään, etteivät torjuntakeinot todellisuudessa ole terrorismia varten vaan vallan lisäämistä, Batten tuo avoimesti esille syytteen vääränlaisista motiiveista toiminnan taustalla. Tekosyystä puhuminen on myös tapa tuoda esille vallan väärinkäyttöä. Lainauksen alku on tyyliältään jopa julistavaa, minkä tarkoituksena voidaan nähdä kuulijoiden tunteiden herättäminen, esimerkiksi pelon. Täytyy kuitenkin ottaa huomioon Battenin puolue, joka on ollut kriittinen unionia kohtaan. Tämä antaa jonkin verran perusteita sille, miksi argumentaatio on hyvin kriittistä. Yhteistyö voidaan siis nähdä myös uhkana, mikäli sen varjolla tehdään siihen liittymättömiä toimenpiteitä. Battenin näkemyksessä voidaan nähdä yhtäläisyyksiä Neocleouksen (2008, s. 2) ajattelun kanssa, sillä myös Neocleous tuo esille, että turvallisuuspuheella voidaan

oikeuttaa tekoja, joita ei voida nähdä hyväksyttävänä. Tässä tapauksessa kritisoidaan terrorismin turvallistamisesta aiheutuneita toimia, joita Batten pitää vääränlaisina.

Myös Olle Schmidt (ALDE) korostaa, että vaikka yhteistyö onkin tärkeää, tulisi kuitenkin pitää kiinni esimerkiksi demokraattisista arvoista, sekä oikeusvaltioperiaatteesta (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 24). Epädemokraattisia keinoja ei tulisi käyttää edes terrorismia vastaan (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 24). Ihmisten vapauksista tulee siis pitää kiinni, vaikka yhteistyötä tehtäisiinkin, mikä tarkoittaa esimerkiksi tietojen jakoa. Schmidt argumentoi käyttäen paljon esimerkkejä tärkeistä oikeuksista, jotta niitä ei unohdettaisi päätöksenteossa. Esimerkkien avulla hän pyrkii myös vetoamaan kuulijoiden järkeen, sillä on asioita, joista ei tulisi joustaa edes poikkeustilanteessa. Ihmisillä tulee siis olla tarpeeksi negatiivista vapautta, jotta tilannetta voidaan pitää toivottavana. Myös käskevien sanavalintojen "on säilytettävä" ja "tärkein velvollisuutemme on varmistaa" käyttäminen on tapa perustella hänen näkemystään (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 24). Mitä selkeämpänä vapauksista ja oikeuksista kiinni pitäminen esitetään, sitä paremmin muut voivat hänen ajatuksensa ymmärtää ja olla mahdollisesti samaa mieltä.

Myös Daciana Octavia Sârbu (PSE) tuo esille EU-toimielinten toimivan yhteistyön tärkeyden (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 25). Hän tuo puheenvuorossaan esille 9/11-iskut, ja korostaa terrorismia suurimpana vihollisena maailmanrauhalle, minkä kautta hän argumentoi terrorismin torjunnan puolesta (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 25). Huolimatta edellä mainituista perusteluista hän kuitenkin korostaa erityisesti vapauksien kunnioittamista torjuntatoimissa (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 25). Vapaudet ovat tärkeä osa eurooppalaisia arvoja, kuten Satuli (2020, s. 11) kirjoittaa, joten niiden puolesta argumentointi on ymmärrettävää. Edellä mainitun superlatiivin käyttäminen toimii retorisenä keinona, jonka tarkoituksena on saada kuulijat ymmärtämään toimien nopeuden tärkeys. Mitä suurempa uhka näytetään, sitä helpompi sen torjuntatoimia on oikeuttaa. Myös Buzan ym. (1998, s. 26) ovat tuoneet esille, että turvallistamisessa pyritään vastatoimien nopeaan aloittamiseen. Koska Sârbu turvallistaa terrorismin, tämä ajatus sopii hyvin tähän yhteyteen. Ihmisten vapauksiin ei kuitenkaan Sârbus mielestä tule puuttua liikaa, eli negatiivisia vapauksia tulee kunnioittaa.

5.1.3 Sanavalinnat

Syyskuussa käydyssä keskustelussa keskityttiin paljon sanavalintojen vaikutuksiin. Käsitteet voivat tarkoittaa eri asioita eri ihmisille ja valtioille, jolloin niiden tulisi olla yhdenmukaisia. Esittelijänä syyskuussa toiminut Roselyne Lefrançois puhuu ilmaisunvapauden rajoittamisesta julkisen yllytyksen käsitteeseen liittyen:

"Olin erityisen huolissani käsitteestä "julkinen yllytys" (public provocation) ja uhasta, jonka se aiheuttaa ilmaisunvapaudelle, sillä julkisen yllytyksen kriminalisoinnin kautta puheista tai kirjoituksista, joiden väitetään johtaneen terroristi-iskuun tai jotka todennäköisesti voivat johtaa sellaiseen, tehdään rangaistavia." (Euroopan parlamentti/Lefrançois, 2008b, s. 1.)

Tietyntyyppisten termien käyttö voi siis aiheuttaa ongelmia sen suhteen, minkälainen teko voidaan nähdä rangaistavana. Lefrançois'n argumentin mukaisesti ihmisten negatiivista vapautta ei tule rajoittaa liikaa, ja yllytys-käsitteen käyttö tulisi näin teemmään. Esittämällä huolen siitä, että terrorismiin mahdollisesti liittymättömät puheet voisivat johtaa rikoksen tunnusmerkkien täyttymiseen, Lefrançois pyrkii vaikuttamaan kuulijoiden tunteisiin, sillä väärin toteutettu kriminalisointi voi johtaa viattomien tai ainakin terrorismiin liittymättömien kansalaisten rankaisemiseen. Julkinen yllytys voidaan käsitteenä ymmärtää monin eri tavoin, ja tätä Lefrançois myös pyrkii korostamaan. Torjuntakeinot ja turvallisuuden ylläpitäminen eivät saa johtaa tilanteeseen, jossa jokainen epäilyttävä kirjoitus johtaa rangaistukseen. Tämä taas voi luoda yhteiskunnan, jossa ei hyväksytä toisinajatteliijoita tai arvosteliijoita. Kansalaisten tulisi käyttäytyä todella varovaisesti julkisissa ulostuloissaan, jotta niitä ei ymmärrettäisi mahdollisesti väärällä tavalla. Mietinnössä käytetty käsite tulisi siis Lefrançois'n mukaan muuttaa tai muuten edessä voi olla negatiivinen tulevaisuudennäkymä, jota hän vahvasti kommentissaan luo.

Lefrançois ei ole ainoa, joka on tiettyjen käsitteiden käytöstä huolissaan, sillä samantyyppisen ajatuksen tuo esille myös Buitenweg (Verts/ALE), joka korostaa puheenvuorossaan "provocation"-sanavalinnan ongelmallisuutta:

"Väkivaltaan yllyttäminen, "incitation", on kielletty kaikissa jäsenvaltioissa ja hyvä niin, mutta nyt myös "provocation" ollaan kriminalisoimassa. Mikä sitten luokitellaan käsitteen "provocation" alle? Joku, joka kirjoittaa Yhdysvaltojen olevan roistovaltio, pahan akseli, joka on taltutettava? Jos tämä henkilö vielä kirjoittaa "ne, jotka eivät ole puolellamme, ovat meitä vastaan", vastaako hänen kirjoituksensa käsitettä "provocation"? Jos länsimaalainen henkilö tekee tarkoituksellisesti islaminvastaisen elokuvan, jonka tarkoituksena on loukata ihmisiä, provosoiko hän siinä tapauksessa terrorismirikokseen? Puhunko minä parhaillaan provosoivasti?" (Euroopan parlamentti/Buitenweg, 2008b, s. 11.)

Buitenwegin puheenvuoro nojaa vahvasti tunteisiin vetoavuuteen, ja tästä esimerkkejä ovat Yhdysvaltojen ja islamin esille tuominen. Myös provosoiva tyyli, eli jatkuva kysymysten esittäminen ja erilaisten skenaarioiden esitleminen ovat Buitenwegin tunteita herättävän retoriikan tärkeitä osia. Tällaisella argumentaatiolla hän pyrkii korostamaan "provocation"-termin ongelmallisuutta EU:n kokoisen instituution käyttämänä käsitteenä. Kyseistä käsitettä ei siis ole määritelty tarpeeksi tarkkaan, jotta sitä voitaisiin pitää hyväksyttynä ja selkeänä. Tämä taas aiheuttaa uhan kansalaisten turvallisuudelle, sillä kun rikoksen tunnusmerkkejä ei tunneta, voivat he syyllistyä rikokseen esimerkiksi väärinkäsityksen takia. Vääränlaiset käsitteet voivat siis entisestään syventää turvattomuuden ilmapiiriä. Vaikka uuden kriminalisoinnin tarkoituksena on turvallisuuden parantaminen, voi tällä kuitenkin olla päinvastaisia vaikutuksia. Ihmisten vapauksiin ei tulisi Buitenwegin mielestä puuttua "provocation"-käsitteen avulla, sillä siihen liittyy selkeää kiistanalaisuutta ja myös uhkaa.

Jana Bobošíková (NI) tuo puheenvuorossaan esille sekä turvallisuuden, että vapauksien tärkeyden:

"Ei ole epäilystäkään, että tämä on yksi sivilisaation petollisimmista ja vaarallisimmista ilmiöistä ja että me emme voi antautua tällä pelkurimaiselle ja ilkeälle pahuudelle, vaan meidän on torjuttava se. Terrorismin vastaisesta sodasta ei kuitenkaan saa tulla kaikkeen käypää loitsua. Kaikista terrorismin verisistä seurauksista huolimatta jokapäiväistä epäluottamusta ja pelkoa turvallisuudesta ei voi asettaa vapauden edelle. Siksi torjun Euroopan komission ehdotuksen siitä, että taivuttaminen terrorismirikokseen olisi rikos. Ehdotuksella pyritään rankaisemaan suullisista ja kirjallisista kannanotoista, ja siten uhataan selkeästi ilmaisunvapautta ja perusihmisoikeuksia." (Euroopan parlamentti/ Bobošíková, 2008b, s. 16.)

Korostamalla, että turvallisuutta tulisi edistää vain välttämättömillä keinoilla Bobošíková tuo esille, että vaikka turvallisuus onkin tärkeää, tulisi myös vapauksien merkitys muistaa päätöksiä tehtäessä. Loitsusta puhuminen on retorinen valinta, sillä Bobošíková korostaa kyseisen lauseen avulla sitä, että terrorismilla ei tule oikeuttaa mitä tahansa, vaikka kyse onkin vakavasta uhasta, ja sen perusteella voi olla helppoa ottaa käyttöön uusia toimintatapoja. Nähtävissä on siis kritiikkiä terrorismin vastaisesta sodasta puhumista kohtaan, sillä sen kautta voidaan turvallistaa asioita, joita ei ehkä tarvitsisi. Terrorismin turvallistaminen voi siis johtaa myös negatiivisiin seurauksiin. Esimerkiksi Laitinen & Lumio (2009, s. 69) tuovat myös esille ajatuksen, että kyseisestä sodasta puhuminen voidaan nähdä tiettyä ryhmää leimaavana.

Bobošíková on parlamentin mietinnön puolella, sillä sen voi nähdä puolustavan ihmisten vapauksia. Sanavalinnan tärkeys on merkittävä, sillä mitä helpommin asiasta voidaan rankaista, sitä enemmän se rajoittaa ihmisten vapauksia. Perustavanlaatuisena oikeutena ilmaisunvapaus on siis tärkeämpi, kuin että tietynlaista kielenkäyttöä voidaan pitää rangaistavana. Kyse ei ole siitä, että Bobošíková olisi terrorismin puolella, vaan siitä, että tietyistä vapauksista tulee pitää kiinni jopa tällaisissa tilanteissa. Terrorismin merkittävyys uhkana tulee esille Bobošíkován käyttäessä superlatiiveja kuvatessaan terrorismia. Esimerkiksi vaarallisuuden korostaminen on tapa perustella torjuntatoimia, kunhan ne ovat oikeanlaisia. Puheenvuorossa tulee selkeästi esille Berlinin (1969, s. 122) negatiivinen vapaus, sillä siinä kansalaisten toimintaan ei vaikuteta ulkopuolelta. Bobošíkován voidaan sanoa näkevän uuden kriminalisoinnin ilmaisunvapauden rajoituksena, joka taas rajoittaa edellä mainittua negatiivista vapautta.

Konrad Szymański (UEN) kokee, ettei käsitteiden muutokseen ole varsinaista tarvetta, sillä jäsenvaltiot perustuvat demokraattisille arvoille:

"Tätä keskustelua kuunnellessani olen saanut välillä sellaisen käsityksen, että unohdamme, että puitepäätös on tarkoitettu demokraattisia valtioita varten, demokratiaan vankasti perustuvia EU:n jäsenvaltioita varten. Siksi ei ole mitään välitöntä syytä eikä tarvetta vähentää puitepäätöksen vaikutusta ottamalla käyttöön "taivuttamisen" tai "todellisen terroristiuhan" kaltaisia käsitteitä. – –. Onko veren virrattava jonkin eurooppalaisen kaupungin kadulla, jotta voimme olla sataprosenttisen varmoja, että koulutukseen, taivuttamiseen tai yllyttämiseen liittyvä uhka on todellista?" (Euroopan parlamentti/Szymański, 2008b, s. 18.)

Szymańskin esille tuomaa näkökulmaa voidaan pitää poikkeuksellisena verrattuna muihin puheenvuoroihin. Käsitteiden muuttaminen vapauksia kunnioittavamaksi voi Szymańskin mukaan johtaa jopa turvallisuusuhkaan. Torjuntatoimiin on siis luvallista yhdistää myös rajoituksia, sillä muuten toivottuja vaikutuksia ei pystytä

saamaan aikaan. Demokraattisista jäsenvaltioista puhuminen toimii järkeen vetoamisen keinona, sillä Szymański pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, että kyseistä puitepäättöstä ei olla tuomassa valtioihin, joissa demokraattisia arvoja ei kunnioiteta, vaan päinvastoin. Esille nousee ajatus, että kansalaiset eivät ole yhtään enempää uhattuna silloin kun puhutaan yllyttämisestä, vaan tällöin turvallisuustilanne voidaan jopa nähdä parempana. Koska Szymański korostaa nimenomaan valtioiden demokraattisuutta, ei varsinaista uhkaa suurista väärinkäytöksistä ole. Tunteisiin vetoamisen keinona puheenvuorossa toimii veren virtaamisesta puhuminen, minkä avulla hän pyrkii saamaan vastauksen siihen, miten kamalia asioita tulisi tapahtua, jotta turvallisuuteen suhtauduttaisiin vakavasti. Kyseisessä virkkeessä on nähtävissä myös ironiaa, jonka avulla hän pyrkii näyttämään mitä seurauksia sanavalinnan muutoksella voi olla ja kritisoimaan tällaista toimintatapaa. Turvallisuutta tulee siis parantaa, ja siitä syystä unohtaa taivuttamisen käsite.

Hubert Pirker (EPP-ED) on toinen puitepäättöksen sanavalinnan muuttamisen vastustaja:

"Minun mielestäni Euroopan parlamentti tekisi ratkaisevan virheen, jos se tarkistaisi käsitteitä ja korvaisi "julkisen yllytyksen terroristirikokseen" "taivuttamisella". Tämä johtuu yksinkertaisesti siitä, että taivuttamisesta ei voida saada todisteita ennen kuin ihmisiä on jo kuollut – mutta sitten on jo liian myöhäistä. – Jos julkinen yllytys kuitenkin sisällytetään tähän oikeussäädökseen, asioihin puuttuminen on mahdollista, jos yllytetään terrorismiin kuuluvaa yleistä tottelemattomuutta lakien suhteen tai yllytetään sellaista toimintaa, josta voidaan rangaista." (Euroopan parlamentti/Pirker, 2008b, s. 26.)

Pirker yhdistää argumentaatiossaan kaikkia kolmea tunteisiin vetoamisen keinoa: *pathos*, *ethos* ja *logos*. Tunteisiin Pirker pyrkii vaikuttamaan puhumalla taivuttaminen-käsitteen liittymisestä kuolemaan. Pelon tunteiden herättämisen avulla hän pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, miksi sanavalinnan muutos voidaan nähdä puhtaasti negatiivisia seurauksia sisältävänä asiana. Toisaalta Pirker vetoaa myös omaan auktoriteettiinsa tuomalla avoimesti esille "Minun mielestäni"-perustelun. Järkeen hän taas vetoaa yhdistämällä taivuttaminen-käsitteen käytön epätoivottavaan lopputulokseen, ja yllytys-käsitteen taas toivottaan lopputulokseen. Monien vetoamisen keinojen käyttö mahdollistaa sen, että argumentit menevät läpi mahdollisimman monen henkilön kohdalla. Turvallisuuden tärkeys nousee erittäin selkeästi esille Pirkerin argumentaatiossa, ja mietinnössä esitetty muutos esitetään sitä uhkaavana tekijänä. Buzan (2016, s. 55) nostaa esille kansalaisyhteiskunnan kohdistuvan turvallisuusuhan, jonka valtio voi luoda esimerkiksi lainsäädännön avulla. Vaikka EU on laajempi kuin valtio, on ajatus kuitenkin yhdistettävissä myös tähän tilanteeseen. Sanavalinta liittyy lainsäädäntöön, joten uhka syntyy sitä kautta.

Myös Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN) tuo esille, että terrorismia ei voida torjua tarpeellisella tavalla, mikäli ei rajoiteta jollakin tavalla kansalaisten oikeuksia (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 20). Tämän faktan pitäminen surullisena, ja puhuminen hinnan maksamisesta ovat tapoja korostaa sitä, että kyseessä ei kuitenkaan ole

erityisen toivottava kehityskulku (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 20). Tällainen retoriikka voidaan yhdistää tunteisiin vetoamiseen, sillä Piotrowskin voidaan nähdä pyrkivän näyttämään, että hän ymmärtää myös kansalaisten huolen. Hän haluaa turvallisuutta, vaikkakin sen tarvitsemat keinot eivät välttämättä ole täysin toivottavia. Kyseisessä tilanteessa ne ovat kuitenkin välttämättömiä.

Jörg Leichtfried (PSE) tuo puheenvuorossaan esille Lissabonin sopimuksen vaikutuksen päätöksentekoon liittyen Rouren esille tuomiin sanavalintoihin:

"Jos meillä olisi Lissabonin sopimus, minun ei tarvitsisi esittää tätä vetoamusta, koska käytäisimme yhteispäätösmenettelyä. On kuitenkin hyvä nähdä, että näin ovat paljastuneet nuo jäsenet takana äärioikealla, jotka ovat kironneet Lissabonin sopimuksen. He haluavat vähentää ihmisten oikeuksia, he haluavat vähentää tietosuojaa, he haluavat vähentää vapautta ja he haluavat heikentää parlamenttia" (Euroopan parlamentti/Leichtfried, 2008b, s. 23.)

Lissabonin sopimus mahdollisti myöhemmin parlamentin suuremman aseman esimerkiksi lainsäädännössä, mutta vuonna 2008 sitä ei vielä ollut toimeenpantu. Puheenvuorosta on nähtävissä, että parlamentin vähäinen asema lainsäädäntöprosesissa on vaikuttanut negatiivisesti kansalaisten vapauksiin. Leichtfriedin puheenvuoro pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin, jotta Lissabonin sopimuksen tärkeys nähtäisiin ja ihmisten vapauksia pystyttäisiin paremmin suojelemaan. Puheen sävy on syyttävä, ja se on osoitettu nimenomaan sopimuksen vastustajille. He-pronominin toistaminen monessa peräkkäisessä lauseessa toimii retorisenä tehostekeinona, sillä Leichtfried haluaa tuoda esille kaikki heidän kannattamansa epäkohdat, sekä esittää selkeän syytöksen. Vaikka nimiä ei selkeästi tuodakaan esille, on äärioikeistosta puhuminen itsessään jo tunnistusta helpottava tekijä. Leichtfried käyttää siis vastakkainasettelua argumentaatioissaan, jossa vastakkain ovat äärioikeisto ja vapauksia ja oikeuksia kannattavat henkilöt. Kiroamisesta puhuminen on tapa korostaa, miten negatiivisena Lissabonin sopimus on äärioikeistossa nähty. Tämä esitetään uhkana kansalaisille, eli uhka vapauksille ei tule ainoastaan terrorismin puolelta vaan myös parlamentin sisältä.

Jas Gawronski (EPP-ED) kokee, että EU:n toimet turvallisuuden lisäämiseksi tulevat joka tapauksessa vaikuttamaan negatiivisesti kansalaisten vapauksiin:

"- - ja olen samaa mieltä Roselyne Lefrançois'n kanssa siitä huolesta, että rajalinja sananvapauden ja lain rikkomisen välillä on sängen sekava, ja voin nähdä vaaran siinä, että ponnistelut EU:n kansalaisten turvallisuuden lisäämiseksi johtavat käytännössä kyseisten kansalaisten oikeuksien ja vapauksien rajoittamiseen." (Euroopan parlamentti/Gawronski, 2008b, s. 24.)

Lainsäädäntöä ei siis ole saatu niin ymmärrettävään muotoon, että erottelu sananvapauden ja rikoksen välillä olisi selvästi tehtävissä. Kun pyritään edistämään turvallisuutta, joudutaan usein välttämättä puuttumaan ihmisten vapauksiin, tässä tapauksessa sanan- ja ilmaisunvapauteen. Näin ei kuitenkaan tulisi tapahtua pelkästään lainsäädännön epäselvyyden takia. Lainsäädäntö voi siis itsessään toimia turvalli-

suusuhkana kansalaisille, sillä epäselvyys voi koitua heidän vahingokseen. Myös Buzan (2016, s. 55) on tuonut esille, että valtio voi aiheuttaa kansalaisille turvallisuusuhana esimerkiksi lainsäädännöllään. Unionin tulisi siis keskittyä selkeämpään lain samuotoon, jotta tällaisia uhkia ei oikeuksille ja vapauksille aiheutuisi turhaan. Ajatus siitä, että vapauksiin joudutaan turvallisuuteen keskityttäessä hyvin mahdollisesti puuttumaan, ei ole mitenkään yllättävä. Käytännössä voi olla hyvin vaikeaa keksiä torjuntakeinoja, joita varten niihin ei tarvitsisi koskea millään tavalla. Gawronski näkee tämän kuitenkin vaarallisena kehityskulkuna kansalaisten kannalta.

5.1.4 Tietosuoja & ilmaisunvapaus

Kuten Kaunert & Léonard (2019, s. 263) tuovat esille, terrorismi on pitkään nähty kansallisena asiana, eikä yhteistyötä ole osattu kunnolla hyödyntää. Komission varapuheenjohtaja Jacques Barrot kuitenkin tuo esille, että poliisiyhteistyötä tulisi lisätä, kuitenkin unohtamatta tietosuojaa:

"Poliisiyhteistyön parantaminen jäsenvaltioiden viranomaisten välillä niin, että samalla kunnioitetaan täysimääräisesti perusoikeuksia ja erityisesti tietosuojaa, on välttämätöntä, jotta turvallisuuden parantaminen Euroopan unionissa voitaisiin taata kansalaistemme hyväksi." (Euroopan parlamentti/Barrot, 2008a, s. 33.)

Tässä kommentissa yhdistyy selkeästi sekä turvallisuuden, että vapauden merkitys. Turvallisuuden takaamiseksi tarvitaan poliisiyhteistyötä, mutta perusoikeudet ovat yhtä lailla tärkeitä kansalaisten turvallisuudentunteen takia. Välttämättömyyden korostaminen toimii retorisenä keinona, joka korostaa tietosuojan ja perusoikeuksien tärkeyttä turvallisen ympäristön luomisessa. Argumentti perustuu järkeen vetoamiseen, sillä välttämättömyyttä korostamalla hän yhdistää loogisesti poliisiyhteistyön, perusoikeudet ja turvallisen yhteiskunnan. Kaikkia perusoikeuksia pidetään kommentissa tärkeinä nostamatta esille yksittäisiä. Perusoikeuksien tärkeydestä puhuu myös esimerkiksi Alexander Alvaro (ALDE), sillä hän korostaa puheenvuorossaan mietinnön tärkeyttä, koska siinä keskitytään pitkälti ihmisten perusoikeuksiin (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 9). Parlamentti on aikaisemminkin keskittynyt ihmisoikeuksien puolustamiseen, tämän tuovat esille Buzan ym. (1998, s. 185). Kansalaisilla on siis tiettyjä oikeuksia ja vapauksia, joita pyritään puolustamaan myös tilanteessa, jossa tulee ottaa huomioon turvallisuustilanne.

Argumenttissaan Barrot menee jo Mayn (2009, s. 249) esille tuoman henkilökohtaisen turvallisuuden käsitteen puolelle, sillä perusoikeudet ja tietosuoja ovat pitkälti yksittäisten kansalaisten elämään liittyviä. Euroopan unionin tulee taata yleinen turvallisuus, jotta yksittäiset ihmiset pystyvät kokemaan olonsa turvalliseksi. Vaikka terrorismin torjunta ja poliisiyhteistyö onkin erittäin tärkeää, ei torjuntakeinojen tulisi mennä liikaa ihmisten tietosuojan yli. Yksi Prechtin esille tuomista terrorismin vastaisista toimintakeinoista on poliisitoiminta, sillä paikallisilla poliiseilla voi olla parempi mahdollisuus puuttua radikalisoitumiseen jo sen alkuvaiheessa (Laitinen & Lumio,

2009, s. 70). Koska poliisit ovat jatkuvasti tekemisissä rikollisuuden kanssa, voi heillä olla parempi mahdollisuus tunnistaa tiettyjä kehityskulkuja, kuin esimerkiksi korkeamman tason instituutioilla. He pystyvät myös toimimaan nopeasti, koska he ovat jatkuvasti kentällä valvomassa.

Alexander Alvaro (ALDE) pohtii puheenvuorossaan sitä, mihin voidaan vetää raja tietojen keräämisessä. Esimerkiksi terveystiedot ja tiedot henkilön poliittisesta toiminnasta nostetaan esille asioina, jotka ylittävät sen, mitä voidaan pitää hyväksyttynä turvallisuuden kannalta:

"Meidän on myös kysyttävä, miksi niin kutsuttuja erityistietoluokituksia on sisällytetty sopimukseen. Näihin luokituksiin kuuluvat tiedot seksuaalisesta suuntautumisesta, terveydestä, poliittisesta toiminnasta ja yhdistystoiminnasta ja uskonnollisesta vakaumuksesta. Tässä mennään paljon pidemmälle kuin olisi tarvetta järjestäytyneitä rikollisuutta koskevien perustietojen keräämisen osalta. Kyseisten tietojen käyttöä on rajoitettu. On kuitenkin uskomatonta, että niitä voi ylipäätään käyttää." (Euroopan parlamentti/ Alvaro, 2008a, s. 34.)

Heti lainauksen ensimmäisessä virkkeessä olevan retorisen kysymyksen avulla Alvaro haluaa saada mepit miettimään keskustellun sopimuksen mahdollisista kansalaisten vapauksien rajoituksista. Hyväksyty raja selvästi ylitetään, ja esimerkkien listaaminen on tapa saada kuulijat ymmärtämään kerättyjen hyvin yksityisten tietojen paljous. Koska esille nostetut tiedot ovat erittäin yksityisiä, kuten esimerkiksi terveystiedot, saattaa Alvaro haluta vaikuttaa kuulijoiden tunteisiin, jotta vapaudet otettaisiin paremmin huomioon päätöstä tehtäessä. Kansalaisilla tulisi olla mahdollisuus pitää mainitut tiedot yksityisinä, jotta niitä ei käytettäisi väärin tai ne eivät joutuisi väärin käsiin. Uskomattomuuteen vetoaminen on myös yksi Alvaron käyttämistä retorisista keinoista, ja sen avulla hän korostaa, että tällaisia tietoja ei pitäisi olla jaossa valtioiden välillä. Tietokantojen tulisi siis luonnollisesti rajata tietyt tiedot ulkopuolelle, eikä tällaisista asioista tulisi edes joutua keskustelemaan. Kuten Krishnamurti (1992, s. 11) tuo esille, vapauden käsitteeseen liittyy pelon puute. Mikäli kansalaisista kerätään heidän mielestään hyvin yksityisiä tietoja, voi tämä johtaa pelkoon siitä, miten ja mihin niitä käytetään.

Alvaro menee Barrotin lailla puheenvuorossaan henkilökohtaisen turvallisuuden puolelle tuodessaan esille hyvin yksityisiä asioita, joiden ei tulisi olla monien ihmisten tiedossa tietokantojen kautta. Alvaro ottaa siis puheenvuorossaan selkeästi ihmisten vapauksien puolen, joita ei voida liikaa rajoittaa edes turvallisuuden nimissä. Alvaron esille tuomat oikeudet ovat yksittäisten ihmisten kannalta tärkeitä, eivät niinkään yhteiskunnan. Ei siis tule ajatella pelkästään torjuntaa kokonaisuutena, vaan tulee muistaa, että tietosuojan on tarkoitus suojella kansalaisia, eikä siitä tulisi poiketa huonosti oikeutetuin perustein. Alemman tason tarkastelu tulee siis ottaa huomioon.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL) kyseenalaistaa vahvasti suunnitelmaa laajasta tietojen keräämisestä. Julistuksellisessa puheenvuorossaan Pafilis osoittaa sanansa yleisesti parlamentille tai läsnäolijoille käyttäessään moneen kertaan pronominia 'te':

"Sillä mahdollistetaan poliittisia näkemyksiä, uskonnollista tai filosofista vakaumusta ja poliittisen puolueen tai ammattiliiton jäsenyyttä koskevien tietojen tallentaminen ja vaihto. Mihin te tarvitsette kaikkea tätä? Järjestäytyneen rikollisuuden torjumiseksi? Tämä on vale! Te haluatte tallentaa tietoja kaikista maailman ihmisistä! Te haluatte asettaa kieltoja ja pelotella kaikkia, jotka kyseenalaistavat politiikkanne! Tästä syystä me, Kreikan kommunistiseen puolueeseen kuuluvat Euroopan parlamentin jäsenet, äänestämme mietintöä vastaan." (Euroopan parlamentti/Pafilis, 2008a, s. 34.)

Pafilis käyttää selkeästi Aristoteleen *pathosta* vetoamalla kuulijoiden tunteisiin. Väärinkäytöksistä puhuminen on erittäin vahva väite sen puolesta, että kansalaisten oikeuksia ja vapauksia ei haluta parlamentissa kunnioittaa. Kuten Alvaro, myös Pafilis korostaa esimerkiksi poliittisten näkemysten ja uskonnollisen vakaumuksen yksityisyyden tärkeyttä. Nämä nähdään selkeästi tärkeinä kansalaisten kokeman turvallisuuden kannalta. Myös Pafiliksen luoma negatiivinen tulevaisuudenkuva sopii hänen tunteita herättävään tyyliinsä, sillä sen tarkoituksena on saada mepit ymmärtämään tietokantojen uhat. Toisto ja lyhyehköt lauseet toimivat retorisinä keinoina, jotka tukevat julistuksellista tyyliä. Myös liioittelun käyttö esimerkiksi hänen puhussaan edellä "kaikista maailman ihmisistä" on yksi retorinen keino, jonka avulla hän haluaa painottaa tilanteen uhkaavuutta.

Pafilis perustaa argumenttinsa toisaalta myös auktoriteettiin, eli tässä tapauksessa Kreikan kommunistiseen puolueeseen kuuluviin parlamentin jäseniin. Hän ei ole ajatustensa takana yksin, vaan hän on vain tuomassa esille mitä osa muistakin mepeistä ajattelee. Toisaalta auktoriteettiin vetoaminen voi olla myös tapa korostaa oman puolueen mielipiteen oikeellisuutta verrattuna muihin, jotka ovat ihmisten tietosuojaa väitetyksi loukkaavien tietokantojen puolella. Pafilis siis turvallistaa kysymyksen tietojen keräämisestä, sillä tällainen toiminta voi johtaa yhä turvattomampaan yhteiskuntaan, erityisesti kansalaisten näkökulmasta, joihin hän kuuluu myös itse. Negatiivisen vapauden rajoittaminen on selkeästi esillä, erityisesti Pafiliksen puhuessa kieltojen asettamisesta. Hän siis katsoo, että unioni pyrkii omiin päämääriinsä piittaamatta kansalaisten kokemasta turvallisuudentunteesta, jonka vapaus omalta osaltaan luo.

Urszula Gacek (EPP-ED) viittaa täysistuntokeskustelun aikaisempiin puheenvuoroihin, korostaen tasapainon tärkeyttä vapauksien ja turvallisuuden välillä (Euroopan parlamentti, 2008a, s. 35). Hän kuitenkin nostaa kommentissaan esille myös poliittisten järjestöjen vapaudet, eikä pelkää kansalaisten, kuten monet muut edustajat (Euroopan parlamentti, 2008a, s. 35). Gacek menee siis Buzanin ym. (1998, s. 119) esille tuoman yhteiskunnallisen sektorin käsitteen puolelle, sillä siihen liittyen yhteiskunnan voidaan katsoa olevan uhattuna, mikäli jokin uhkaa sen selviämistä. Niin järjestöt kuin kansalaisetkin ovat uhattuna, mutta tilanteeseen puuttuminen vaatii myös niiden vapauksiin koskemista. Terrorismi on vakava uhka, jota tulee torjua toimivilla tavoilla, mutta Euroopan unionin kansalaisilla on myös perustavanlaatuisia oikeuksia, joihin ei tule puuttua kuin välttämättömin keinoin. Tasapainon löytäminen on tärkeää, jotta kummastakaan ei tarvitse tinkiä. Tasapainon tuominen konkreettisesti käsitteenä esille korostaa tällaista ajatusta.

Carlos Coelho (EPP-ED) tuo myös puheenvuorossaan esille, miten ihmisten vapauksia tulee kunnioittaa perusoikeuksien muodossa. Vaikka puhutaankin niinkin tärkeästä asiasta kuin terrorismin torjunta ja kansalaisten turvallisuuden parantaminen, ei sitä tulisi kuitenkaan tehdä perusoikeuksien kustannuksella:

"Olen tietoinen siitä, että turvallisuuden ja tarkkuuden parantamiseksi on tehty useita terrorismin ja rajatylittävän rikollisuuden torjuntaa koskevia aloitteita. Mielestäni on kuitenkin valitettavaa, että perusoikeuksien suojelun parantamiseen ei ole kiinnitetty samankaltaista huomiota." (Euroopan parlamentti/Coelho, 2008a, s. 35.)

Coelho argumentoi sen puolesta, että vapauksien säilyttämistä tulisi pitää yhtä tärkeänä kuin turvallisuuden ylläpitämistä aloitteiden avulla. Rikollisuuden torjunnan luoma turvallisuus on saanut enemmän huomiota kuin kansalaisten oikeudet, ja tämä nähdään ongelmallisena. Coelho pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin, sillä ihmisten oikeuksista tulisi pitää kiinni myös poikkeustilanteissa. Terrorismi on kuitenkin nähty uhkana, jonka takia voidaan jättää ihmisten vapauksia taka-alalle. Esimerkiksi "on – – valitettava"-ilmaisun käyttäminen tuo esille tämänhetkisen tilanteen huonouden. Myös esimerkiksi Hillebrand (2011, s. 505) tuo artikkelissaan esille, että vapauksiin liittyvää tarkastelua terrorismin torjunnassa ei ole ollut tarpeeksi. Huoli on siis herännyt myös tutkimuskirjallisuudessa. Coelho ei kuitenkaan näe turvallisuuden keskittymistä puhtaasti negatiivisena asiana, vaan pyrkii vain nostamaan esille ajatuksen vapauksiin keskittymisestä samalla intensiteetillä.

Esittelijänä huhtikuussa toiminut Bárbara Dührkop Dührkop tuo esille tasapainon käsitteen turvallisuuden ja ihmisten vapauksien välillä. Sanoessaan, ettei keneltäkään tule viedä kansalaisoikeuksia hän yhdistää niin EU-kansalaiset, kuin myös muualta tulevat:

"Me kaikki olemme erityisen huolissamme tarpeesta tasapainon saavuttamiseen terrorismin ja rikosten torjunnan ja samalla yksityisten ja julkisten oikeuksien perusteellisen suojelemisen välillä, koska keneltäkään ei saa riistää kansalaisoikeuksia terrorismin torjunnan vuoksi." (Euroopan parlamentti/Dührkop Dührkop, 2008a, s. 36.)

Yksittäisten henkilöiden oikeuksien lisäksi hän tuo esille myös julkiset oikeudet, joita on keskustelussa korostettu paljon vähemmän. Kyse ei siis ole pelkästään kansalaisten turvallisuudesta tai oikeuksista, vaan laajemmasta katsantokannasta. Koska Dührkop Dührkopin mielestä kansalaisoikeuksista ei saa tinkiä, tarkoittaa tämä periaatteessa sitä, että torjuntakeinoja tulisi muuttaa niitä suojelevampaan suuntaan. Negatiivista vapautta rajoitettaisiin liikaa, mikäli kansalaisoikeudet päädytään joltakin viemään, ja tämä esitetään epätoivottavana. Käyttäessään me-muotoa puheessaan hän pyrkii tuomaan esille, että kyseessä on yhteinen huoli oikeuksien toteutumisesta myös poikkeuksellisissa oloissa. Tämä voidaan liittää tunteisiin vaikuttavaan argumentaatioon, sillä hän pyrkii lähentämään kyseisellä argumentilla kuulijoita. Koska hän korostaa, ettei kenenkään kansalaisoikeuksiin saa puuttua, voidaan ymmärtää, että myös terroristisesta toiminnasta epäiltyjä henkilöitä tulee käsitellä heidän oikeuksi-

aan kunnioittavalla tavalla. Myös he ovat ihmisiä, eivätkä epäilyt aina johda syytteen tai tuomioon. Dührkop Dührkop on siis jonkin verran eri mieltä esittelemänsä mietinnön kanssa, sillä oikeuksien kunnioitus ei näy siinä niin vahvasti kuin hän haluaisi. Tällainen näkökulma on kuitenkin esittelijälle täysin sallittu.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE) tuo kirjallisessa puheenvuorossaan esille lainkuuliaiset kansalaiset, ja heidän näkökulmansa asiaan:

"Tiedonvaihdossa täytyy kunnioittaa lainkuuliaisten eurooppalaisten yksilönsuojaa, jotta ihmisoikeusloukkauksia ei päästä toteutumaan yksityisyydensuojan rikkomisen kautta." (Euroopan parlamentti/Jäätteenmäki, 2008a, s. 37.)

Niiden henkilöiden kohdalla, joita ei lasketa lainkuuliaisiin kansalaisiin, tietojenvaihdon yksilönsuoja ei siis ole yhtä tärkeä. Jäätteenmäen puheenvuorossa on näin ollen selkeästi nähtävissä vastakkainasettelua lainkuuliaisten kansalaisten ja terrorismiin mahdollisesti kytkeytyvien henkilöiden välillä. Jäätteenmäki tuo esille myös mahdollisuuden ihmisoikeuksien loukkaamiseen perusoikeuksien rikkomisen kautta. Ihmisoikeuksia on pidetty perustavanlaatuisina oikeuksina, joita ei tulisi missään tapauksessa rikkoa. Nyt ne nostetaan esille nimenomaan eurooppalaisiin, terrorismiin kytkeytymättömiin kansalaisiin liittyen. Argumentaation voi nähdä perustuvan järkeen, sillä torjunnassa tulisi ottaa huomioon lainkuuliaiset kansalaiset, jolle kuuluu oikeus yksityisyyteen. Mikäli esille tuotua yksityisyydensuojaa rikotaan, kansalaisten negatiivinen vapaus vähenee. Ihmisoikeuksien korostaminen on ollut olennainen osa parlamentin argumentaatiota, kun kyse on ollut tietosuojasta (Kaunert ym., 2015, s. 370).

Yksityisyydensuoja on tärkeä osa keskustelua myös myöhemmässä täysistunto-keskustelussa. Toisena esittelijänä syyskuussa toiminut Martine Roure vetoaa vahvasti parlamentin auktoriteettiin:

"Lopuksi arkaluonteisten tietojen, kuten poliittisia mielipiteitä, uskonnollista vakaumusta, terveyttä tai sukupuolielämää koskevien tietojen, käytön on periaatteesta oltava kiellettyä, toisin kuin puitepäätöksessä tällä hetkellä ehdotetaan. Voitte huomata, että tällä tarkistuksella Euroopan parlamentti pyrkii kumoamaan neuvoston ehdotuksen, joka sallii näiden tietojen käsittelyn tietyissä olosuhteissa. Parlamentti sen sijaan haluaa näiden tietojen käsittelyn olevan kiellettyä tietyin poikkeuksin. – –. Euroopan parlamentti on hyväksynyt tämän kannan kunnioittaakseen ihmisarvoa, ja uskomme, että neuvosto on kanssamme yhtä mieltä tämän kunnioituksen aiheellisuudesta." (Euroopan parlamentti/Roure, 2008b, s. 3.)

Kuten huhtikuussa käydyssä keskustelussa, myös nyt tuodaan esille samat yksityisyyteen kuuluvat tiedot: poliittiset mielipiteet, uskonto, terveys ja sukupuolielämä. Nämä nähdään niin arkaluontoisena informaationa, että ollaan valmiita jopa äänestämään neuvoston ehdotusta vastaan. Kansalaisten turvallisuuteen ei siis vaikuta pelkästään terrorismin torjunta, vaan myös tavat, joilla torjutaan. Yksityisyydensuoja on tärkeä, sillä se antaa kansalaisille luottamuksen, että heidän tietojensa ei käytetä väärin. Roure puhuu myös ikään kuin koko parlamentin puolesta, millä hän pyrkii antamaan kuvan laajasta tuesta esille tuomilleen ajatuksille. Roure vetoaa myös

ihmisoikeuksiin, millä hän pyrkii tuomaan esille tunteisiin vetoavuutta; mikäli neuvosto ei hyväksy parlamentin kantaa, ei se kunnioita myöskään ihmisarvoa. Kuten Hillebrand (2011, s. 501) tuo esille, ihmisoikeuksiin ei ole kiinnitetty tarpeeksi huomiota unionin päätöksenteossa. Niiden korostaminen mietinnöstä puhuttaessa on siis hyvin tärkeää toimintaa unionin uskottavuudenkin kannalta. Niitä ei siis voi korostaa liikaa. Esittämällä neuvostolle haasteen siitä, että olettaa myös heitä kiinnostavan ihmisarvon kunnioitus, Roure haluaa painottaa ihmisten vapauksien tärkeyttä tai ainakin saada neuvoston perustelemaan mielipiteensä niin, että se voitaisiin nähdä hyväksyttävänä. Tällainen eräänlainen syyllistäminen toimii retorisenä tehokeinona, jolla pyritään herättämään keskustelua.

Yksityisyydensuojaan voidaan liittää myös vastakkainen näkemys. Oikeudellisten asioiden valiokunnan lausunnon valmistelija Luis de Grandes Pascualin puheenvuoro on tästä hyvä esimerkki:

"Tässä tapauksessa ei ole syytä olla huolissaan perusoikeuksista, eikä ehdotus ole ristiriidassa myöskään ilmaisunvapauden kanssa. – Espanjassa toimiva terroristiryhmä ETA ei kuulu Euroopan unionin terroristiryhmistä kokoamaan luetteloon sanojensa, vaan tekojensa vuoksi – koska se käyttää tavoitteidensa saavuttamiseen kiristystä, sieppauksia, väkivaltaa, pelottelua ja kuolemaa. ETA on siis terroristiryhmien luettelossa tekojensa, ei sanojensa vuoksi." (Euroopan parlamentti/de Grandes Pascual, 2008b, s. 7.)

Ilmaisunvapaudesta puhuessaan hän käyttää esimerkkinä terroristiryhmä ETA:ta, sillä hänen mielestään se on syyllistynyt terroristisiin tekoihin, eikä tullut tuomituksi pelkästään sanomiensa asioiden takia. ETA:n tekemistä rikollisista teoista hän antaa myös useita esimerkkejä. Ne toimivatkin de Grandes Pascualin argumentaatiossa perusteluina, joilla hän pyrkii näyttämään, että lainkuuliaiset kansalaiset ovat harvoin kärsijöinä ilmaisunvapautteen liittyen. Argumentaation voidaan katsoa perustuvan järkeen, sillä hän katsoo, etteivät käsittelyssä olevat torjuntakeinot tule vaikuttamaan kansalaisten perusoikeuksiin, kuten ilmaisunvapautteen. Hänen puheenvuorostaan saa kuvan, että terroristit käyttävät pikemminkin hyödykseen väkivaltaa, kuin sanoja, jolloin kansalaisten ilmaisunvapautta ei uhata suunnitelluilla toimilla. Turvallisuutta voidaan siis pyrkiä parantamaan ehdotetulla tavalla, sillä de Grandes Pascual ei näe sen olevan ristiriidassa kansalaisten vapauksien kanssa. Kansalaisilla on siis edelleen ilmaisunvapautensa, eikä heihin vaikuteta ulkopuolelta ehdotuksen myötä.

De Grandes Pascual antaa puheenvuorossaan myös toisen esimerkin ETA-ryhmän toiminnasta: Juan Luis Conden murhan, ja tätä tekoa hän kuvaa raukkamaiseksi (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 7). Korostamalla, että kyseessä oli "kunniallinen kansalainen, puolustusvoimien upseeri", de Grandes Pascual korostaa, ettei terrorismia voida hyväksyä (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 7). Tehty isku on ollut hyökkäys de Grandes Pascualin mielestä viatonta henkilöä kohtaan, mikä vain korostaa torjuntakeinojen kehittämisen tärkeyttä. Raukkamaisuudesta puhuessaan hän myös korostaa, että terroristiset teot voivat kohdistua henkilöihin, joilla ei ole mahdollisuutta puolustautua. Kukaan ei ole turvassa, mikäli terroristien toimintaan ei puututa tarpeellisella

tavalla. Koska de Grandes Pascual ei puhu yleisellä tavalla terrori-iskujen uhreista vaan korostaa tiettyä henkilöä, tunteisiin vetoaminen on vahvasti argumentaatiossa läsnä. Kun uhrista puhutaan nimellä, tekee se asiasta välittömästi henkilökohtaiseman. Uhri ei ole pelkästään kasvoton henkilö vaan tietty, jopa tunnettu henkilö. Esimerkillään de Grandes Pascual pyrkii korostamaan, että torjuntakeinojen tulee olla tarvittavalla tasolla, jotta tällaiset iskut pystyttäisiin estämään, eikä lisää viattomia kuolisi turhaan. Turvallisuuden tärkeys on siis de Grandes Pascualin argumentaatiossa keskeistä, jotta pystytään takaamaan kansalaisten hyvät olosuhteet.

Perusoikeudet ovat tärkeä osa Euroopan unionin identiteettiä, joten niistä luopumisen voi katsoa johtavan epämiellyttävään tulevaisuudenkuvaan. Claudio Fava (PSE) tuo esille barbarian käsitteen yhdistämällä sen mahdolliseen tulevaisuuden skenaarioon; mikäli vapauksia ei noudateta, voidaan yhteiskuntaa kuvailla barbaariseksi:

"Tähän haasteeseen meidän on lainsäätäjinä vastattava: meidän on yhdistettävä toisaalta terrorismin ja siihen johtavan toiminnan torjuminen ja toisaalta Euroopan unionin perusoikeuskirjan noudattaminen; erityisesti meidän on noudatettava ilmaisun- ja kokoontumisvapautta, joita ilman kulttuurimme palaisivat barbarian aikakaudelle." (Euroopan parlamentti/Fava, 2008b, s. 8.)

Favan kommentissa tulee esille tasapainottelu vapauksien ja turvallisuuden välillä, mutta selkeästi ihmisten vapaudet voidaan nähdä jokseenkin tärkeämpinä. Nyky-yhteiskunta perustuu oikeuksien ja velvollisuuksien varaan, joten oikeuksien puolustaminen nähdään hyvin tärkeänä, jotta kehityksessä ei mentäisi taaksepäin. Barbarian käsitteen esille tuominen vain korostaa sitä, miten oleellisista vapauksista oikeastaan on kyse. Tämä siksi, että barbaarisessa yhteiskunnassa oikeuksia, kuten ilmaisunvapautta ei ole ollut. Argumentaation perusteena on *logos*, eli järkeen vetoaminen, sillä Fava tuo esille, että vääränlaiset toimet voivat johtaa epämiellyttävään lopputulokseen, mitä pitäisi yrittää välttää. Toisaalta puheenvuoro perustuu myös hänen auktoriteettiinsa, sillä lainsäätäjänä hänen, kuten koko parlamentin ja neuvoston, tulee ottaa huomioon kansalaisten perusoikeudet. Voidaan katsoa puhuttavan jopa velvollisuudesta toimia näin.

Kuten Buzan (2016, s. 55) kirjoittaa, valtion toimilla voi olla vaikutusta yksilöiden turvallisuuteen, ja esimerkkinä hän antaa sen, että valtion ulospäin suuntautuva turvallisuuspolitiikka voi aiheuttaa uhkaa yksilöille. Euroopan unioni on laajempi kokonaisuus kuin yksi valtio, mutta useat sen säädökset pannaan täytäntöön vasta valtioiden tasolla. Favan puheenvuorossa uhkana esiintyy se, että terrorismin torjuntakeinot voivat rajata kansalaisten vapauksia jopa niin paljon, että tavalliset asiat kuten ilmaisunvapaus ovat uhattuna. Favan kommentissa korostuu myös Buzanin ym. (1998) yhteiskunnallinen sektori, sillä terrorismi uhkaa eurooppalaista identiteettiä, jolle tärkeitä asioita ovat esimerkiksi Favan korostama ilmaisunvapaus. Liika muutos tällaiseen identiteettiin voi johtaa täysin erilaiseen yhteiskuntaan, mitä ei voida pitää toivottavana. Mikäli ihmisiin vaikutetaan liikaa ulkoapäin, eli viedään heidän negatiivista vapauttaan, johtaa tämä kehityksessä taaksepäin menemiseen. Sitä Favan

käyttämä barbarismin käsite vahvasti korostaa. Terrorismi on niin vakava asia, että sen torjumiseksi voidaan joutua puuttumaan jopa tärkeisiin vapauksiin. Tätä ei kuitenkaan tule päästä liian pitkälle.

Panayiotis Demetriou (EPP-ED) tuo myös vahvasti esille turvallisuuden tärkeyden, unohtamatta kuitenkaan ihmisten oikeuksia. Favan tavoin hän käyttää barbarian käsitettä, mutta yhdistää sen ennemminkin terrorismiin kuin tulevaisuudenkuvaan:

"Terrorismi on meidän aikamme vitsaus. Se on vaikeasti kitkettävä, epäinhimillinen, barbaarimainen ja säälimätön ilmiö. Sen vuoksi meidän on torjuttava sitä kaikin laillisin keinoin unohtamatta kuitenkaan ihmisoikeuksien kunnioittamista." (Euroopan parlamentti/Demetriou, 2008b, s. 7.)

Ihmisoikeudet ovat oikeuksia, jotka ovat kaikilla ihmisillä, joten Demetrioun voi ymmärtää yhdistävän ne myös epäiltyjen terroristien kohteluun. Keinot eivät siis saa oikeuttaa myöskään heidän täysin epäinhimillistä kohteluaan. Raamatullisen vitsaus-sanan käyttäminen luo kuvan terrorismin tuhoa levittävästä vaikutuksesta. Käyttämällä sanoja "barbaarimainen", "epäinhimillinen" tai "säälimätön" Demetriou korostaa ilmiön vaarallisuutta. Terroristit eivät kunnioita ihmisoikeuksia, joten heidän toimintaansa ei tule sallia. Demetriou siis turvallistaa terrorismin, sillä uhka vaatii poliittisia vastatoimia, kuten Buzan ym. (1998, s. 25) tuovat esille. Tässä tapauksessa poliittinen vastatoimi on Lefrançois'n mietintö, johon Demetriou viittaa (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 7). Vaikka kyse onkin epäinhimillisestä toiminnasta, ei torjunnassa kuitenkaan voida unohtaa lain noudattamista. Kaiken tämän on tarkoitus vedota kuulijoiden tunteisiin, jotta kansalaisten oikeuksista pidettäisiin kiinni, ja mietintö hyväksyttäisiin. Turvallisuuden ja vapauksien tulee olla tasapainossa, jotta tilanne on hyväksyttävä.

Perusoikeuksien suoja koskevassa keskustelussa voidaan nähdä vastakkainasettelua turvallisuuden ja vapauksien välillä, ja Brian Crowley (UEN) on tämän huomannut. Kansalaisten vapaudet hän yhdistää yksittäistapauksiin, kun taas turvallisuuden hän yhdistää laajempaan kokonaisuuteen:

"Kun keskustelun aiheena ovat terrorismia ja tietosuojaa koskevat kysymykset, näyttäisi toisinaan - Euroopan parlamentin keskustelujen sisältöä tarkasteltaessa - siltä, että keskustelijat jakautuvat niihin, jotka haluavat parantaa yksilön oikeuksien ja vapauksien suoja, ja niihin, jotka haluavat ennen kaikkea suojella väestöä kokonaisuudessaan väkivallan riskiltä ja uhalta tai väkivaltaan yllyttämiseltä - -." (Euroopan parlamentti/Crowley, 2008b, s. 9.)

Crowley antaa ymmärtää, että edustajat, jotka keskittyvät lähinnä vapauksien tärkeyteen unohtavat, että tarkoituksena on mahdollistaa laajan ihmismäärän turvallisuus. Hän näkee järkevänä toimintana sen, että turvallisuutta ylläpidetään, sillä asiassa tulisi nähdä kokonaisuus, eikä vain yksittäisiä oikeuksia. Keskustelussa on siis nähtävissä vastakkainasettelua, joissa osapuolina ovat yksilö ja yhteiskunta, sekä niiden omat näkemykset. Sen lisäksi, että Crowley puhuu huomaamastaan vastakkainasettelusta, hän luo sitä myös itse kahden parlamentaarikkoryhmän välille, vaikka ei tuokaan suoraan esille ketä hän tarkoittaa. Crowley'n puheen katkelma voidaan myös

ymmärtää eräänlaisena herätyksenä sille, että pitäisi pystyä muodostamaan selkeämmin yhteinen kanta parlamentin edustajien kesken. Eriävät mielipiteet ovat kuitenkin parlamentaarisen keskustelun pääasia, joten vastakkainasettelun esille tulemista ei voida nähdä kovinkaan yllättävänä.

Kuten esille on jo tullut, useiden kysymysten esittäminen puheenvuoron aikana on hyvin yleistä näiden kahden keskustelun puheenvuoroissa. Näin on myös seuraavaksi käsiteltävässä puheenvuorossa. Buitenwegin (Verts/ALE) puheenvuoron katkelmassa tyyliä voidaan kuvata jopa hyökkääväksi:

"Ymmärrän, että neuvosto haluaa tiettyjä tietoja, mutta voiko neuvosto selittää minulle, missä tilanteessa se voisi hyötyä siitä tiedosta, että tietty henkilö on ollut ammattiliiton jäsen? Haluaisin, että annatte minulle esimerkin tilanteesta, jossa olisi hyödyllistä tietää, onko tietty henkilö ollut alankomaalaisen ammattiyhdistysliiton jäsen. Onko tämän tarkoitus kertoa niskoittelevasta käytöksestä? Missä ihmeen olosuhteissa tällainen tieto voisi oikein olla merkityksellinen? Entäpä sukupuolielämää koskevat tiedot? Aktiivisen pedofiilin kohdalla voin kyllä ymmärtää tietojen keräämisen: silloin kyseessä on rikos, joka voidaan toki merkitä rekistereihin." (Euroopan parlamentti/Buitenweg, 2008b, s. 10–11.)

Useiden kysymysten esittäminen peräjälkeen toimii retorisisena keinona, jonka avulla Buitenweg pyrkii näyttämään neuvoston edustajalle, että mietinnössä on paljon ongelmia kansalaisten vapauksien kannalta. Puheen tyyli on tunteita herättävä, mikä on tärkeää sen kannalta, että kuulijat ymmärtävät Buitenwegin esittämän huolen. Kysymyksissä nousee esille yksityisyyden piiriin kuuluvia asioita, jotka ovat jo aikaisemminkin tulleet mainituiksi. Tällaisia tietoja Buitenweg ei siis näe tärkeinä terrorismin torjumisen kannalta, eikä niiden käyttötarkoitusta ole tarpeeksi uskottavalla tavalla perusteltu. Pedofiilin käyttäminen esimerkkinä antaa ymmärtää, että vain rikollisten kohdalla tietojen kerääminen voitaisiin nähdä perusteltuna. Heidän vapauteensa on siis mahdollista puuttua. Turvallisuutta tietoihin liittyen kaipaavat siis lähinnä lainkuuliaiset kansalaiset, eivät kaikki. Tietojen kerääminen ei siis ole täydellinen uhka, vaan sen uhkaavuus riippuu siitä, minkälaisen henkilön tiedoista on kyse.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE) ei näe vapauksien rajoittamista puhtaasti negatiivisena asiana, mikäli ne tehdään perustellusta syystä:

"Kansalaisten turvallisuus ja vapaus liittyvät aina kuitenkin yksittäisen ihmisen vapauteen. Tarvitsee vain tarkastella esimerkiksi Baskimaan aluetta. Ihmiset elävät kauhussa ja pelossa, koska kadulla kävelemisellä tai väärään baariin menemisellä voi olla kohtalokkaita seurauksia. Meidän tehtävämme on suojella kansalaisiamme sellaisilta uhilta. Sen tekemiseksi tarvitaan toisinaan rajoituksia muihin henkilökohtaisiin vapauksiin. Kansalaistemme on kuitenkin voitava luottaa siihen, että nämä rajoitukset ovat myös asianmukaisia ja että tiedustelupalvelut eivät levitä heidän tietojaan koko maailmalle. Lyhyesti: kansalaisemme eivät saa joutua jonakin päivänä heräämään ja huomaamaan, että Orwellin näyt eivät enää ole utopiaa." (Euroopan parlamentti/Kreissl-Dörfler, 2008b, s. 20.)

Kuten Sarah Ludford myöhemmin luvussa 5.1.9, myös Kreissl-Dörfler tuo esille George Orwellin teoksen *Vuonna 1984*. Siitä puhuminen voidaan yhdistää negatiiviseen tulevaisuudenkuvaan, jonka Kreissl-Dörfler haluaa esittää mahdollisena. Kyseessä on tunnettu teos, joka on monien tiedossa. Tästä syystä hän ei varmasti myöskään tuo itse teoksen nimeä esille, vaan hän olettaa kaikkien tunnistavan mitä teosta

hän tarkoittaa. Ihmisten vapauksien rajoittamista ei siis tule viedä tasolle, jossa he ko-
kevat olevansa jatkuvan tarkkailun alla ilman varsinaista yksityisyyttä. Kreissl-Dör-
fler pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin tuomalla esille Baskimaa-esimerkin, sekä
puhumalla Orwellista. Kreissl-Dörfler turvallistaa siis osittain myös itse torjuntakei-
not, sillä niistä voi tulla uhka lainkuuliaisille kansalaisille. Mikäli päädytään Orwellin
esittelemään yhteiskuntaan, ihmisiltä puuttuu negatiivinen vapaus toimia, sillä heitä
valvotaan jatkuvasti. Hän luo yhteisen velvollisuuden puolustaa kansalaisia niin ter-
rorismilta, kuin heidän vapauksiaan uhkaavilta toimiltaankin.

Luca Romagnoli (NI) kokee Kreissl-Dörflerin tavoin, että rajoitukset voidaan
nähdä uhkana kansalaisten yksityisyydelle:

"On kuitenkin varmaa, että EU:n kansalaisia häiritsevät heidän yksityisyytensä jatkuvat,
jopa tukahduttavat rajoitukset. Samoin on varmaa, että se on täysin hyödytöntä meidän suo-
jelemisessamme terroristeilta. Huolimatta maailmanlaajuisesta viestinnän ja henkilöiden
liikkuvuuden valvonnasta, terroristit itse asiassa jatkavat käännyttämistä ja kuole-
man kylvämistä." (Euroopan parlamentti/Romagnoli, 2008b, s. 22.)

Käyttämällä sanaa "tukahduttavat", Romagnoli korostaa rajoitusten negatiivista
vaikutusta ihmisten elämään. Näin liika yksityisyyteen puuttuminen esitetään ihmis-
ten toimintaa laajasti rajoittavana, eli negatiiviseen vapauteen puuttuvana tekijänä.
Rajoitusten pitäminen hyödyttöminä on hyvin vahva näkemys, sillä käytännössä suu-
rin osa terrorismin torjunnasta perustuu jonkinlaiselle rajoittamiselle. Toisaalta tämä
voidaan nähdä yrityksenä muuttaa torjuntakeinoja toimivampaan suuntaan, mutta
Romagnoli ei kuitenkaan tuo esille käytännön esimerkkejä toimivista käytännöistä.
Pääteesinä voidaan siis nähdä, ettei terrorismia tulisi torjua niin, että kansalaisten va-
pauksia joudutaan rajoittamaan. Kaikkea tätä hän perustelee yksityisyyteen puuttu-
misen toimimattomuudella terrorismin torjunnassa. Kuoleman kylvämisestä puhu-
misella hän pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin pelkoa herättämällä, sillä terro-
rismien torjumiseksi tulisi käyttää keinoja, jotka oikeasti toimivat, eivätkä mahdollista
ihmisten kuolemien aiheuttamista.

Marios Matsakis (ALDE) näkee turvallisuuden tärkeämpänä kuin yksittäiset va-
pauudet:

"Tarvitaan äärimmäisiä toimenpiteitä. Jotkin noista toimenpiteistä ovat ristiriitaisia ja epäi-
lemättä ne jonkin verran rikkovat henkilökohtaisia vapauksia, mutta toisaalta ne ovat vält-
tämättömiä. Ihannemaailmassa tiukka henkilötietojen suoja on tärkeintä, mutta terrorismin
saastuttamassa maailmassa on valitettavasti tehtävä myönnytyksiä. Poikkeukselliset olo-
suhteet edellyttävät poikkeuksellisia toimenpiteitä." (Euroopan parlamentti/Matsakis,
2008b, s. 28.)

Monissa puheenvuoroissa on tullut esille käsite 'välttämättömyys', mutta Mat-
sakis tuo esille myös äärimmäisten toimenpiteiden tärkeyden; edes ristiriitainen toi-
menpide ei ole huono asia, mikäli se mahdollistaa turvallisemman yhteiskunnan.
Erottamalla ihannemaailman ja todellisuuden Matsakis pyrkii saamaan kuulijat ym-
märtämään, ettei kansalaisten turvallisuutta pystytä nykyisessä tilanteessa takaamaan

ilman vapauksien rajoittamista. Jostakin tulee siis olla valmiita luopumaan. Poikkeuksellisista olosuhteista puhuminen antaa kuitenkin ymmärtää, ettei vapauksien rajoittaminen tule jatkumaan ikuisesti, vaan pelkästään siihen asti, kun olosuhteet niin vaativat. Puheenvuoro on hyvin tunteisiin vetoava, ja Matsakis pyrkii antamaan kuvan, että hän ymmärtää vapauksia koskevan huolen, vaikkakin on eri mieltä niiden tärkeydestä terrorismin torjunnassa.

5.1.5 Islam

Islamiin kytkeytyvä terrorismi nähdään turvallisuusuhkana useammassakin puheenvuorossa. Myös Kaunert & Léonard (2019, s. 265) kirjoittavat jihadistisen terrorismin olevan vaarallinen ja ennustamaton ilmiö. Ashley Mote (NI) on puheenvuorossaan jyrkästi sitä mieltä, että Euroopan unionin keinoilla ei pystytä torjumaan terrorismia tarpeellisella tavalla, sillä muutoksen tulee lähteä muslimiyhteisön sisältä (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 19). Nähtävissä on ajatus, että EU-alueesta ei voida saada turvallista, ennen kuin ääriuskovaisista päästään eroon. Mote ei usko edes EU:n kokoisen ylikansallisen toimijan toimintamahdollisuuksiin terrorismia vastaan. Torjuntakeinoja tulisi siis kehittää ennemminkin muslimiyhteisön sisällä, kuin EU-instituutioiden luoman lainsäädännön kautta. Vastuu torjunnasta annetaan pois unionilta, mikä on hyvin eriävä ajatus muihin keskusteluissa esille tulleisiin verrattuna. Turvallisuuden ylläpitämiseksi ei siis auta pelkkä torjunta, vaan vaaditaan muutosta juuritasolla. Caldwell & Williams (2012, s. 93) tuovat esille juurisyihin puuttumisen terrorismin torjunnan keinona, ja tässä yhteydessä puuttuminen tulisi tehdä uskonnon sisällä, ei ulkopuolelta.

Mote jatkaa puhettaan vahvasti vastakkainasettelua luovalla tyyllillä: "Skotlantilaiset rugby pelaajat eivät räjäyttäneet Lontoon metrojunia, eivätkä walesilaiset maanviljelijät, eivät edes englantilaiset kriketin pelaajat. Ne räjäytti joukko aivopestyjä musliminuoria, jotka etsivät paratiisin 72:ta neitsyttä ja jotka uskoivat, että heillä on jumalan antama oikeus teurastaa vääräuskoisia." (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 19.) Mote korostaa esimerkillään, että terrori-iskujen tekijät ovat hänen mielestään yleensä tiettyyn ihmisryhmään kuuluvia henkilöitä. Tyyli on hyvin tunteita herättävä, sillä puhuessaan vääräuskoisten teurastamisesta ja Lontoon metrojunien räjäyttämisestä Mote haluaa saada kuulijat ymmärtämään, miten epäinhimillisestä ilmiöstä puhutaan. Aivopesemisestä puhuminen antaa kuitenkin ymmärtää, että syy tällaiselle käytökselle voi olla myös ulkopuolisessa vaikutuksessa, ei pelkästään itse tekijöissä. Negatiivinen suhtautuminen islaminuskoon on erittäin vahvasti näkyvillä Moten puheessa, ja hän näkee kyseisen uskonnon vakavana turvallisuusuhkana.

Ääri-islamiin liittyvä terrorismi voidaan nähdä uhkana nykyiselle yhteiskuntamme muodolle, ja Koenraad Dillen (NI) korostaakin tällaisten ääriliikkeiden luomaa uhkaa:

"Arvoisa puhemies, monilta tahoilta kuullaan useasti, että terrorismin torjunta uhkaa vapauksiamme – mutta se on valheellista kahtiajakoa. Ilmaisunvapaus, lehdistönvapaus ja oikeus yksityisyyteen ovat todellakin länsimäisen yhteiskuntamme perusominaisuuksia, mutta kuten edellinen puhuja juuri sanoi, juuri näitä avoimia yhteiskuntia uhkaa tällä hetkellä ääri-islamismi, joka kannustaa terroristitekoihin kyseisiä arvoja vastaan. – –. Valtioilla ei ole ainoastaan velvollisuus suojella kansalaisiaan terrorismilta, vaan niiden on myös voitava toteuttaa kaikki toimenpiteet yleisen järjestyksen takaamiseksi." (Euroopan parlamentti/Dillen, 2008b, s. 12.)

Dillenin puheenvuorossa tulee esille Buzanin ym. (1998) yhteiskunnallinen sektori, jota ääriuskovaiset uhkaavat. Uhattuna on siis länsimaalainen yhteiskunta, ja nimenomaan sen identiteetti, jolle tärkeitä asioita ovat erityisesti monissa puheenvuoroissa esille tuodut vapaa liikkuvuus ja yksityisyydensuoja. Dillenin argumentaatioissa järkeen vetoaminen on vahvasti näkyvissä; ilman valtioiden yhteistyötä ja torjuntatoimia kansalaisia ei ole mahdollista suojella. Toisaalta yhteiskunnan perusominaisuuksien esille tuominen voidaan nähdä myös tunteisiin vetoavana, sillä mikäli ääriuskovaisten tekemiä terroritekoja ei pystytä pysäyttämään, vaarassa on koko länsimainen yhteiskunta, mikä on hyvin laaja käsite. Tällaisten yhteiskuntien avoimuus voidaan Dillenin mielestä nähdä mahdollisuutena terrorismin lisääntymiselle. Uhka tulisi nähdä ja siihen pitäisi puuttua, mihin kaikista toimenpiteistä puhumisella voidaan viitata. Velvollisuudesta puhuminen on tapa saada kuulijat ymmärtämään, että kansa odottaa, että heidän turvallisuutensa taataan ylemmällä tasolla. Tällainen odotus tulisi myös täyttää, jotta voitaisiin nähdä toimittavan oikein.

Voidaan selkeästi nähdä, että islaminuskolla on vaikutusta terrorismin lisääntymiseen, mutta voidaan myös nähdä, että nyky-yhteiskunnassa voi olla jotakin, mikä ajaa radikalisoitumiseen. Manfred Weber (EPP-ED) tuo tämän hyvin esille puheenvuorossaan:

"Erityisesti islamilaisessa terrorismissa suurimmat ongelmamme koskevat käännyttäisiä – ihmisiä, jotka kasvavat yhteiskunnassamme, varttuvat aikuisiksi ja kääntyvät sitten islaminuskoon. Nyt on pohdittava, mitä vikaa on yhteiskunnissamme ja mitä vikaa on islamilaisuudessa, niin että nämä ihmiset radikalisoituvat" (Euroopan parlamentti/Weber, 2008b, s. 13–14.)

Koska uhka nousee EU-alueen sisäpuolelta ennemminkin kuin ulkoa, sitä voi olla vaikeampi torjua. Ääriuskovaiset voidaan nähdä tässä lainauksessa selkeänä uhkana, mutta Weber ei kuitenkaan syytä kokonaan islaminuskoa. Tämä on hieman erilainen mielipide, sillä edellisissä islamia käsittelevissä puheenvuoroissa se on nostettu selkeästi uhaksi, tuomatta esille muita syitä radikalisoitumiselle. Syyn näkeminen myös yhteiskunnan toiminnassa voidaan nähdä yhtenä tunteisiin vetoamisen keinona. Weber pyrkii siis saamaan kuulijat näkemään, että terrorismissa on ilmiönä paljon ulottuvuuksia, joista ei tulisi keskittyä ainoastaan yhteen. Tulisi myös keskittyä juurisyihin, jotta radikalisoitumista voitaisiin paremmin ehkäistä. Juurisyihin puuttumisen ja ehkäisevän toiminnan tärkeyden tuovat esille myös Caldwell & Williams (2012, s. 93). Mikäli vika on osittain myös yhteiskunnassa itsessään, tulisi siihen puuttua samalla lailla kuten ääriuskovaistenkin toimintaan. Syytä ei siis pyritä ulkoistamaan,

vaan myönnetään myös oma vastuu. Kun ymmärretään mikä radikalisoitumiseen johdattaa, on sitä vastaan varmasti helpompaa kehittää torjuntakeinoja.

Myös Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN) näkee erityisesti ääri-islamien vaarallisuuden uhkana Euroopalle, vaikkakin olemassa on myös muita terrorismiin kytkeytyviä rikollisryhmiä (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 32). Superlatiivin käyttäminen korostaa uhan kokoa, minkä myötä voidaan paremmin oikeuttaa torjuntakeinoja. Zapalowski turvallisista ääriuskonnollisuuden, joka luo yhteiskuntaan uhan, joka vaatii toimintaa.

Islamiin liittyen syyskuun keskustelussa tuodaan esille myös vastakkainen mielipide. Giusto Catania (GUE/NGL) korostaa, että islamia ja terrorismia ei tulisi automaattisesti yhdistää toisiinsa:

"Barbara Dührkop Dührkop on itse asiassa oikeassa sanoessaan, että suurimmalla osalla Euroopan unionissa tehdyistä terroristihyökkäyksistä on riippumaton perusta eikä niillä ole mitään tekemistä Al-Qaidan kanssa, toisin kuin Jean-Pierre Jouyet'n lausunnossa todettiin.

Siinä tapauksessa olisimme voineet poistaa kyseisen meille usein esitetyn vihjailevan rinnastuksen islamin ja terrorismin välillä. Tämä on yleistävä suuntaus ja, valitettavasti, sillä on kannattajansa myös tässä parlamentissa." (Euroopan parlamentti/Catania, 2008b, s. 15-16.)

Terrorismi tulisi siis nähdä jokseenkin laajempänä ilmiönä, ei pelkästään islamiin liittyvänä. Kuten Baker-Beall (2016, s. 146) tuo esille, unioni ei ole ollut kovin halukas yhdistämään terrorismia ja islamia suoraan toisiinsa. Vastakkainasettelun vähentäminen voidaan nähdä myös yhtenä Catanian tavoitteena. Käyttämällä puheenvuorossaan alun perin Dührkop Dührkopin esimerkkiä, Catania pyrkii vetoamaan ihmisten järkeen, jotta terrorismista keskusteltaisiin ilman taustaoletuksia terrorismin ja islaminuskon suhteesta. Catania osoittaa sanansa erityisesti Jouyet'ille, sillä hän kokee tämän tuoneen esille väärää tietoa. Vaikka esille on tullut, että ääriuskovaisilla on ollut kytköksiä terroritekoihin, ei tätä tulisi yhdistää koko islaminuskoon, vaan nimenomaan yksittäistapauksiin. Yksittäiset toimijat eivät edusta koko uskontoa. Catania näkeekin tämän negatiivisena kehityskulkuna, sillä siinä unohdetaan objektiivisuus. Catania tekee siis puhetekona vastaturvallistamista, eli hän pyrkii argumentaatiollaan näyttämään, että islamin aiheuttama uhka ei ole sellainen, kuin minä se monissa puheenvuoroissa esitetään. Hän pyrkii viemään turvallistavilta argumenteilta pohjan.

5.1.6 Terrorismin torjunta & luottamuspuola

Vaikka torjuntakeinojen on tarkoitus luoda turvallisuutta yhteiskuntaan, ne voivat myös luoda turvattomuutta. Yhtenä esittelijänä syyskuussa toiminut Roselyne Lefrançois nostaakin esille tällaisen ajatuksen:

" – terrorismin torjumisesta puhuminen merkitsee uhkaa unionin kansalaisten oikeuksille, aiheutui tämä uhka sitten terroristien toimista tai terrorismin torjuntaan käytettyjen toimenpiteiden vapauksia rajoittavasta vaikutuksesta" (Euroopan parlamentti/Lefrançois, 2008b, s. 1.)

Lefrançois yhdistää loogisesti vapauksien rajoittamisen ja terrorismin torjunnan, eli pyrkii vetoamaan kuulijoiden järkeen. Olisi ymmärrettävä, että terrorismi on uhka, jonka torjuminen usein pakottaa päättäjät luopumaan joistakin vapauksista tai ainakin puuttumaan niiden laajuuteen. Lefrançois perustaa argumentaationsa syy-seuraus-suhteelle, joka syntyy terrorismin torjunnan ja oikeuksien rajoittamisen välille. Turvallisuutta ei siis voida taata ilman vapauksiin puuttumista, mitä Lefrançois pitää negatiivisena asiana. Kansalaisten oikeuksiin kohdistuvasta uhasta puhuminen voidaan nähdä tunteisiin vetoamisen keinona, sillä Lefrançois pyrkii luomaan yhteisen huolen heidän turvallisuudestaan; kansalaisten ei tulisi pelätä vapauksiensa puolesta. Pelkkä terrorismi ei aiheuta uhkaa kansalaisille, vaan myös torjuntatoimet itsessään voidaan nähdä uhkana. Terrorismin ja sen torjunnan vaikutusten yhdistäminen toisiinsa on mielenkiintoinen tapa nähdä asia, sillä terrorismi nähdään yleensä paljon enemmän ihmisiä rajoittavampana kuin sen torjumiseksi tehdyt toimet. Terrorismin torjuntaan liittyä siis paljon erilaisia näkökulmia.

Adamos Adamou (GUE/NGL) korostaa Lefrançois'n tavoin torjuntatoimien luomaa uhkaa kansalaisille:

"Uudistusehdotuksissa kehoitettiin investoimaan jopa enemmän sellaisiin toimenpiteisiin ja politiikkaan, joiden nojalla syyttömät ihmiset voidaan panna syytetyn penkille ja tuomita. Syyttömyysoletusta koskeva perustavanlaatuinen oikeudellinen periaate hylätään pelkän epäilyn perusteella." (Euroopan parlamentti/Adamou, 2008b, s. 18.)

Adamou pitää syyttömyysolettamusta erityisen tärkeänä oikeutena, minkä toimivuutta ei tulisi pyrkiä vähentämään edes turvallisuuden nimissä. Puheen tyyli on syyllistävä, sillä hän pyrkii tuomaan esille epäkohtia ja haluaisi niihin muutoksia. Yleistyksen käyttäminen on Adamoun lainauksessa näkyvässä, sillä hän kokee, että toimet vaikuttavat erityisesti syyttömien oikeuksiin, ei niiden, jotka todellisuudessa ovat syyllisiä. Tunteisiin vetoavalla argumentaatiolla hän pyrkii herättämään pelkoa mahdollista tulevaisuuden skenaariota kohtaan. Liiottelun keinoin, eli puhumalla siitä, että kaikista syyttömistä voidaan tehdä syyllisiä, hän pyrkii saamaan parlamentaarikot ymmärtämään mahdolliset negatiiviset vaikutukset. Torjuntakeinot Adamou siis turvallistaa, eli ne toimivat terrorismin rinnalla turvallisuusuhkana. Tämä siksi, että ne aiheuttavat kansalaisten vapaalle toiminnalle rajoituksia, eli negatiivisen vapauden alue vähenee.

Buitenweg (Verts/ALE) korostaa, että kansalaisoikeuksista kiinni pitäminen on tärkeää, sillä niihin puuttuminen ilman hyväksyttävää syytä voi johtaa luottamuksen menettämiseen päättäjiä kohtaan:

"Kun hallinnon ja kansalaisten välistä suhdetta tarkastellaan historiallisesta näkökulmasta, havaitaan, että hallinnolla on voimankäytön monopoli, kun taas kansalaisilla on perusoikeuksia, joita hallinto ei voi rikkoa, ellei rikkominen ole välttämätöntä, tehokasta ja oikeasuhtaista. Jos kansalaiset kuitenkin joutuvat liian usein toteamaan, että hallinnon toimet eivät ole välttämättömiä eivätkä perusteltuja, heidän luottamuksensa hallintoon ja sitä kautta myös heidän halunsa tehdä yhteistyötä hallinnon kanssa vähenee, ja silloin meillä on todella edessämme valtava pitkän aikavälin turvallisuusongelma." (Euroopan parlamentti/Buitenweg, 2008b, s. 10.)

Ongelmana ovat siis myös torjuntakeinojen aiheuttamat vaikutukset. Kansalaisilla on tiettyjä oikeuksia, joihin ei tule puuttua minkä tahansa syyn takia. Kansalaisien näkökulman esille tuominen toimii yhtenä järkeen vetoamisen keinona, sillä Buitenweg pyrkii korostamaan, että väärin toteutetut torjuntatoimet voivat johtaa uuteen turvallisuusongelmaan terrorismin rinnalle. Mikäli kansalaiset näkevät päättäjät uhkana, voi tämä johtaa ongelmakäyttäytymiseen tai ainakin päättäjien vastustamiseen. Tätä ei nähdä toivottavana kehityskulkuna, sillä se voi jopa vaikeuttaa terrorismin torjuntaa. Vapaudet ovat oleellinen osa yhteiskunnan toimivuutta ja Euroopan unionia, joten myös järjestelmän uskottavuus voi olla vaarassa, mikäli kansalaisten vapauksiin puuttuvat toimet eivät ole oikeassa suhteessa uhkaan nähden. Buitenweg näkee yhteistyön tärkeänä asiana torjunnan kannalta, mikä osaltaan perustelee näkemystä siitä, ettei luottamusta tule menettää. Mikäli kansalaiset voivat luottaa siihen, että vapauksiin ei puututa turhaan, on lähtökohta torjuntatoimille paljon parempi. Kansalaisten tulee siis voida tuntea olonsa turvalliseksi myös suhteessa unionia kohtaan.

5.1.7 Maahanmuutto

Maahanmuutto voidaan nähdä yhtenä turvallistettavana asiana keskusteluissa. Siihen liittyen tuodaan esille asioita puolesta ja vastaan. Andreas Mölzer (NI) kokee, että vapauksien heikentäminen voi johtaa tilanteeseen, jossa hyväksytään vain yhdenlainen ajattelutapa:

"Uskon, että maailmassa on meneillään vaarallinen suuntaus, jossa jatkuvasti heikennetään perusvapauksia, joiden saavuttamiseksi isämme kamppailivat niin lujasti. Meistä on vaarassa tulla erittäin suvaitsematon yhteiskunta matkustajatietojen luovuttamisen ja internetin valvomisen vuoksi. Toivottavasti kohta emme ole tilanteessa, jossa jokaista toisinajattelijaa, joka osallistuu mielenosoitukseen, kannattaa kansanäänestystä ja peräti uskaltautuu kritisoimaan EU:ta, pidetään mahdollisena terroristina.

Tarkkaavaisuus on tietenkin tärkeää – mutta ei kansalaisvapauksien kustannuksella. Tietenkään emme saa antaa muiden, järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan kaltaisten alojen kärkeä seurauksena. Emme saa aliarvioida vaaroja, jotka liittyvät jatkuvasti laajentuviin rinnakkaisiin yhteiskuntiin, maahanmuuttoon perustuvaan väkivaltaan ja mahdollisiin etnisiin ja kulttuurisiin ristiriitoihin." (Euroopan parlamentti/Mölzer, 2008a, s. 35.)

Vapauksilla on Mölzerin mielestä pitkä historia, jota tulisi kunnioittaa myös sopimuksissa. Mikäli näihin kovalla työllä ansaittuihin vapauksiin puututaan liikaa, voi se johtaa kehityksen takaisinpäin menemiseen. Vapauksien karsimisen Mölzer yhdistää suvaitsemattomaan yhteiskuntaan, mikä olisi mahdollinen, mikäli tietojen vaihtoon liittyvä sopimus hyväksytään. Mölzer käyttää argumentoinnissaan retorisenä keinona liioittelua tuodessaan esille, miten jokaista toisinajattelijaa voitaisiin pitää mahdollisena terroristina. Kyse on kuitenkin hänen mielestään varsin vakavasti otettavasta uhasta.

Tunteisiin vaikuttaminen on Mölzerin argumentaatiossa vahvasti läsnä, sillä hän haluaa korostaa uhkaa, jota lisääntynyt valvonta kansalaisten vapauksille mahdollisesti luo. Tunteisiin vetoavaa retoriikkaa on myös isien kamppailusta puhuminen, jolla korostetaan vapauksien ylläpitämisen tärkeyttä. Luomalla negatiivista, ja jopa uhkaavaa tulevaisuudenkuvaa Mölzer pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, ettei torjuntatoimia voi päästä laajuuteen, joka johtaa tällaiseen yhteiskuntaan. Ihmisten negatiivista vapautta ei siis tule rajoittaa liikaa, eli esimerkiksi esille tuotua sananvapautta ei tule viedä tilanteeseen, jossa kritiikin antaminen on vaikeaa tai johtaa syyteisiin.

Mölzer tuo lainauksessa kuitenkin esille myös turvallisuuden liittyviä näkökohtia puhuessaan turvallistaen maahanmuutosta, sekä etnisistä ja kulttuurisista ristiriidoista. Tuodessaan esille niihin liittyvän vaaran Mölzer antaa ymmärtää, että vaikka suvaitsevaisuus EU-alueella on tärkeää, turvallisuuspolitiikan on kuitenkin suojeltava sen sisällä olevia kansalaisia. EU-alueen ulkopuolelta tulevat ja siellä olevat henkilöt hän siis turvallistaa, eli niihin liittyy uhka unionille. Hän ei kuitenkaan argumentissaan tuo esille, minkälaisia konkreettisia vaaroja näihin asioihin liittyy. Kansalaisvapaudet ovat kuitenkin korostettuina myös turvallisuudesta puhuttaessa, joten torjuntakeinoja ei tule kehittää ehdoitta. Mölzerin puheenvuorossa turvallisuuden ja vapauden tasapainoilu on hyvin näkyvässä, vaikkakin vapaudet hän näkee erityisen tärkeinä.

Claudio Fava (PSE) korostaa puheenvuorossaan, ettei torjuntakeinojen tulisi edistää polarisaatiota. Fava turvallistaa siis maahanmuuttopolitiikan, sillä mikäli se toteutetaan väärin, voi se aiheuttaa uhan EU-kansalaisille:

"Arvoisa puheenjohtaja Jouyet ja arvoisa varapuheenjohtaja Barrot, ensimmäinen näistä suosituksista vaatii meitä välttämään epäluulon kylvämistä: yhteiskuntamme perustaminen epäluuloille ja sopeuttamis- ja maahanmuuttopolitiikan laatiminen molemminpuolisen epäluottamuksen periaatteen perusteella olisi lahja terrorismille, sillä terrorismin tärkein tavoite on jakaa ihmiset eri leireihin." (Euroopan parlamentti/Fava, 2008b, s. 8.)

Maahanmuuttopolitiikan turvallistamisen lisäksi Favan voi nähdä tekevän myös vastaturvallistamista. Tämä siksi, että hän pyrkii näyttämään, miksi maahanmuutto ei ole niin suuri uhka, kuin minä se joidenkin puheenvuoroissa esitetään. Favan puheenvuoro on hyvä esimerkki Perelmanin (1996) poliittisesta puheesta, sillä Fava pyrkii antamaan neuvoja, sekä varoittaa mitä tapahtuu, mikäli maahanmuuttopolitiikka toteutetaan epäoikeudenmukaisella tavalla. Maahanmuuttajia ei tule nähdä automaattisesti uhkana, ja myös heillä on oikeuksia, joita tulee kunnioittaa samalla tavalla kuin EU-kansalaistenkin oikeuksia. Kuten Mölzer, myös Fava kokee, että epäluulolle perustuva toimintamalli ei ole toimiva, sillä vastakkainasettelu voi lisätä terrorismin uhkaa. Torjuntatoimien tulisi pyrkiä päinvastaiseen lopputulokseen, joten Favan esittämä uhka tulisi ottaa vakavasti. Maahanmuuttajien sopeuttaminen tulisi

toteuttaa tavalla, joka saa heidät kokemaan kuuluvansa yhteiskuntaan, sillä päinvas-
tainen politiikka voi lisätä radikalisoitumista, ja sitä kautta terrorismia. Tietynlaisia
henkilöitä ei tule nähdä alusta alkaen uhkana, jotta vahvaa jaottelua ei syntyisi.

Geoffrey Van Orden (EPP-ED) näkee maahanmuuton selkeänä uhkana, jota ny-
kyiset keinot eivät tarvittavalla tasolla säätele: "Minä esimerkiksi kyseenalaistan
avointen rajojen politiikan, löyhän lähestymistavan turvapaikkoihin ja maahanmuut-
toon sekä yritykset sisällyttää perusoikeuskirja säädöskokoelmiin." (Euroopan parla-
mentti, 2008b, s. 23.) Rajavalvonnan ja maahanmuuton tulisi siis olla tiukemmin sään-
nelyä, jotta terrorismin uhkaa pystyttäisiin minimoimaan. Löyhästä lähestymista-
vasta puhuminen voidaan nähdä kritiikkinä unionin sen hetkistä toimintamallia koh-
taan, joka mahdollistaa turvallisuusuhan. Van Orden vetoaa puheenvuorossaan vah-
vasti omaan auktoriteettiinsa uskottavuuden luojana, sillä hän ei viittaa mihinkään
lähteeseen vaan puhtaasti omaan mielipiteeseensä. Puheenvuorosta voi ymmärtää,
ettei hän koe perusoikeuskirjaa ja sen luomia oikeuksia niin tärkeäksi, että niiden tulisi
olla osa EU-sääntelyä. Koska näkemys avoimista rajoista on hyvin kielteinen, voidaan
tämä tulkita niin, että torjuntakeinot voivat olla rajoittavampia, mikäli perusoikeus-
kirja ei ole osa vahvasti velvoittavaa oikeutta. Tämä eroaa selkeästi monista muista
puheenvuoroissa esille tulleista näkökulmista, sillä perusoikeuksien tärkeyttä koros-
tetaan niissä hyvin vahvasti verrattuna tähän.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN) kirjallinen puheenvuoro esittää maahan-
muuton hyvin kielteisessä valossa:

"Sosialistien ja liberaalien suosima täydellinen avoimuutemme rajatonta määrää islamilai-
sista maista tulevia ihmisiä kohtaan aiheuttaa tulevaisuudessa paljon tragedioita yhteisön
väestölle. Euroopan rajoittamaton islamisointi ei ole käynnissä!

Autetaan köyhiä maita, mutta ei tehdä maanosastamme paikkaa, jossa ihmisten suvaitse-
vaisuuden rajoja koetellaan. Uudet tulijat vaativat tällä hetkellä koko ajan enemmän oikeuk-
sia, ja Euroopan perinteisten kansojen on tyydyttävä siihen kaikkeen sekä monia vuosisatoja
vanhojen perinteiden tuhoamiseen." (Euroopan parlamentti/Zapałowski, 2008b, s. 32.)

Zapałowski näkee erityisesti islaminuskoisista valtioista EU-alueelle suuntautu-
van maahanmuuton turvallisuusuhkana, vaikkakaan hän ei perustele, mitä hän tar-
koittaa esille tuomillaan tragedioilla. Islamisoinnista puhuminen voidaan nähdä lii-
oitteluna, jonka avulla hän pyrkii herättämään kuulijoissa pelkoa tällaista tulevaisuu-
denkuvaa kohtaan. Zapałowski tuo esille, että apu pitäisi viedä ulkomaille sen sijaan,
että EU päästää kaikki sisään. Auttaminen ei siis ole huono asia, sen ei vain tulisi ta-
pahtua unionin sisällä. Hän yhdistää maahanmuuttajat uhkaan ja perinteiden tuhou-
tumiseen, mistä joutuvat kärsimään varsinaiset EU-kansalaiset. Polarisaatio on siis to-
della vahvaa hänen kommentissaan. Maahanmuuttoa ei nähdä mahdollisuutena esi-
merkiksi työnteon suhteen, vaan puhtaasti turvallisuusuhkana eurooppalaiselle yh-
teiskunnalle.

Sosialistien ja liberaalien suosiman ajatusmallin yhdistäminen tragedioiden tuottamiseen on tapa tehdä eroa tällaisten henkilöiden ja Zapalowskin oman puolueen välille. Buzan (2016, s. 55) tuo esille, että valtio voi luoda kansalaisiin kohdistuvan turvallisuusuhan, joka voi ilmetä esimerkiksi ulkopolitiikan kautta. Vaikka nyt on kyse valtiota laajemmasta toimijasta, on kyseessä kuitenkin ylhäältä johdettu ja lain-säädäntöä säätävä, yhtenäinen toimija siinä missä yksittäinen valtiokin. Avoimuus näytetään negatiivisena politiikkana, joka luo nimenomaan EU-kansalaisille turvallisuusuhan. Toisaalta Zapalowskin argumentaatiossa on nähtävissä myös Der Derianin turvallisuusimperatiivin käsite, sillä siinä nähdään suvereenius suojakeinona uhkia vastaan (Hamilton, 2013, s. 18–19). Puheenvuorossa nousee nimittäin esille argumentti, että EU:n ei tulisi päästää alueelleen ketä tahansa, sillä uudet tulokkaat haluvat muuttaa sen hetkistä yhteiskuntaa, ja tätä ei tulisi sallia. Perusteluna tälle on esimerkiksi vanhojen, tärkeiden perinteiden katoaminen uusien myötä.

5.1.8 Internet

Bogusław Rogalski (UEN) liittyy turvallisuuteen vahvasti sen, että islamilaista terrorismia tulee pystyä torjumaan. Internet on terroristien paljon käyttämä väline, mitä Rogalski myös korostaa:

"EU:n on tarjottava kansalaisilleen korkeatasoista turvaa. On kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että terroristit käyttävät tieto- ja viestintätekniikkaa, erityisesti Internetiä, mikä auttaa levittämään propagandalähetyksiä ja koulutusoppaita. Sitä meidän on todella torjuttava. Terrorismin torjunnan on oltava painopisteala meille EU:ssa, erityisesti sen uhkaavimman muodon, islamilaisen terrorismin, torjunnan, sillä sen tavoitteena on länsimaisen sivilisaation täydellinen tuho. – -. Valinta on helppo: joko me tuhoamme terrorismin tai terrorismi tuhoaa maailman." (Euroopan parlamentti/Rogalski, 2008b, s. 15.)

Rogalskin näkökulmasta uhattuna on Buzanin ym. (1998) esille tuoma yhteiskunnallinen sektori, jossa viiteobjektina toimii tässä yhteydessä länsimainen sivilisaatio. Toisaalta myös sotilaallinen sektori (Buzan ym., 1998) on näkyvissä, sillä EU:n, kuten myös koko maailman, turvallisuus on uhattuna myös sotilaallisella tasolla, johon Rogalskin esille tuoma maailman tuhoaminen viittaa. Internetin käyttöön liittyvää tietoa on siis oleellista kerätä, sillä se on terroristien paljon käyttämä kommunikointiväline. Rogalski korostaa terrorismin aiheuttamaa uhkaa yhteiskunnalle, mikä on hänen argumentaatiossaan oleellinen keino saada kuulijat ymmärtämään turvallisen elinympäristön luomisen merkitys. Tieto- ja viestintätekniikka on myös kansalaisten jatkuvassa käytössä, mikä tekee siitä toimivan välineen levittää terroristista propagandaa. Myös esimerkiksi Stan (2010, s. 49) on kirjoittanut Internetin vaikutuksesta radikalisoitumisprosessissa, joten kyseessä on konkreettinen uhka.

Rogalski käyttää hyväkseen myös vahvaa polarisaatiota, sillä hän kokee, että mikäli terrorismiin ei puututa tarpeellisella tavalla, johtaa se maailman tuhoutumiseen. Todellisuudessa Rogalskin mielestä on siis vain yksi oikea valinta, eli terrorismin tuhoaminen. Täydellisestä tuhosta puhuminen on myös tunteisiin vetoavaa retoriikkaa,

sillä Rogalski pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, miten suuri uhka terrorismin ja tieto- ja viestintätekniiikan yhdistyminen on. Rogalski pyrkii siis herättämään pelko-reaktion luomansa uhkakuvan avulla, minkä voi nähdä johtavan terrorismin näkemiseen varteenotettavana uhkana.

Neuvoston puheenjohtaja Jean-Pierre Jouyet tuo puheenvuorossaan esille, miten tärkeää olisi puuttua Internetissä tapahtuvaan radikalisoitumiseen:

"On pöyristyttävää, että internetsivustolla voidaan antaa ohjeita kotitekoisen pommin laitimiseksi sivuston takana olevien yksilöiden joutumatta siitä edesvastuuseen. Internetissä arvioidaan tänä päivänä olevan lähes 5 000 sivua, jotka edistävät nuorten tämän kaltaista radikalisoitumista Euroopassa - -." (Euroopan parlamentti/Jouyet, 2008b, s. 3.)

Vuonna 2006 säädettiin direktiivi, jonka mukaan viranomaisilla on mahdollisuus päästä käsiksi esimerkiksi Internet-palveluntarjoajien tallettamiin tietoihin asiakkaistaan (Liedlbauer, 2021, s. 489). Internetissä leviävä radikalisoituminen ei siis ole uusi ilmiö. Käyttämällä sanaa "pöyristyttävää" Jouyet korostaa, että tämänhetkiset keinot eivät ole toimineet tarpeellisella tavalla. Jouyet käyttää esimerkkinä terrorismiin liittyvien sivustojen määrää, jotta kuulijat ymmärtäisivät, että kyse on laaja-alaisesta ongelmasta. Mikäli Internetin käyttöä ei valvota tai siihen ei puututa, voi käsillä oleva turvallisuusongelma laajentua entisestään. Järkeen vetoaminen on vahvasti nähtävissä Jouyetin argumentaatiossa. Esimerkkien käyttäminen on tarkoituksellista, sillä niiden avulla hän pyrkii näyttämään toteen, miten paljon netissä on materiaalia, johon tulisi puuttua. Jouyet'n esille tuomat asiat voidaan liittää Buzanin ym. (1998) sotilaalliseen sektoriin, jossa viiteobjektina toimii tässä tapauksessa EU ja sen jäsenvaltiot, ja turvallistavana toimijana taas ovat EU-instituutiot. Pommiuhka liittyy vakavampiin terroristisiin tekoihin, joissa toimijana voi olla myös armeija. Estämällä mainitunlaisten sivustojen käyttö, voidaan minimoida sotilaallisten toimien tarve.

Komission varapuheenjohtaja Jacques Barrot yhtyy Jouyet'n mielipiteeseen tieto- ja viestintätekniiikan liittymisestä terroristiseen toimintaan:

"Kuten puheenjohtaja Jouyet aivan oikein totesi, nykyaikainen tieto- ja viestintätekniiikka levittävät terrorismin uhkaa merkittäväällä tavalla. Terroristit hyödyntävät internetiä, joka on halpa, nopea, helposti saavutettava ja lähes koko maailman kattava viestintäkanava." (Euroopan parlamentti/Barrot, 2008b, s. 5.)

Tuomalla esille, että Internet on alusta, jota on opittu hyödyntämään myös terroristisessa toiminnassa, Barrot korostaa, että siihen liittyvää normistoa tulisi uudistaa. Vaikka tieto- ja viestintätekniiikalla on paljon hyviä puolia, niitä on kuitenkin helppoa hyödyntää myös toimissa, joita ei voida pitää hyväksyttävänä. Terroristien ja netin yhdistyminen on siis turvallisuusuhka koko maailmalle, ei pelkästään Euroopan unionille, mikä näkyy myös Barrotin puheenvuorossa. Tämän takia tulisikin puuttua tällaiseen toimintaan heti, kun sellaista huomataan, jotta turvallisuusuhka ei laajene entisestään. Tieto- ja viestintätekniiikka ei tarkoita pelkästään mahdollisuutta viestiä laillisessa tarkoituksessa, vaan läsnä on aina uhka laittomasta toiminnasta. Tuomalla esille myös Jouyet'n mielipiteen, käyttää Barrot heitä molempia auktoriteettina. Hän

ei siis ole yksin argumenttinsa takana, vaan esimerkiksi juuri Jouyet on myös samalla kannalla.

Myös Marian Zlotea (EPP-ED) argumentoi kirjallisessa puheenvuorossaan turvallisuuden puolesta, sillä Internet on terroristien paljon käyttämä väline, ja siksi yhteistyö on tärkeää siihen liittyen (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 32). Tällaista uutta terrorismia Zlotea vertaa 9/11-iskujen aikaiseen terrorismiin, jonka hän esittää kuitenkin edelleen toiminnassa olevana (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 32). Vuoden 2001 iskuihin viittaaminen voidaan nähdä tapana vedota tunteisiin ja korostaa terrorismin luomaa turvallisuusuhkaa. Toisaalta ne toimivat myös vertailukohtana, eli Zlotea haluaa korostaa uudenlaisen uhkan läsnäoloa ja muutosta aikaisempaan. Internetistä puhuminen välineenä ei ole turvallistamista, vaan se on vain osa uudenlaista terrorismin ilmiötä.

Internetin käyttöön voidaan yhdistää vahvasti vapaus. Esimerkiksi osittainen anonymitteetti mahdollistaa tämän. Athanasios Pafilis (GUE/NGL) kokee, että suunnitellut torjuntamekanismit eivät ole nykypäivään kuuluvalla tavalla hyväksytyjä:

"Tässä yhteydessä terrorismia koskevaan EU:n lainsäädäntöön tehtävällä tarkistuksella lisätään kolme rikosta, jotka kaikki liittyvät Internetin käyttöön. Näiden keskiaikaisten institutionaalisten puitteiden nojalla sallitaan sortomekanismit, joilla kielletään ajatusten liikkuminen ja rangaistaan siitä sillä tekosyyllä, että ne synnyttävät tai kannustavat terroristitekoja. Samalla saman filosofian mukaan niitä taistelun ja torjunnan muotoja, joilla kyseenalaistetaan EU:n politiikka ja pyritään kumoamaan se, pidetään terroristitekoina." (Euroopan parlamentti/Pafilis, 2008b, s. 21.)

Puheenvuorossa tulee esille, ettei sen hetkistä lainsäädäntöjärjestelmää voida Pafilisen mukaan pitää nykypäiväisenä. Tämän voidaan nähdä liittyvän jo aikaisemmin esille tulleeseen Lissabonin sopimukseen, joka myöhemmin toi parlamentille suuremman valta-aseman lainsäädäntöprosessissa. Puheenvuoron tyyli on vahvan liioitteleva, sekä syyttävä. Ajatusten liikkumista ei oltu päätöksellä kieltämässä kokonaan, mutta liioittelu toimii vahvana tunteisiin vetoamisen keinona. Pafilis kokee myös, että suunnitellut toimenpiteet tulevat rankaisemaan kaikkia toisinajattelijoita, liittyvät ajatukset sitten terrorismiin tai itse Euroopan unioniin. Tämän esille tuomisella hän pyrkii näyttämään kokemansa uhan laajuuden. Esille nousee siis tulevaisuudenkuva, jossa tulee ajatella vain tietyllä tavalla, ja tämän Pafilis pyrkii estämään.

Torjuntakeinojen suora vertaaminen sortomekanismeihin on ensinnäkin tunteisiin vetoavaa, sillä Pafilis kokee, että kansalaiset joutuvat kärsimään niiden takia. Tämänhetkinen lainsäädäntöjärjestys esitetään turvallisuusuhkana kansalaisille. Pafilis turvallistaa siis Internetin käyttöön liittyvät rajoitukset, sillä ne voivat suuresti vaikuttaa kansalaisten ilmaisunvapauteen, joka on tärkeä perusoikeus. Esille tuomiensa sortomekanismien kautta Pafilis argumentoi, että kansalaisten negatiivisten vapauksien alue tulisi pienentymään huomattavasti, mikä ei ole toivottavaa. Nähtävissä on vahvaa kritiikkiä torjuntatoimien lisäksi myös itse unionia kohtaan, sillä puheenvuoron voidaan nähdä olevan osoitettu paikalla olijoiden lisäksi myös muille EU-päätäjille, joilla on enemmän lainsäädäntövaltaa.

Herbert Reulin (EPP-ED) puheenvuorossa tulee esille vahvaa vastakkainasettelua tietosuojan ja turvallisuuden välillä:

"Ennen kaikkea velvollisuutemme on kuitenkin suojella ihmiselämää. Karkeasti sanottuna, mitä hyötyä on tietosuojasta, jos ihmiset kuitenkin kuolevat? Siksi on oikein, että me yksinkertaisesti tarkastelemme nyt kunnolla nykyaikaista tietotekniikkaa värväyksen, rahoituksen ja iskujen täytäntöönpanon sekä iskujen glorifioinnin osalta ja teemme sopimukset siitä, miten torjumme niitä koko Euroopassa --. Tämä on ehdoton velvollisuutemme." (Euroopan parlamentti/Reul, 2008b, s. 23.)

Turvallisuuteen Reul yhdistää ihmiselämän suojelemisen, jonka jälkeen tulee vasta tietosuoja. Päinvastaisen järjestyksen yhdistäminen kuolemaan voidaan nähdä liioitteluna, jonka avulla Reul pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, ettei kyseinen tärkeysjärjestys ole pidemmän päälle hyödyllinen. Kyseinen virke on hyvin tunteisiin vetoava, sillä hän pyrkii liioittelun kautta näyttämään, miksi tietosuoja ei ole tärkeysjärjestyksessä ensimmäisenä. Internet on puheenvuorossa turvallisuusuhka, joka mahdollistaa monipuolisen käytön terrorismin hyväksi. Velvollisuudesta parantaa Internetiin liittyvää turvallisuutta ja sitä kautta eurooppalaisen yhteiskunnan turvallisuutta puhuminen voidaan yhdistää järkeen vetoamiseen. Reul pyrkii luettelemiensa esimerkkien avulla saamaan kuulijat ymmärtämään, minkä takia tietosuojan suhteen tulee tehdä kompromisseja, jotta pystytään edistämään suurempaa tavoitetta. Torjuntatoimien ei siis tule olla pelkästään valtioiden vastuulla, vaan unionin tulee tehdä osansa, jotta velvollisuus pystytään täyttämään.

5.1.9 Valtioiden toiminta

Valtioiden oma toiminta voi myös aiheuttaa turvallisuusuhan. Sophia in 't Veldin (ALDE) puheenvuoro on tällaisesta turvallistamisesta hyvä esimerkki:

"Vuoden 2001 jälkeen on kuitenkin uutta, että hallitukset ovat alkaneet käyttää terrorismin torjuntaa vähentääkseen kansalaisoikeuksia ja -vapauksia. Olen ehdottomasti rikollisuuden torjunnassa tehtävän yhteistyön puolella ja kannatan täysin Manfred Weberin sanoja, mutta hyvin usein henkilötietojen keräämisen kaltaisia toimenpiteitä käytetään tarkoituksiin, joilla ei ole minkäänlaista tekemistä terrorismin kanssa. Esimerkiksi matkustajarekisterin tietoja käytetään maahanmuuton valvonnassa tai "tavallisten" rikosten torjunnassa. Se on itsessään sängen oikeutettua, mutta kutsutaanpa asioita niiden oikeilla nimillä." (Euroopan parlamentti/in 't Veld, 2008b, s. 15.)

In 't Veld käyttää puheenvuorossaan paljon esimerkkejä, joiden tarkoituksena on korostaa hänen ajattelunsa järkipärisyyttä. 9/11-iskut ovat Kaunertin & Léonardin (2019, s. 265) mukaan lisänneet vahvasti yhteistyötä terrorismin torjunnassa, ja myös in 't Veld on huomannut, että vuosi 2001 toimi käänteentekevänä. Yhdysvaltojen aloittama terrorismin vastainen sota on siis nähty oikeutuksena teoille, joita ei voida pitää hyväksyttävänä. In 't Veldin ajatuksissa on nähtävissä turvallisuuspuheen kritiikkiä, jota myös Neocleous (2008, s. 2) on tuonut esille. Terrorismi on muuttunut vaarallisempaan suuntaan, mikä ei ole jäänyt hallituksilta huomaamatta. In 't Veld näkee terrorismin uhkana, mutta tämän lisäksi myös valtioiden toiminta voi uhata kansalaisten

vapauksia; terrorismin torjuntaa varten luotuja tietokantoja tulisi käyttää vain niiden varsinaisiin tarkoituksiin, mikäli tällainen kuva annetaan kansalaisille. Puheen sävy on jopa syyttävä, sillä In 't Veld nostaa esille monia epäkohtia valtioiden toimintaan liittyen. Pääteesi on, ettei kansalaisia tulisi johtaa harhaan.

Sarah Ludford (ALDE) käyttää argumentaatioissaan hyödykseen lukuja. Tuodessaan esille Yhdistyneen kuningaskunnan DNA-tietokannan laajuuden, hän korostaa miten suuresta määrästä tietoa puhutaan:

"- Yhdistyneen kuningaskunnan kansallinen DNA-tietokanta sisältää 4,3 miljoonan henkilön tiedot, jotka ovat poliisin saatavilla. Kyseinen luku on seitsemän prosenttia Yhdistyneen kuningaskunnan väestöstä. Se on suhteutettuna ainakin viisi kertaa korkeampi kuin muissa valtioissa. Kyseinen määrä käsittää myös 150 000 alle 16-vuotiasta lasta, joista 25 000:ta ei ole koskaan syytetty rikoksesta. Yhdistyneen kuningaskunnan johtavan tason rikostekniikan asiantuntija on jopa ehdottanut, että jo viisivuotiaiden lasten tiedot olisi kirjattava DNA-tietokantaan, jos lapset käyttäytyvät tavalla, joka viittaa siihen, että heistä voi mahdollisesti tulla myöhemmin rikollisia. Tällä viedään ennakoivat poliisitoimet naurettavalle tasolle.

Puolueeni uskoo, että tämä on toteutus Orwellin "Britannian isoveljestä". Viattomien henkilöiden DNA-tietoja ei saisi vaihtaa. Vähintään olisi oltava Euroopan tietosuojavaltuutetun neuvojen mukaisesti tarkkoja rajoituksia sen osalta, mitä tietoja voidaan vaihtaa." (Euroopan parlamentti/Ludford, 2008a, s. 35.)

Yhdistyneen kuningaskunnan tietokanta toimii myös esimerkkinä, jota hän Perelmanin (1996, s. 120) tavoin soveltaa argumentissaan yksittäistapauksesta yleiseen. Antamalla tällaisen esimerkin hän pystyy korostamaan rikostaustattomien henkilöiden määrää, vaikkakaan 25 000 ei ole 150 000:sta erityisen iso osa. Tunteisiin hän vetoaa erityisesti puhuessaan lasten osuudesta tässä tietokannassa, sekä tuodessaan esille ehdotuksen viisivuotiaiden lisäämisestä edellä mainittuun tietokantaan. Ihmisten yksityisyydestä tulisi siis pitää kiinni, eikä valtioiden tulisi jo lapsesta asti luokitella ihmisiä rikollisiin ja lainkuuliaisiin kansalaisiin. Käyttäessään ilmausta "ennakoivat poliisitoimet naurettavalle tasolle" hän korostaa, että alaikäraja tulisi miettiä tarkkaan, jotta sitä voitaisiin pitää hyväksyttävänä. Lasten tietojen oleminen terrorismin torjuntaan liittyvässä tietokannassa on siis Ludfordin mielestä liioiteltua, vaikka tiedot lisittäisiinkin tietokantaan vasta, kun lapsella on huomattu rikollisuuteen viittavia taipumuksia. Mikäli henkilö ei ole syyllistynyt rikokseen, ei häntä tulisi myöskään kohdella rikollisena. UK:n toiminta nähdään turvallisuusuhkana, sillä se vaikuttaa merkittävässä määrin lainkuuliaisten kansalaisten elämään. Turvallisuutta ei siis pidä pyrkiä parantamaan vapauksien kustannuksella.

Ludford tekee puheenvuorossaan myös vertauksen George Orwellin teokseen *Vuonna 1984* puhuessaan "Britannian isoveljestä". Kuten Kreissl-Dörfler puheenvuorossaan, myöskään Ludford ei tuo teosta suoraan esille, vaan olettaa että kuulijat tietävät mistä hän puhuu. Ihmisten negatiivisen vapauden aluetta ei siis tule pienentää sellaiseksi, mitä se Orwellin teoksessa on. Tässä yhteydessä Ludford tuo myös esille, että koko hänen puolueensa on tätä mieltä. Viattomien ihmisten ei siis tulisi joutua kärsimään turvallisuuden nimissä. Puolue toimii auktoriteettina, johon hän viittaa.

Toisena auktoriteettina hän käyttää Euroopan tietosuojavaltuutettua, ja tämän mieli-pidettä tietojenvaihdon tarkkojen rajojen määrittelystä. Näiden voidaan katsoa antavan uskottavuutta argumentaatiolle. Ludfordin mielestä uhkana on siis, että turvallisuuden tavoittelussa mennään niin pitkälle, että ihmisistä kerätään jatkuvasti erilaisia tietoja, joihin on pääsy myös toimijoilla, joiden ei tarvitsisi kyseisiä tietoja saada käyttöönsä. Liiallinen tiedon kerääminen kansalaisista voi vähentää kansalaisten luottamusta päättäjiin, mikäli tietokannoissa alkaa olemaan todella paljon tietoa ihmisistä, eikä niiden tietoihin käsiksi pääsevistä ole saatavilla tarpeeksi tietoa. Ihmisillä tulisi siis olla vapautensa myös epävarmassa turvallisuustilanteessa.

Sarah Ludford (ALDE) käyttää syyskuun täysistuntokeskustelun puheenvuorossaan taas esimerkkinä Yhdistynyttä kuningaskuntaa, mutta tällä kertaa sen virastoja, ja niiden tekemiä väärinkäytöksiä kansalaisten tietojen suhteen:

"Voin ilmoittaa parlamentille, että Yhdistyneessä kuningaskunnassa sadat sellaiset virastot, jotka eivät valvo lakia, käyttävät tietojen säilyttämisestä annettua direktiiviä – joka on Yhdistyneen kuningaskunnan puheenjohtajakauden kolmen vuoden takainen suursaavutus – päästäkseen käsiksi henkilöiden yhteystietoihin. Paikalliset neuvostot käyttävät sitä tarkistaakseen, ovatko vanhemmat valehdelleet asumisesta julkisen koulun vaikutusalueella. Se saattaa olla tuhmaa, mutta se ei ole mikään merkittävä rikos." (Euroopan parlamentti/Ludford, 2008b, s. 17–18.)

Tietosuojaja ei siis ole riittävällä tasolla, mikäli ihmisten yksityisiä tietoja voidaan käyttää rikoksiin millään tavalla liittymättömiin tarkoituksiin. Ludfordin esimerkin tarkoitus on saada kuulijat ymmärtämään, että tietojen keräämiseen ja säilyttämiseen liittyy ongelmia, joihin tämänhetkinen tai myöskään suunnitteilla oleva lainsäädäntö eivät pysty tarpeellisella tavalla puuttumaan. Ihmisten oikeuksiin ja vapauksiin tulee puuttua vain tilanteissa, joissa se on aidosti perusteltua. Väärinkäytökset voivat vähentää kansalaisten luottamusta päättäjiin, kuten monissa muissakin puheenvuoroissa on tullut esille. Retorisena keinona Ludfordin puheenvuorossa toimii ironia, joka tulee hyvin esille esimerkiksi hänen puhuessaan suursaavutuksesta, vaikka todellisuudessa saavutus antoi mahdollisuuden väärinkäytöksille. Turvallisuuden parantaminen erilaisten tietokantojen ja niihin liittyvän yhteistyön kautta mahdollistaa siis myös negatiivisia asioita, mikäli niiden valvontaa ei ole toteutettu toimivalla tavalla. Kerättyjä tietoja tulisi Ludfordin mielestä käyttää vain varsinaiseen tarkoitukseensa, jotta niitä voitaisiin pitää hyväksytyinä. Tietokannat luovat turvallisuusuhan kansalaisille, sillä heidän yksityisyytensä piiriin kuuluvia asioita on mahdollista käyttää väärin. Ludford vetoaa puheessaan omaan auktoriteettiinsa, sillä hän on itse tietoinen väärinkäytöksistä. Tällä hän pyrkii luomaan uskottavuutta.

Ludfordin tavoin myös Urszula Gacek (EPP-ED) tuo esille virastojen tekemiä väärinkäytöksiä henkilötietoja koskien:

"Miten ihmeessä aiomme vakuuttaa kansalaisemme siitä, että heiltä pyydytetyt henkilökohtaisia vapauksia koskevat uhaukset ovat perusteltuja, jos jäsenvaltioiden hallitusten virastot ovat hukanneet valtavia tietokantoja, kuten Yhdistyneessä kuningaskunnassa tapahtui, tai jopa julkaisseet niitä Internetissä, kuten verotietojen kanssa kävi Italiassa?" (Euroopan parlamentti/Gacek, 2008b, s. 19.)

Tietokantojen tietosuojasta ei ole pidetty valtiotasolla huolta, mikä on mahdollistanut tällaisen tapahtumisen. Kansalaisilla on oikeus pitää tietyt tiedot yksityisinä, jolloin erityisesti tietojen julkaisemista tai hukkaamista voidaan pitää huomattavina virheinä valtioiden toiminnassa. Kansalaisten turvallisuudentunne voi heiketä myös tällaisten asioiden takia, sillä luottamus keinojen oikeasuhteisuuteen on vaarassa horjua. Esimerkkien luetteleminen toimii keinona vedota kuulijoiden järkeen, jotta tällaiset väärinkäytökset pyrittäisiin tulevaisuudessa estämään, ja jotta vapauksien rajoittaminen perusteltaisiin paremmin. Tietokantojen luomisen voidaan nähdä lähes aina vaikuttavan ainakin jollain tavalla kansalaisten yksityisyyteen, mikä voi aiheuttaa vastustusta. Mikäli valtiot eivät toiminnallaan näytä olevansa heille osoitetun luottamuksen arvoisia, voi tämä johtaa torjuntatoimien kyseenalaistamiseen. Kuten Krishnamurti (1992, s. 11) kirjoittaa, ei voi olla vapautta, jos on pelkoa. Väärinkäytökset voivat aiheuttaa kansalaisissa tällaisen tunteen. Tietokantojen luomisen yhtenä terrorismin torjuntakeinona tulisi johtaa parantuneeseen turvallisuustilanteeseen, eikä uudenlaiseen turvallisuusuhkaan, jonka mahdollinen kansalaisten vastustus luo. Gacekin ja Ludfordin näkemystä vastaavan puheenvuoron on esittänyt myös esimerkiksi Ioannis Varvitsiotis (EPP-ED), joka yhdistää jäsenvaltioissa tapahtuneet tietovuodot kyseisen torjuntatoimen huonoon toteutukseen (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 21). Tässä tapauksessa näiden välille luodaan syys-seuraussuhde. Uhka ei siis tule pelkää unionin tasolta, vaan jäsenvaltioissa on tietosuojan suhteen paljon parannettavaa.

Toisena esittelijänä syyskuussa toiminut Roselyne Lefrançois tuo myös esille, miten jäsenvaltiot ovat käyttäneet apunaan liioittelua saadakseen läpi tavoitteitaan terrorismin torjunnassa:

"Viime vuosina jotkin hallitukset ovat voineet liioitella terrorismin uhkaa voidakseen oikeuttaa kotimaisten tai kansainvälisten turvallisuuspolitiikkojensa käyttöön ottamisen. Liioittelusta huolimatta uhka on todellinen, ja Euroopan unionin on tehtävä osansa ehkäistäkseen ja torjuakseen terrorismia mahdollisimman määrätietoisesti." (Euroopan parlamentti/Lefrançois, 2008b, s. 1.)

Lefrançois pitää terrorismin uhkaa todellisena, mutta sen torjumiseksi ei tulisi turvautua äärimmäisiin tekniikoihin. Vaikka uudenlaiset, tiukemmat turvallisuuspolitiikat tarkoittavatkin rajoituksia, ei Euroopan unioni voi jättää tekemättä osaansa terrorismin torjunnassa. Liioittelu-esimerkillään Lefrançois korostaa lähinnä sitä, että kaikki toimet eivät välttämättä ole olleet tarpeellisia. Valtiot ovat selvästi nähneet terrorismin niin vakavana uhkana, että sen torjumiseksi ollaan valmiita jopa venyttämään hyväksytyyn päätöksenteon rajoja. Hän ei kuitenkaan tuo esille yksittäisiä hallituksia, jotka ovat näin toimineet, jotta hänen argumenttinsa ei ole liian hyökkäävä niitä kohtaan. Lefrançois puhuu myös terrorismin ehkäisemisestä, mikä on Hillebrandin (2011, s. 502) mukaan yksi vuonna 2005 julkaistun Euroopan unionin terrorismin vastaisen strategian osa-alueista. Ei siis ole yllättävää, että tämä nostetaan esille.

Jean-Marie Cavada (ALDE) tuo puheenvuorossaan esille mielenkiintoisen näkemyksen kansalaisten ja jäsenvaltioiden suhteesta: "Terrorismi on saanut hallitukset ja

opettanut valtiot olemaan luottamatta ulkopuolisen tunkeutujan sijasta omiin kansalaisiinsa, ja siinä on hallinnon ongelma." (Euroopan parlamentti, 2008b, s. 20.) Tässä voidaan nähdä ajatus, että torjuntatoimet vaikuttavat enemmän tavallisten kansalaisten elämään, kuin terroristien; vapauksia rajoitetaan ilman takuita keinon toimivuudesta. Suuri osa kansalaisista on millään tavalla terrorismiin kytkeytymättömiä, jolloin vapauksien rajoitukset voivat tuntua vääriltä tai perusteettomilta. Cavadan puheenvuoron perusteella kansalaisten negatiivisen vapauden laajuuteen ei siis tulisi puuttua turhaan. Aikaisemmissa puheenvuoroissa esille tuodut tietojen väärinkäytökset ovat pääasiassa kohdistuneet nimenomaan kansalaisiin, joilla tällaisia kytköksiä ei ole. Turvallisuutta voi olla vaikea edistää, mikäli keinot eivät toimi odotetulla tavalla. Vaikka pyritään tekemään kansalaisille turvallisempaa yhteiskuntaa, ei tällaiseen lopputulokseen välttämättä päädytä. Kansalaisten näkökulman tärkeys tulee esille, ja se tulisi Cavadan mukaan ottaa huomioon päätöksenteossa.

5.2 Vuosi 2020

5.2.1 Yhteistyö

Yhteistyö tulee esille myös marraskuun 2020 keskustelussa erityisesti komissaari Ylva Johanssonin puheenvuossa:

"We need to unite and show strong solidarity as a Union. No Member State can or should face this threat alone. We need to unite as a society. We need to show that our values are unbreakable and that we cannot be divided on this, and we need to do more to protect our citizens, our societies and our values." (Euroopan parlamentti/Johansson, 2020a, s. 91.)

Yhteistyö tuodaan esille nimenomaan parempana mahdollisuutena vastata kasvaneeseen turvallisuusuhkaan. Uhattuna on Buzanin ym. (1998) esille tuoma yhteiskunnallinen sektori, ja viiteobjektina on eurooppalainen identiteetti. Toistamalla me-pronominia Johansson pyrkii yhdistämään kuulijoita tekemään töitä terrorismin torjunnan eteen. Se toimii tunteisiin vetoavana elementtinä, jolla pyritään myös luomaan velvollisuus toimia yhteistyössä. Kyseessä on myös hyvin julistavan kuuloinen katkelma, jossa eurooppalaisia arvoja korostetaan useampaan kertaan. Toistolla voidaan pyrkiä korostamaan arvojen suojelun tärkeyttä. Ne voidaan nähdä tärkeänä osana unionin identiteettiä. Vahvan yhteisen linjan esille nostaminen antaa kuvan uskottavuudesta, mikä on tärkeää kansainvälisessä toimijuudessa. Kaunert ym. (2015, s. 361) tuovatkin esille, että kansainväliseen toimijuuteen kuuluu koheesio, eli tapa toimia yhtenäisesti. Vaikka EU on suhteellisen heterogeeninen kansainvälinen järjestelmä, jonka valtioilla on erilaisia tavoitteita ja toimintamenetelmiä, kannattaisi jäsenvaltioiden kuitenkin pitää yhtä ja pyrkiä torjumaan terrorismia järjestelmällisemmin. Myös Ioan-Rareș Bogdan (EPP) tuo esille kirjallisessa puheenvuorossaan yhteistyön, ja eri-

tyisesti sen parantamisen tärkeyden, kuten Johanssonin, sillä hänen mielestään tiedonvaihdon tulisi olla sujuvampaa, jotta terroritekoja pystyttäisiin estämään (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Turvallisen yhteiskunnan luominen vaatii siis kaikkien jäsenvaltioiden panosta.

Johanssonin tavoin myös Elissavet Vozemberg-Vrionidi (EPP) kirjallisessa puheenvuorossaan korostaa nimenomaan jäsenvaltioiden välisen yhteistyön tärkeyttä tuodessaan esille esimerkin, jossa 22 kuukauden aikana 119 terrori-iskua on pystytty ehkäisemään Euroopassa (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 103). Konkreettisten vaikutusten esille tuominen toimii retorisenä keinona, jolla Vozemberg-Vrionidi pyrkii vakuuttamaan kuulijat yhteistyön merkityksestä. Yhteistyötä ei korosteta pelkästään muodon vuoksi, vaan sillä voidaan saada aikaan konkreettisia hyötyjä, joista Vozemberg-Vrionidi tuo esille esimerkin. Yhteistyö nähdään toimivana keinona terrorismin torjunnassa juuri hyödyn konkreettisuuden takia.

Komissaari Johansson tuo puheenvuorossaan esille myös verkoston, jonka kautta monet eri toimijat pystyvät levittämään tietoisuutta radikalisoitumisesta:

"Prevention is better than cure. -- . The Radicalisation Awareness Network connects teachers, social workers and community police officers. When they successfully lead someone away from violence, there are seldom big headlines, but the results are spectacular. There are former neo-Nazis, former violent Islamists who now reject violence and help others to do the same. Without the Radicalisation Awareness Network and their job, these people would perhaps still be a danger to society." (Euroopan parlamentti/Johansson, 2020a, s. 92.)

Tässä kommentissa tulee hyvin esille Caldwellin & Williamsin (2012, s. 93) esittämä ajatus siitä, että ehkäisevä toiminta, juurisyihin puuttuminen ja yhteistyö ovat tärkeitä torjuntatoimia. Kaikki nämä ovat selkeästi näkyvissä Johanssonin puheenvuorossa. Yhteistyön ei tarvitse koskea pelkästään valtiotasoa, vaan myös tiedonvaihto esimerkiksi juuri *The Radicalisation Awareness Network* -verkoston kautta on yhtä tärkeää ja mahdollistaa puuttumisen jo hyvin varhaisella tasolla. Näin myös kansalaiset voivat ammattiensa kautta vaikuttaa terrorismin torjuntaan. Paikallistason toiminnan terrorismin torjunnan keinona on nostanut esille myös Tomas Precht, sillä se mahdollistaa varhaisessa vaiheessa radikalisoitumiseen puuttumisen (Laitinen & Lumio, 2009, s. 70). Johansson näkee radikalisoitumisen turvallisuusuhkana, johon unioni pyrkii puuttumaan. Lainauksen lopussa olevien esimerkkien avulla vedotaan kuulijoiden järkeen induktiivisen päättelyn avulla. Kyseessä on yksittäistapauksia, joista Johansson päättelee, että verkostotoiminta voidaan katsoa hyödylliseksi ja radikalisoitumiseen liittyvää rikollisuutta vähentäväksi.

Nicolas Bay (ID) korostaa yhteistyötä ainoana mahdollisuutena päästä eroon terrorismista:

"L'Histoire a montré que les nations européennes sont capables de sursaut, capables de se battre ensemble face à un ennemi commun, ce n'est qu'ainsi que nous gagnerons cette guerre." (Euroopan parlamentti/Bay, 2020a, s. 97.)

Bay puhuu terrorismin vastustamisesta sotana ("cette guerre"), mikä antaa välitömästi kuvan uhan vakavuudesta hänen mielestään. Sodasta puhuminen on retorinen valinta, sillä sen avulla Bay korostaa terrorismin luoman uhan vaarallisuutta. Terrorismin vastaisesta sodasta puhuminen on tapa oikeuttaa kovempia rajoituksia ja keskittyä turvallisuuteen vapauksien sijasta. Historian käyttäminen toimii esimerkkinä järkeen vetoamisesta, sillä näin Bay korostaa, että mikä on aikaisemmin toiminut, tulee toimimaan varmasti myös nyt. Historiasta tulisi siis ottaa mallia. Bayn kyseisestä argumentista ei kuitenkaan tule esille, mihin tapahtumiin hän viittaa. Mikäli tässä nähdään viittaus esimerkiksi maailmansotiin, voidaan ne ennemminkin nähdä esimerkkinä epäonnistuneesta yhteistoiminnasta Euroopassa, sillä sota itsessään ei ole toivottavaa. Me-pronominin käyttäminen taas toimii tapana vedota kuulijoiden tunteisiin luomalla yhteinen velvollisuus taistella terrorismia vastaan; Bay ja ID eivät tule onnistumaan yksin vaan yhteistyö on välttämätöntä.

Neuvoston puheenjohtaja Michael Roth puhuu siitä, miten Schengen-alue pystytään pitämään pystyssä vain, mikäli turvallisuusyhteistyötä parannetaan (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 106). Hän tuo myös esille, että vapaus pystytään takaamaan vain edellä mainitulla tavalla (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 106). Esille tulee Krishnamurtin (1992, s. 25) esille tuoma vapauden ulottuvuus, eli vapaus tehdä jotakin. Tässä tapauksessa vapaus liikkuu alueella. Roth siis näkee turvallisuuden parantamisen nimenaan vapauksia ylläpitävänä. Mikäli terrorismia pystytään torjumaan tehokkaasti, voi se tarkoittaa pidemmän päälle vähemmän rajoituksia kansalaisille. Epävarma turvallisuustilanne tarkoittaa helposti vapauksiin puuttumista, sillä ihmisiä epäillä helpommin rikoksista. Yhteistyön korostaminen on tullut esille paljon, mikä kertoo hyvin siitä, miten vaikeasti torjuttava ilmiö terrorismi on yksittäisille valtioille. Mikäli yhteistyötä ei tehdä, ei pystytä takaamaan kansalaisten vapautta liikkuu. Schengen-alue on tärkeä vapaan liikkumisen kannalta, joten siitä luopuminen voitaisiin nähdä hyvin epätoivottavana. Roth ei näe turvallisuutta ja vapautta vastakkaisina tai toisiaan poissulkevinä, vaan niillä on myös vaikutusta toisiinsa.

Komission varapuheenjohtaja Margaritis Schinas on hyvin samoilla linjoilla Rotthin kanssa. Schinas korostaa yhteistyön tärkeyttä, jotta pystyttäisiin vastaamaan muuttuviin uhkiin ja takaamaan kansalaisten turvallisuus EU:ssa (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 106). Tämän esittäminen 'yksinkertaisena faktana' (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 106), tuo hyvin esille, että Schinas näkee yhteistyön tekemisen selkeänä, riidattomana asiana. Turvallisuus esitetään asiana, jota kansalaiset jopa odottavat EU-päätäjiltä. Näin luodaan eräänlainen velvollisuus pyrkiä turvallisuuden parantamiseen. Kansalaisten esille nostaminen toimii tunteisiin vetoamisen keinona, sillä päättäjinä läsnäolijoiden tulisi olla huolissaan heidän turvallisuudestaan. Uudelaisten uhkien esille nostaminen on myös valinta, sillä niiden avulla on helppo perustella muuttuvia torjuntakeinoja. Uhkien vakavuus esitetään sellaisena, josta eivät yksittäiset jäsenvaltiot välttämättä selviä, vaan yhteistyö on kannattavampi vaihtoehto.

Fabienne Keller (Renew) tuo vielä selkeämmin esille kansalaisten näkökulman puhumalla siitä, että vahvaa turvallisuuspolitiikkaa tarvitaan, jotta pystytään paremmin täyttämään Euroopan kansalaisten odotukset (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 109). Myös tässä luodaan yhteistä tavoitetta ja vastuuta odotusten täyttämiseksi; turvallisuuteen tulee panostaa, sillä sitä päättäjiltä nimenomaan odotetaan. Parlamentaarit on valittu nimenomaan EU-kansalaisten toimesta, jolloin odotusten täyttämiseen vetoaminen ei ole yllättävää. Komission edustajia, kuten Schinasia ei ole virkaan äänestetty kansalaisten puolesta, mutta parlamentti voi kuitenkin erottaa komission. Mikäli kansalaisten toiveita ja odotuksia ei täytetä, voi se näkyä kritiikkinä tai äänestyskäyttäytymisenä. Turvallisuuden tärkeyttä voidaan siis korostaa myös puhtaasti siitä syystä, että sitä odotetaan äänestäjien tasolla.

Annalisa Tardino (ID) puhuu Euroopan turvallisuusstrategiaan liittyen siitä, että komission esille tuoma ajatus kaiken mahdollisen tekemisestä kansalaisten turvallisuuden takaamiseksi on hyvä, sillä sitä kyseiseltä strategialta odotetaankin (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 109). Keskustelussa käsitelty strategia vaatii laajaa yhteistyötä jäsenvaltioilta, jotta se toimii suunnitellulla tavalla. Kaiken mahdollisen toiminnan hyväksyminen kuitenkin tarkoittaa sitä, että vapauksien rajoittamista on hyvin selkeästi tapahtumassa. Tämä myös kertoo siitä, että turvallisuus voidaan nähdä asiana, jolla on eräänlaista itseisarvoa, jota tulee edistää kaikin keinoin. Samantyyppisen ajatuksen on nostanut esille Foucault (2007, s. 45).

5.2.2 Lainsäädännölliset keinot

Komissaari Ylva Johansson tuo esille yhtenä torjuntakeinona erilaiset direktiivit ja korostaa niiden toimivuutta (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 91). Lainsäädännölliset keinot ovat olleet EU:n terrorismin vastaisessa toiminnassa suuressa osassa, sillä esimerkiksi Cross (2017, s. 611) tuo artikkelissaan esille, että vuosina 2001–2015 tällaisia julkaistiin 239 kappaletta. Esimerkkinä uuden asedirektiivin implementoinnin tärkeydestä, Johansson tuo esille Wienissä tapahtuneen terrori-iskun, joka näyttää hänen mielestään miksi laittomat aseet tulisi kieltää (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 91). Esimerkin avulla hän vetoaa kuulijoiden, ja erityisesti jäsenvaltioiden järkeen, jotta asedirektiivi otettaisiin käyttöön. Kiireellisyydestä puhuminen toimii vetoavana retorisenä keinona, jonka avulla hän pyrkii saamaan valtiot toimimaan nopeammin.

Johanssonin lisäksi myös Manfred Weber (EPP) korostaa asedirektiivin täytäntöönpanoa, sekä tuo myös esille, että Johanssonin tulisi painostaa muita sisäministeriä siihen, että aseita säätelevä lainsäädäntö olisi yhtenäinen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 93). Yhtenäisyydellä voidaan varmistaa, etteivät rikolliset pysty hyötymään erilaisista lähestymistavoista. Kaunert & Léonard (2019, s. 269) tuovatkin esille, että myös komissaari Antonio Vitorino on jo vuonna 2001 korostanut, että lakien harmonisointi estää terroristien tavan, jossa erilaisista sanktioista pyritään hyötymään. Lainsäädännön avulla pystytään toimivasti vaikuttamaan vallitsevaan turvallisuustilan-

teeseen. Painostamisesta puhuminen antaa kuvan siitä, että Weber ei luota näiden sisäministerien omaan harkintakykyyn, vaan näkee aselainsäädännön sellaisena, jota tulee säädellä korkeammalta taholta, eli tässä tapauksessa unionin kautta. Turvallisuus nähdään asiana, jonka toteuttamiseksi tarvitaan yhteistyötä myös lainsäädännön puolella.

Johansson tuo esille myös useita muita lainsäädännöllisiä keinoja asedirektiivin lisäksi, joiden avulla hän pyrkii vakuuttamaan kuulijat siitä, miten terrorismin torjunnan eteen tehdään jatkuvaa työtä:

"The Schengen Information System is central here, but so are PNR – passenger name records. They are essential to deter and detect terrorist suspects. Member States should implement the PNR Directive. I am planning to update the Prüm Decision to make it easier for law enforcement to exchange DNA, fingerprints and number plates, and, in future, possibly also photos and police records." (Euroopan parlamentti/Johansson, 2020a, s. 91.)

Schengen-tietojärjestelmä, PNR-direktiivi ja Prümin sopimus ovat esimerkkejä yrityksistä parantaa tietojenvaihtoa Euroopan sisällä. Nämä Johansson esittää keskeisinä turvallisuuden parantamisen ja terrorismin torjunnan kannalta. Adjektiivit "essential" ja "central" korostavat Johanssonin ajatusta näiden keinojen tärkeydestä, sillä molemmat kuvaavat keskeisyyttä. Kuten edellisessä kappaleessa, myös nyt Johansson vetoaa nimenomaan jäsenvaltioihin, joiden tulisi implementoida myös PNR-direktiivi. Direktiivit eivät ole yhtä helposti toimeenpantavissa kuin asetukset, jolloin niiden implementointi vie enemmän aikaa. Johansson tuo esille myös omaa auktoriteettiaan korostamalla suunnitelmaansa Prümin sopimuksen muuttamisesta. Hänen suunnitelmassaan mennään ihmisten yksityisyyden alueelle esimerkiksi DNA-tietojen jakamisen kautta, joten Johansson näkee tässä yhteydessä turvallisuuden mahdollistamisen tärkeämpänä kuin laajan yksityisyyden.

5.2.3 Europol

Komissaari Ylva Johansson tuo esille Europolin valtuuksien lisäämisen, mitä hän perustelee sen hyödyllisyydellä tähän mennessä:

"Europol is the backbone of European police cooperation and Europol is providing concrete and invaluable support to the French and Austrian authorities as we speak. Already this year, I will propose a reinforced mandate for Europol so it can do an even better job at fighting crime and terror." (Euroopan parlamentti/Johansson, 2020a, s. 91.)

Johansson käyttää retorisena keinona vertauskuvaa puhuessaan Europolista poliisiyhteistyön selkärankana. Tämä korostaa Johanssonin Europolille osoittamaa arvostusta, minkä avulla hän myös pyrkii vetoamaan kuulijoihin, jotta hänen ehdotuksensa Europolin valtuuksien lisäämisestä hyväksyttäisiin. Mitä oleellisemmaksi Europol voidaan esittää, sitä parempi mahdollisuus on sen toiminnan laajentamisella. Europolin tarjoaman tuen kuvaaminen korvaamattomaksi ("invaluable") pyrkii tähän samaan tarkoitukseen. Toimintavaltuuksien lisääminen esitetään parempana mahdolli-

suutena vastata terrorismiin, eli siinä nähdään vain positiivisia vaikutuksia. Turvallisuuden takaamiseksi tulee käyttää keinoja, jotka on nähty toimiviksi, eli tässä tapauksessa Europolia ja sen tarjoamaa osaamista.

Manfred Weber (EPP) korostaa Johanssonin tavoin Europolin valtuuksien lisäämistä, mistä tulee olemaan hyötyä erityisesti islamistista terrorismia vastaan:

"Deswegen sprechen wir uns auch dafür aus, die Kompetenzen von Europol zu erweitern, sodass es nicht nur beratend, nicht nur unterstützend tätig ist, sondern eigenständige Ermittlungskapazitäten im Kampf gegen islamistische Terrorzellen aufbaut. Wir wollen Europol auch in diesem Zusammenhang stärken." (Euroopan parlamentti/Weber, 2020a, s. 93.)

Valtuuksien lisäämisen mahdollistama tutkintakapasiteetti on Weberin mielestä erityisen tärkeä Europolin antaman tuen lisäksi. Nämä esitetään kuitenkin vähäisinä asioina Europolin potentiaalisten mahdollisuuksien rinnalla, sillä niihin viitattaessa Weber sanoo "nicht nur" eli 'ei pelkästään'. Ne eivät siis ole yhtä oleellisia toimintatapoja kuin laajemmat toimivaltuudet olisivat. Hillebrand (2011, s. 503) on tuonut artikkelissaan esille samantyyppisen näkökulman, sillä hän kirjoittaa, että Europol ei ole pystynyt keräämään täysin itsenäisesti kaikkea tarvitsemaansa tietoa. Islamistisen terrorismin esille tuominen tässä yhteydessä ei ole yllättävää, sillä se on ollut nousussa verrattuna muihin muotoihin. Lähentävän me-pronominin toistaminen toimii tässä auktoriteettiin vetoamisena, sillä Weber puhuu koko puolueensa puolesta. Hän ei siis ole yksin sanojensa takana, vaan tavoitteeseen pyrkii koko EPP. Tällaisen puhetyylin avulla hän pyrkii vakuuttamaan kuulijat siitä, että esille tuotujen ajatusten takana on suurempi joukko ihmisiä.

Maite Pagazaurtundúa (Renew) tuo Europoliin liittyen esille ajatuksen, että sen vahvistamisen kautta pystytään kunnioittamaan uhrien oikeuksia: "Se generaron grandes consensos para la mejora de la coordinación entre los países contra la financiación, contra la impunidad, por los derechos de las víctimas; reforzamos Europol." (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95.) Europolin vahvuuksien lisäämisellä voidaan siis kunnioittaa myös terrori-iskujen uhreiksi joutuneita, koska torjuntatoimet ovat toimivampia. Tällöin voidaan näyttää ulkopuolelle, että edellisistä iskuista on ainakin pystytty oppimaan, vaikka niitä ei pystyttykään estämään. Rankaisemattomuudesta puhuminen antaa myös ymmärtää, että ilman Europolia tällainen on mahdollista. Tähän liittyy mielestäni myös eurooppalaisen penologian koulukunnan ajatus siitä, että rankaisemisen moniin elementteihin kuuluu myös uhrien näkökulma (Hamilton, 2018, s. 208). Tässä tapauksessa Europolin valtuuksien lisääminen mahdollistaisi siis tekijöiden toimivamman rankaisemisen, jonka avulla uhrit saavat oikeutta. Turvallisuuteen liittyy siis yhteiskunnallisen näkökulman lisäksi myös uhrien näkökulma, jota ei tule unohtaa mietittäessä terrorismin torjuntaa.

Caterina Chinnici (S&D) tuo kirjallisessa puheenvuorossa esille mielenkiintoisen ajatuksen eurooppalaisesta tiedustelupalvelusta:

"Unitamente alla nuova Agenda per la lotta al terrorismo prevista dalla Commissione, l'Unione deve dotarsi di strumenti più incisivi, come l'estensione delle competenze della

Procura europea anche ai reati di terrorismo e reati finanziari a questo collegati, dotandola delle risorse e dei mezzi necessari, e ancora attraverso il rafforzamento di Europol, al fine di creare una vera agenzia europea di intelligence." (Euroopan parlamentti/Chinnici, 2020a, s. 102.)

Todellisesta eurooppalaisesta tiedustelupalvelusta puhuminen antaa kuvan siitä, että Chinnici haluaisi muuttaa Euroopan syyttäjänviraston ja Europolin toimintaa yhtenäisempään suuntaan. Samantyyppisen ajatuksen ovat nostaneet esille myös Occhipint & Jeffrey-Jones, joiden mielestä Europolia voitaisiin kehittää FBI-tyyppiseksi (Hillebrand, 2011, s. 504). Chinnici näkee mainitsemiensa instituutioiden vahvistamisen ja kehittämisen tehokkaina torjuntakeinoina, joten tästä voidaan johtaa ajatus, että ne eivät tällä hetkellä ole täydessä potentiaalissaan, eli niitä ei hyödynnetä vielä tarpeeksi. Terrorismin torjunta olisi siis helpompaa, mikäli kyseisiä instituutioita hyödynnettäisiin paremmin tulevaisuudessa. Turvallisuuden takaamiseksi tulisi siis keskittyä myös jo olemassa olevien torjuntamallien vahvistamiseen, sillä niillä on jo valmiiksi olemassa paljon oleellista tietoa.

Fabienne Kellerin (Renew) puheenvuorossa edellä mainittu FBI-ajatus tulee aivan konkreettisesti esille, sillä hän puhuu siitä, miten Renew-puolue haluaisi tehdä Europolista 'aidon eurooppalaisen FBI:n' (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 109). Käytännössä tämä tarkoittaisi Europolille enemmän aseellista voimaa, tiedonkeruuoikeutta, ja sitä kautta mahdollisuutta tuottaa parempia analyysseja (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 109). Koska Europol ja FBI ovat suhteellisen erilaisia toimijoita, niiden vertaaminen toisiinsa näyttää Europolin suurempana toimijana kuin se ehkä todellisuudessa on. Ajatusta FBI-tyyppisestä Europolista ei kuitenkaan esitetä millään lailla mahdottomana. Keller näkee Europolin tärkeänä tekijänä terrorismin torjunnassa, ja ylipäättään alueen turvallisuuden parantamisessa. Europolilla ei ole ollut varsinaisia omia poliisivoimia (Hillebrand, 2011, s. 504), joten kyseessä olisi suhteellisen suuri muutos. Kaunert & Léonard (2019, s. 272) ovat artikkelissaan tuoneet esille, että Europolin tärkeys on noussut erityisesti islamilaiseen terrorismiin liittyen. Iso osa lähiaikoina tapahtuneista iskuista on ollut jihadismiin linkittyneitä, joten sinänsä Kellerin näkökulma ei ole yllättävä.

Jeroen Lenaers (EPP) puhuu siitä, miten Europolin valtuuksien lisääminen on yksi vastaus eurooppalaisten odotuksiin turvallisuudesta (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 107). Toisena perusteena valtuuksien lisäämiselle on nykypäivän turvallisuushaasteet (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 107). Kansalaisten odotukset tulivat argumentin perusteena esille myös yhteistyötä käsiteltäessä, joten niihin tukeutuminen myös nyt ei ole kovin yllättävää. Lenaers pyrkii siis luomaan tunteisiin vetoamalla ajatusta yhteisestä vastuusta täyttää odotukset. Esille ei tässä yhteydessä tuoda kansalaisten huolta vapauksiensa puolesta, vaan argumentoidaan, että kansalaiset haluavat nimenomaan turvallisuutta. Tähän taas vastaus on Lenaersin mielestä Europolin suurempi toimivalta. Aina kun esille nostetaan kansalaisten odotukset tai näkökulma, pyritään antamaan kuva laajasta tuesta puolueen tai yksittäisen parlamentaarikon aja-

tuksille. Mitä laajempi kannatus tai tuki pystytään esittämään, sitä helpommin argumentit otetaan todesta. Europolin valtuudet toimia eivät ole välttämättä olleet kovin optimaaliset, sillä se on ollut pitkälti riippuvainen myös jäsenvaltioilta saadusta informaatiosta (Hillebrand, 2011, s. 503). Europolin valtaa on kuitenkin jatkuvasti kasvatettu, kuten kirjallisuudessa on huomattu (kts. esim. Le'onard, 2015). Mielenkiintoista onkin nähdä, miten pitkälle sen valtaa ollaan valmiita kasvattamaan, jotta se voitaisiin nähdä toimivana terrorismin torjunnassa.

Verrattuna edellisiin, Saskia Bricmontin (Verts/ALE) näkemys Europolin toimivaltuuksien lisäämisestä on eriävä. Bricmont nimittäin korostaa, että Europolin muuttamista ei voida hyväksyä, mikäli vaikutusta perusoikeuksiin ei tutkita tai sen demokraattista kontrollia ei paranneta (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 110). Tällainen ajatus on esitetty myös tutkimuskirjallisuudessa, sillä Hillebrand (2011) tuo artikkelissaan esille, että parlamentin tulisi ottaa vastuuta Europolin valvonnasta. Hillebrand (2011, s. 505) tuo tähän liittyen esille demokraattisen uskottavuuden käsitteen, eli terrorismin torjuntaan osallistuvia tulisi tarkastella sen avulla. Mikäli Europolin valtuuksia halutaan lisätä, tulisi sen valvontaa lisätä yhtä lailla. Demokraattinen uskottavuus voi kärsiä, mikäli Europol saa liian vapaat kädet toimia. Mitä enemmän Europolille annetaan valtaa esimerkiksi kerätä tietoa, kuten edellä on tuotu esille, sitä suuremmalla todennäköisyydellä joudutaan myös ihmisten yksityisten asioiden pariin. Esimerkiksi vapaus tai oikeus henkilötietojen suojaan on Euroopan unionin perusoikeuskirjan II luvun 8 artiklassa, joten sen rajoittamista tulisi perustella selkeästi ja hyvin. On kuitenkin mielenkiintoista, että Bricmont on ainoa, joka selkeästi korostaa vapauksien ja valvonnan asemaa Europol-keskustelussa. Ottaen huomioon, että Hillebrandin artikkeli on julkaistu jo vuonna 2011, ajatus Europolin valvonnan lisäämisestä ei ole saanut edistystä. Siitä on keskusteltu nyt lähes kymmenen vuotta myöhemminkin, joten tällaiselle valvonnalle ei ole löytynyt varsinaista toimeenpanijaa.

5.2.4 Islam

Manfred Weberin (EPP) puheenvuoro on suorastaan julistavan tyylistä. Radikaali islam esitetään hyvin vakavana turvallisuusuhkana:

"Jetzt muss gesagt werden: Es reicht. Wir lassen uns von den Gewalttätern nicht in die Knie zwingen. Radikaler Islamismus und Islamisten zu bekämpfen, ist die Aufgabe, die wir jetzt anpacken müssen. Sie bekämpfen unsere Art und Weise, und deswegen muss jetzt mit aller Härte gegen diese islamistischen Gefährder vorgegangen werden.

Terroristen töten nicht alleine. Sie folgen einer Propaganda. Sie werden angeworben und von Strukturen im Hintergrund unterstützt. All diese radikalen Islamisten bekämpfen unsere Demokratie und sind Feinde unserer Freiheit – auch der religiösen Freiheit." (Euroopan parlamentti/Weber, 2020a, s. 93.)

Alun toteamus 'nyt riittää' tuo hyvin esille, että nyt on ylitetty raja. Polvilleen tuomisesta puhuminen taas on kuvaannollista kieltä, minkä avulla Weber pyrkii vai-

kuttamaan kuulijoiden tunteisiin. Antamalla kuvan siitä, että radikaalisti uskonnolliset terroristit pyrkivät alistamaan Eurooppaa, hän pyrkii oikeuttamaan vastatoimia, jotta kyseiseen tilanteeseen, eli alistumiseen, ei jouduttaisi. Tuomalla esille, että kyseistä uhkaa tulee vastustaa kaikin keinoin, turvallisuus asetetaan hyvin tärkeään ja korostettuun asemaan. Weber vetoaa Buzanin ym. (1998) yhteiskunnalliseen sektoriin, sillä uhattuna ovat tärkeät eurooppalaiset arvot, eli Weberin mainitsemat demokratia, vapaus ja uskonnonvapaus. Uskonnonvapaus nousee esille tärkeänä vapautena, mutta Weber ei kuitenkaan konkreettisesti perustele väitettään sen kohtaamasta uhasta. On kuitenkin mahdollista, että Weber viittaa tällä siihen, että yksi uskonto, eli tässä tapauksessa radikaali islam pyrkii tilanteeseen, jossa vain heidän ajattelutapansa voidaan nähdä oikeana. Kyse ei siis ole yleisesti islaminuskon luomasta uhasta, vaan islamismista, eli sen radikaalimmasta suuntauksesta. Weber siis perustelee turvallisuuden ylläpitoa nimenomaan arvoihin kohdistuvalla uhalla. Vapaus nähdään asiana, jota tulee puolustaa uhilta erilaisin turvallisuutta parantavin menetelmin.

Nicolas Bay (ID) näkee islamistit uhkana koko eurooppalaiselle tai länsimaiselle olemiselle:

"Mais aujourd'hui, c'est notre être profond qui est visé. Les islamistes viennent nous le rappeler. Ce n'est pas la laïcité, pas le colonialisme, pas même notre liberté d'expression qu'ils vomissent: c'est avant tout ce que nous sommes. Ils nous attaquent pour ce qu'on est, pas pour ce qu'on fait. Nous ne pourrions pas mener cette bataille si nous refusons de désigner l'ennemi. Nous ne pourrions pas la gagner si nous refusons d'affirmer et de défendre notre identité." (Euroopan parlamentti/Bay, 2020a, s. 96.)

Näkemyksistä, että syynä islamistien terrori-iskuille on länsimaalaisuus ylipääntään, ei varsinaiset teot, antaa kuvan siitä, että asiaa muuttaakseen ei voida tehdä mitään muuta kuin taistella vastaan. Bay ei arastele tuoda selkeästi esille, että uhka on nimenomaan radikaalin uskonnollisuuden tasolta, eikä sitä tosiasiaa tulisi enää kieltää. Kuten kirjallisuudessa on tullut esille, islamin ja terrorismin yhdistäminen konkreettisesti toisiinsa ei ole ollut kovinkaan suosittu ajatus unionissa (Baker-Beall, 2016, s. 148-149). Myös tässä katkelmassa tulee esille eurooppalaisen identiteetin uhattuna olemisen, eli Buzanin ym. (1998) yhteiskunnallinen sektori. Tuomalla esille myös uhan kaikelle mitä Eurooppa on, Bay korostaa turvallisuuden parantamisen tärkeyttä. Tällainen uhka ei ole puhtaasti aineellinen, vaan liittyy myös syvemmällä oleviin asioihin, mihin "être profond" (syvä olemus) ja "tout ce que nous sommes" (kaikki mitä olemme) viittaavat. Islamismi esitetään siis hyvin laaja-alaisena uhkana, jolla on vaikutuksia koko eurooppalaisuuteen. Identiteetti on jotakin todella syvällä olevaa ja tärkeää, ja siksi turvallisuuteen tulisi keskittyä ja terrorismia torjua.

Nicola Procaccini (ECR) korostaa Bayn tavoin sitä, että islamistisesta terrorismista tulisi puhua sen nimellä:

"- - prima di tutto devo constatare come sia un grave errore l'assenza dell'aggettivo "islamico" dal titolo di questa discussione, come dall'intervento appena pronunciato dal Commissario Johansson. La paura di associare una motivazione religiosa agli attentati terroristici che hanno insanguinato l'Europa in questi giorni, come negli ultimi vent'anni, ci

impedisce di prevenirli, oltre che di contrastarli." (Euroopan parlamentti/Procaccini, 2020a, s. 98.)

Procaccini näkee, ettei tätä turvallisuusuhkaa voida poistaa, mikäli uskontoa ja sen yhteyttä terrorismiin ei tiedosteta. Kuten esille on tullut, tällaisen yhteyden tuominen julkiseksi ei ole ollut kovinkaan helppoa (Baker-Beall, 2016, s. 148–149). On kuitenkin selvää, että useampi henkilö on sitä mieltä, että tämänhetkinen tilanne vaatii yhteyden tunnustamista julkisesti myös parlamentin ja muiden EU-toimielinten keskustelussa. Procaccinin voidaan siis katsoa turvallistavan toimielinten käyttämät sanavalinnat, sillä ne johtavat hänen mielestään terrorismiuhan jatkumiseen. Turvallisuutta ei siis pystytä parantamaan, mikäli asioista ei puhuta niiden oikeilla nimillä. 20 vuodesta puhuminen korostaa tätä uhan jatkumista ja toimii yhtenä perusteena Procaccinin argumentille. Procaccinin esittämä uhka voidaan Buzanin (2016, s. 123) esittämällä asteikolla liittää korkean intensiteetin uhkiin, sillä näkyvissä on esimerkiksi suuret seuraukset, ajallinen läheisyys ja lyhyt välimatka. Vaikka uhka onkin ollut ole-massa jo pitkään, on sillä kuitenkin edelleen näkyviä vaikutuksia.

Procaccini yhdistää lainauksessa terrorismin verenvuodatukseen Euroopassa, mikä on yksi keino vedota tunteisiin. Terrorismi ei siis ole vain kaukainen uhka, vaan sillä on konkreettisia vaikutuksia kansalle. Mitä uhkaavampana uskontoon linkittyvä terrorismi esitetään, sitä kovempia keinoja sitä vastaan voidaan käyttää. Komissaari Johanssonin nostamisella esille Procaccini pyrkii antamaan esimerkin henkilöstä, joka toimii väärällä tavalla, eli ei tunnusta hänen esittämänsä yhteyttä. Yksittäisen henkilön nostaminen esille tällaisessa yhteydessä voidaan nähdä jopa syytöksenä. Sen tarkoituksena voi olla pyrkimys Johanssonin näkemyksen muuttamiseen.

Procaccinin tavoin myös Assita Kanko (ECR) tuo puheenvuorossaan esille, että poliittinen korrektius väkivallan ja uskonnon suhteesta puhuttaessa tulisi unohtaa, sillä muuten ei pystytä eurooppalaisia arvoja puolustamaan (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 110). Asioista tulisi siis puhua niiden oikeilla nimillä, eikä pelätä tällaisen asian julkittuomisen seurauksia. Poliittisen korrektiuden käsitteen nostaminen esille on myös itsessään retorinen valinta, ja voidaan nähdä jopa jonkinlaisen kritiikkinä. Koska poliittisessa korrektiudessa pyritään yleensä välttämään esimerkiksi vahvoja ilmaisuja tai mielipiteitä, tulee nyt esille ajatus, että tällaisella toiminnalla on negatiivisia vaikutuksia. Eurooppalaisten arvojen nostaminen esille taas on tapa vedota kuulijoiden tunteisiin, sillä unionin toiminta perustuu niihin. Mikäli niistä jouduttaisiin luopumaan, muuttuisi myös EU itse samalla. Tällaiset puheenvuorot antavat kuvan siitä, että unioni ei ole ollut valmis esittämään yhtä tiettyä uskontoa huonossa valossa.

Kolmas poliittisen korrektiuden unohtamisen korostaja on Joachim Stanisław Brudziński (ECR). Hän kuitenkin korostaa, että nimenomaan poliisien toimintaa ei tulisi rajoittaa poliittisen korrektiuden takia, sillä 'sota' voidaan voittaa vain olemalla yhtä armottomia kuin vaaralliset rikolliset (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 113). So-dasta puhuminen on jo itsessään retorinen keino, sillä sen avulla Brudziński esittää

terrorismin vakavana vastustajana, jota ei pystytä kevyin keinoin torjumaan. Armottomuudesta puhuminen voidaan kuitenkin nähdä erikoisena, sillä keskustelussa tulee esille myös näkökulma, että vihollisen tasolle ei tule taantua. Käytännössä tämä tarkoittaisi kovaan vallankäyttöön turvautumista, johon kuuluu "väkivaltakoneistot" (Martikainen, 2014, s. 263). Armottomuus ei myöskään käsitteenä mene kovin hyvin yhteen ihmis- ja perusoikeuksien suojelemisen kanssa, sillä terroristit nimenomaan rikkovat näitä toimiansa myötä. Brudziński on siis valmis torjumaan terrorismia lähes keinoin millä hyvänsä, jotta Euroopan turvallisuus pystytään takaamaan.

Nicolas Bay (ID) ei näe koulutusta mahdollisuutena turvallisuuden parantamiseen, minkä lisäksi hän kritisoi avoimesti presidentti Macronin toimintaa:

"Emmanuel Macron, le président français, prétend combattre l'islamisme en renforçant le communautarisme, en généralisant l'apprentissage de l'arabe à l'école et la prise en charge de la formation des imams par l'État - une idée saugrenue que Charles Michel, d'ailleurs, a aussitôt reprise. Ainsi donc, nous aurions des imams formés par l'Union européenne? Faudra-t-il bientôt avoir un commissaire européen à l'Islam?" (Euroopan parlamentti/Bay, 2020a, s. 96.)

Tässä yhteydessä Bay ei puhu islamismista vaan pelkästä islamista. On siis nähtävissä, että turvallisuusuhka tulee koko uskonnon puolelta, ei pelkästään sen radikalisoituneen osan. Retorisena keinona Bay käyttää ironiaa puhuessaan imaamien kouluttamisesta unionin sisällä, sillä hän pitää sitä selvästi huonona ideana. Toisaalta näkyvissä on myös liioittelua hänen kysyessään, tullaanko lopuksi luomaan komissaarin virka islamille. Bay haluaa näyttää islamin hyvin negatiivisessa valossa, eikä näe ihmisiä yhdistäviä keinoja hyväksi tällaisen terrorismin torjunnassa. Yksittäiselle poliitikolle tarkoitetun kritiikin esittämisen tarkoituksena on saada tämä näyttäytymään huonossa valossa. Macronin ajatukset inklusiosta eivät Bayn silmissä näyttäytyä toimivina terrorismin torjunnassa. Auktoriteettina itsensä lisäksi Bay vetoaa Eurooppa-neuvoston puheenjohtaja Charles Micheliin, joka oli Macronin ajatuksen kommunitarismista torjunut. Tätä hän käyttää yhtenä argumenttinsa perusteena, sillä hän ei ole ainoa, jonka mielestä sellainen keino ei ole toimiva.

Nicolas Bayn (ID) puheenvuoron kolmannessa lainauksessa käytetään hyväksi lukuja käytetyistä rahamääristä:

"- - vous financez des organisations islamistes. Ici même, dans ce Parlement, des organisations islamistes, comme le Femyso, ont pu participer à des événements officiels. Quand vous ne leur donnez pas la parole, vous leur donnez de l'argent: 51 000 euros pour le CCIF, 584 000 euros pour l'Islamic Human Rights Watch, qui qualifiait Charlie Hebdo d'islamophobe, 5,6 millions d'euros pour les réseaux des Frères musulmans. Au total, sur ces cinq dernières années, l'Union européenne a versé 36,5 millions d'euros directement pour les islamistes ou des projets auxquels ils étaient associés - -." (Euroopan parlamentti/Bay, 2020a, s. 97.)

Tuomalla esille miten parlamentti toiminnallaan rahoittaa islamistisia organisaatioita, Bay esittää rivien välistä syytöksen siitä, että parlamentti todellisuudessa vaikuttaa terrorismin määrään. Bay siis turvallistaa parlamentin toiminnan, sillä hän näkee sen uhkana yleiselle turvallisuudelle sen antaman rahoituksen myötä. Charlie

Hebdon tuominen esille voidaan nähdä yhtenä tunteisiin vetoamisen keinona, sillä sen toimitukseen kohdistunut isku oli hyvin paljon näkyvillä vuonna 2015. Bayn voidaan siis nähdä tuovan esille, että niin kauan kuin parlamentti rahoittaa islaminuskoon liittyviä organisaatioita, ei uhasta päästä eroon. Toimintatapoja tulisi siis muuttaa. Runsas esimerkkien luetteleminen on tapa perustella tätä väitettä.

Bayn tavoin myös hänen kanssaan samaan puolueeseen kuuluva Julie Lechanteux (ID) käyttää kirjallisessa puheenvuorossaan hyvin vastakkainasettelevää retoriikkaa:

"L'assassinat du professeur Samuel Paty, victime de la barbarie islamiste, a mis en évidence le climat d'intolérance et de haine qui règne aujourd'hui dans certaines écoles françaises, où les libertés d'opinion et d'expression sont la cible d'attaques sans précédent de la part d'une mouvance islamiste dont le modèle reste celui de la charia, qui est incompatible avec la démocratie et les principes mêmes de l'école républicaine, comme la laïcité et l'égalité hommes-femmes." (Euroopan parlamentti/Lechanteux, 2020a, s. 103.)

Islamistisesta barbarismista puhuminen, sekä islamismin rinnastaminen jatkuviin hyökkäyksiin luo kuvaa kyseisestä uskonnosta hyvin väkivaltaisena. Terrori-iskun seurauksena kuolleen opettajan Samuel Patyn esille tuominen toimii yhtenä perusteena hänen argumentilleen. Patyn kuolemaan johtanut terrori-isku oli tapahtunut noin kuukautta aikaisemmin, joten kyseessä oli todella tuore isku. Tällaisilla asioilla Lechanteux pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin, jotta he tulisivat asiassa hänen puolelleen. Esittämällä uskonnon osa hyvin negatiivisessa valossa, Lechanteux pyrkii perustelemaan sen vastaisten toimien lisäämistä. Tässä kommentissa tulee esille Buzanin ym. (1998) yhteiskunnallinen sektori, ja uhattuna oleva eurooppalainen identiteetti. Lechanteux turvallistaa islamismin, eli näkee sen kokonaisuudessaan uhkana nykyaikaiselle koulujärjestelmälle. Uhka ei siis koske pelkästään yhteiskuntaa yleisesti, vaan se kohdistuu erityisesti esimerkiksi koulujärjestelmään, jossa eurooppalaisia arvoja pyritään edistämään. Terrorismiin liittyy paljon muutakin kuin pelkkä yksittäinen uskonto, mutta tässä kommentissa nämä kaksi asiaa rinnastetaan hyvin vahvasti toisiinsa.

Manon Aubry (GUE/NGL) tuo esille vastakkaisen näkemyksen, sillä hän näkee ihmisten jaottelun vaarallisena ja mahdollisesti jopa uskonnollisiin sotiin johtavana (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99). Käyttämällä syntipukki-sanaa ("boucs émissaires") Aubry korostaa, ettei yhtä uskonnollista ryhmää tulisi syyttää terrorismi-ilmiöstä (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99). Vain tähän yhteen ryhmään keskittyminen mahdollistaa siis uudenlaisen turvallisuusuhan terrorismin rinnalle, eli uskonnolliset sodat. Terrorismin torjunnassa tulisi siis keskittyä laajempaan näkökulmaan. Tästä voidaan päätellä, että turvallisen yhteiskunnan luomiseen tarvitaan kaikkia, eikä polarisointi edistä asiaa lainkaan. Aubryn esittämässä näkökulmassa voidaan nähdä viitteitä Neocleouksen turvallisuuden kritiikkiin. Neocleous (2008, s. 2) katsoo, että turvallisuuspuheella voidaan oikeuttaa tekoja, joita ei voida nähdä hyväksyttävänä. Myös Aubry kritisoi yhden uskonnon turvallistamista, koska se voi johtaa entistäkin

turvattomampaan tilanteeseen. Turvallistamista ei siis tulisi käyttää hyödyksi sen mahdollisten vaikutusten takia.

Aubry ei kuitenkaan kiellä jihadistisen terrorismin läsnäoloa, vaan korostaa, että tällaisten verkostojen poistamiseen tarvitaan esimerkiksi tiedustelupalveluita, vahvaa oikeusjärjestelmää ja rahanpesuun liittyvien pankkien toimintaan puuttumista (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99). Koska puheenvuoronsa aikaisemmassa osiossa Aubry korosti polarisaatiosta irti päästämistä, on esimerkiksi "bien sûr"-sanonnan käyttäminen esimerkki siitä, miten hän pyrkii kuitenkin korostamaan jihadistisen terrorismin selvää uhkaa (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99). Yksittäiset keinot turvallisuuden edistämiseksi eivät siis toimi, vaan tarvitaan laajaa näkemystä torjuntaan. Aubry pyrkii vetoamaan ihmisten järkeen antamalla paljon esimerkkejä toimivista torjuntakeinoista. Lainsäädäntö onkin ollut vahvasti esillä käsittelemässäni keskusteluissa, kuten myös tiedustelupalvelut Europolin myötä. Itse turvallisuutta Aubry ei siis kritisoi, vaan pikemminkin turvallistamista.

Myös komissaari Ylva Johanssonin puheenvuorossa tulee esille vastakkainasettelun haittoja terrorismiin liittymättömille kansalaisille. Johansson tuo esille konkreettisen esimerkin lailla palestiinalaisen maahanmuuttajan Osama Jodan, joka oli terroristiskun aikana auttanut poliisia, mutta joutunut kuitenkin elämänsä aikana rasismin kohteeksi muslimitaustansa takia (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Tällä esimerkillä Johansson pyrkii vetoamaan kuulijoiden järkeen siinä suhteessa, että terroristin rinnastaminen tietynlaisen taustan omaavaan henkilöön luo epävarmuuden ilmapii-riä esimerkiksi juuri maahanmuuttajien elämään. Vapauksien ei tulisi siis koskea pelkästään osaa kansalaisista, vaan ihan kaikkia. Vapaus ja tasa-arvo ovat eurooppalaisia arvoja (Satuli, 2020, s. 11), joten nämä tulisi yhdistää kaikkiin. Vastakkainasettelun lietsominen mahdollistaa vähenevän turvallisuudentunteen tietyille ihmisryhmille, mitä ei voida pitää kovinkaan toivottavana lopputuloksena. Caldwell & Williams (2012, s. 7) tuovat esille, että turvallisuutta voidaan analysoida monista näkökulmista. Johansson korostaa samantyyppistä ajatusta, sillä hän katsoo asiaa niin yhteiskunnallisesta, kuin yksilönkin turvallisuuden näkökulmasta. Kuten esimerkiksi Le'onard (2015, s. 315) kirjoittaa, unioni on esitellyt vuonna 2002 terroristin profiilin. Tällainen käytäntö voi hyvin johtaa Johanssonin esille tuomaan rasismiin ja syrjintään esimerkiksi maahanmuuttajia kohtaan. Vastakkainasettelu nähdään Johanssonin kommentissa siis selkeänä uhkana.

Elissavet Vozemberg-Vrionidin (EPP) kirjallisessa puheenvuorossa tulee hyvin esille turvallisuuden ja vapauksien tasapainottelu:

"Ωστόσο, η ριζοσπαστικοποίηση νέων ισλαμιστών, που εκπαιδεύτηκαν να μισούν την Ευρώπη, τη δημοκρατία και τους θεσμούς μας, καθώς και η ισλαμιστική προπαγάνδα στο διαδίκτυο, που προωθεί την τρομοκρατία, πρέπει να αντιμετωπιστούν άμεσα και στοχευμένα. Οι απειλές που αντιμετωπίζουμε είναι κοινές και κοινή πρέπει να είναι και η προσέγγισή μας, χωρίς να κάνουμε εκπτώσεις στις αξίες, τις ελευθερίες, τον τρόπο ζωής μας αλλά ούτε και στην ασφάλεια των Ευρωπαίων πολιτών." (Euroopan parlamentti/Vozemberg-Vrionidi, 2020a, s. 103.)

Tässä puheenvuorossa voidaan nähdä tulevan esille Buzanin ym. (1998) poliittinen sektori, sillä uhattuna on demokratia ja EU-instituutiot. Buzan (2016, s. 109) korostaa, että poliittisen sektorin uhkien tarkoituksena voi olla painostus tietynlaiseen politiikkaan. Tässä tapauksessa se tarkoittaisi demokratiasta luopumista, minkä Vozemberg-Vrionidi näkee olevan uhattuna. Uhkaajana taas ovat radikalisoituneet islamistit. Tuomalla esille, että vaikka yhteinen torjuntatoiminta on tärkeää, tulisi kuitenkin kunnioittaa vapauksia ja kansalaisten turvallisuutta, hän korostaa, ettei turvallisuutta tule edistää millä keinoilla tahansa. Suunnitelmallisuuden ja toimien osoittaminen pelkästään radikalismiin tuo Vozemberg-Vrionidin puheenvuorossa esille sen, että vapauksista tulee pitää kiinni, eikä toimien laajuuden tulisi välttämättä koskea kaikkia kansalaisia. Heillä tulee olla tiettyjä vapauksia huolimatta turvallisuustilanteesta. Lainauksen viimeisessä lauseessa kuitenkin tuodaan esille, että kansalaisten turvallisuudestakaan ei tule tinkiä. Nähtävissä on siis näkemys, että turvallisuuden ja vapauksien tulee olla tasapainossa, eikä kummastakaan tule luopua kokonaan.

Mara Bizzotto (ID) puhuu hyvin syyttävään sävyyn, sillä hänen mielestään maahanmuutto ja turvapaikkapolitiikka ovat johtaneet islamistisen terrorismin lisääntymiseen (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 113). Nizzan isku toimii esimerkkinä ja yhtenä perusteena Bizzotton argumentille (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 113). Väitteenä on selkeästi se, että tällaisia ei pääsisi tapahtumaan, mikäli maahanmuuttopolitiikka olisi kunnossa. Puhuminen Italian hallituksen puolesta, sekä ironisesti viiden tähden antamisesta unionin maahanmuuttopolitiikalle ja terrorismin torjunnalle, kuten myös Italian esittäminen 'Euroopan pakolaisleirinä' ovat tapoja vedota kuulijoiden tunteisiin (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 113). Bizzotto on itse italialainen, joten tässä voidaan nähdä myös oman valtion puolustamista. Runsas esimerkkien käyttäminen on tapa, jolla Bizzotto pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, miten pahasti edellä mainituissa politiikoissa on epäonnistuttu. Turvallisuutta ei ole pystytty takaamaan, eli terrorismin vastainen toiminta on tässä suhteessa epäonnistunut. Italia esitetään kärsijänä, johon epäonnistuminen vahvasti tiivistyy. Käkönen (1995, s. 93) kirjoittaa, että turvallisuus on voitu määritellä kyvyksi turvata kansalaisia valtion ulkopuolisilta uhilta. Tässä tapauksessa kyse on sekä Italian yksittäisenä valtiona kohtaamasta uhasta, että Euroopan unionin, eli valtiota laajemman alueen kohtaamasta uhasta. EU voidaan kuitenkin nähdä sen verran yhtenäisenä alueena, että Käkösen esille tuomaa ajatusta voidaan soveltaa myös tässä tilanteessa. Bizzotton kommentissa voidaan nähdä tällaista ajatusmaailmaa, sillä maahanmuutto ja turvapaikkapolitiikka liittyvät ulkopuolelta tuleviin henkilöihin.

5.2.5 Internet ja media

Manfred Weber (EPP) tuo puheenvuorossaan esille, että komission suunnittelema direktiivi koskien terrorismiin yllyttävän nettimateriaalin poistamista tulisi hyväksyä, jotta Internetissä tapahtuva terroristien rekrytointi ja verkostot pystyttäisiin torjumaan

(Euroopan parlamentti, 2020a, s. 93). Tuomalla esille Renew-puolueen ja sosiaalidemokraattien direktiivin vastaisen mielipiteen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 93), Weber pyrkii luomaan painetta näille puolueille, jotta ehdotus viimein hyväksyttiin. Asiasta ei siis ole yksimielisyyttä. Lainsäädännölliset keinot voidaan nähdä hyvin oleellisena parlamentin toimintakeinona, sillä niiden kautta on mahdollista vaikuttaa kaikkiin unionin jäsenvaltioiden politiikkoihin ja toimintaan. Weber esittääkin tämän yksittäisen direktiivin todella tärkeänä Internetiin liittyvän terrorismin torjunnassa ja turvallisuustilanteen parantamisessa.

Juuri ennen direktiivistä puhumista Weber tuo esille myös vapauksiin ja suvaitsevaisuuteen panostamisen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 93). Kyseinen direktiivi ei varsinaisesti lisää vapauksia, vaan pikemminkin rajoittaa. Voidaan kuitenkin nähdä, että terrorismin toimiva torjunta voi ajan myötä tuoda enemmän vapauksia, kun ei-toivottavasta toiminnasta päästään tehokkaasti eroon. Kuten esille tuli jo vuoden 2008 keskusteluja käsiteltäessä, Internet mahdollistaa laajat toimintamahdollisuudet terrorismille, joten näihin tulisi puuttua.

Maite Pagazaurtundúa (Renew) on juuri Weberin mainitsemasta puolueesta. Hänen kommentistaan tulee selkeästi esille, ettei direktiiviä voida hyväksyä, mikäli oikeuksia, vapauksia, ja niitä turvaavia mekanismeja ei oteta tarpeeksi hyvin huomioon (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95.) Kun arvostellaan, mikä lasketaan netistä poistettavaksi materiaaliksi, mennään helposti ilmaisunvapauden rajoittamisen puolelle. Tämä taas on olennainen perusoikeus, jota tulisi rajoittaa vain hyvin perustelluissa tilanteissa. Pagazaurtundúa korostaa siis vahvasti vapauksien merkitystä, sillä turvallisuutta ei ole mahdollista saavuttaa, mikäli niitä rikotaan. Yleisen turvallisuuden ei siis tulisi mennä kansalaisten koetun turvallisuuden edelle ainakaan tässä kyseisessä direktiivissä.

Myös Elzbieta Kruk (ECR) tuo kirjallisessa puheenvuorossaan esille, että ilmaisunvapaus tulisi taata vahvemmillä takuilla (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 103). Kruk näkee nimittäin uhan siinä, että poistetuksi tulee myös terrorismiin liittymätöntä materiaalia (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 103). Mitä tiukemmat rajat poistettavalle materiaalille säädetään, sitä enemmän se tarkoittaa ihmisten vapauksien rajoittamista. Ilmaisunvapaus voidaan vahvasti liittää Internetiin, sillä se on monille saavutettava, eli sanoma tavoittaa monia. Toisaalta tällä on myös negatiivinen puolensa, eli propagandan helppo levittäminen, mitä Kruk ei kiellä. Tässä tulee esille Krishnamurtin (1992, s. 25) yksi näkökulma vapaudesta, eli se voi olla vapautta tehdä jotakin. Ilmaisunvapaus on erittäin oleellinen osa länsimaista demokratiaa ja löytyy myös Euroopan unionin perusoikeuskirjasta, joten siihen puuttumista ei Krukin mielestä perustella tarpeeksi hyväksyttävällä tavalla.

Laura Ferrara (NI) korostaa kommentissaan torjuntatoimien tärkeyttä tuomalla esille esimerkkejä terroristien netinkäytöstä: "- - soprattutto quando la lotta si sposta nel mondo online e digitale, il quale può offrire contenuti e strumenti usati per la

propaganda, la formazione, il reclutamento e la radicalizzazione." (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 100.) Internet on siis verrattain uusi tapa rekrytoida ja kouluttaa toimijoita, mihin tulisi kiinnittää enemmän huomiota. Puhuminen taistelun siirtymisestä digitaaliseksi korostaa sitä, että entiset keinot eivät enää välttämättä ole toimivia; turvallisuutta ei pystytä takaamaan, mikäli näihin muutoksiin ei reagoida asianmukaisesti. On mielenkiintoista, että Ferrara puhuu taistelun siirtymisestä Internetiin, vaikka samoja asioita tuotiin esille jo vuoden 2008 keskustelussa. Tätä voi kuitenkin selittää se, että tieto- ja viestintäteknikka kehittyi koko ajan, jolloin uusia välineitä syntyy jatkuvasti.

Ioan-Rareș Bogdan (EPP) tuo kirjallisessa puheenvuorossaan esille terroristien sosiaalisen median käytön, sekä viestintäsvustot, joiden kautta he yllyttävät väkivaltaan ja hankkivat toiminnalleen seuraajia (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Manfred Weberin kanssa samaan puolueeseen kuuluvana myös Bogdan tuo esille edellä mainitun direktiivin vastustajat, vaikkakin epäsuorasti, ja yhdistää netin ja terroristisen toiminnan vahvasti yhteen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Hänen puheenvuoronsa yhtenä tarkoituksena on siis saada direktiivin vastustajat ymmärtämään sen tärkeys terrorismin torjunnan kannalta. Bogdan argumentoi turvallisuuden puolesta, jolloin direktiivin vastustajat näyttäytyvät turvallisuuden parantamisen vastustajina. Sosiaalisen median tärkeys on noussut todella nopeasti, joten ei ole kovin yllättävää, että sitä on alettu käyttää enemmän hyödyksi myös terroristisessa toiminnassa. Esimerkiksi käsittelemissäni vuoden 2008 keskusteluissa sosiaalista mediaa ei mainittu kertaakaan, vaikka Internetiä ja tietotekniikkaa käsiteltiin. Kehitys ei siis ole pelkästään positiivista, vaan se luo myös turvallisuusuhan.

Karol Karski (ECR) tuo kirjallisessa puheenvuorossaan esille terroriuhan vakavuuden, sekä siirtymisen uusien teknologioiden käyttöön:

"Terroryzm to jedno z największych zagrożeń naszych czasów, a terroryści to bezwzględni przestępcy bez wartości i moralnych granic. W swoich atakach z niespotykanym okrucieństwem wykorzystują nowe techniki i technologie, coraz częściej nastawione na rozgłos medialny." (Euroopan parlamentti/Karski, 2020a, s. 102.)

Korostamalla, että terrorismia voidaan pitää yhtenä suurimmista uhista, Karski vetoaa lukijoiden tunteisiin, jotta torjuntakeinoja vahvistettaisiin. Superlatiivin käyttäminen toimii siinä yhteydessä retorisenä keinona, jolla korostetaan turvallisuusuhan vakavuutta. Armottomista rikollisista ja julmuudesta kirjoittaminen ovat retoriisia sanavalintoja, joilla Karski pyrkii kuvaamaan terroristista toimintaa. Mitä julmempaa terrorismi esitetään, sitä helpompi sen vastaisia toimia on puolustaa. Terroristien hyväksikäyttämisen mediajulkisuuden nostaminen esille saattaa hyvinkin olla keino vedota myös mediaan siinä suhteessa, että uutisten julkaisemista mietittäisiin tarkkaan. Lisääntynyt mediajulkisuus voi siis olla jopa terroristien tarkoituksena, jolloin ei oikeastaan ole väliä onko julkisuus negatiivista vai positiivista, kunhan se on julkisuutta. Tiedon jakamisen tärkeyttä Karski ei kiellä, mutta medially voi olla myös negatiivinen vaikutus turvallisuuteen.

Neuvoston puheenjohtaja Michael Roth perustelee Internetin rajoituksia sillä, että pahimmassa tapauksessa siitä voi tulla laeista piittaamaton alusta tai turvapaikka rikollisille, ja että loppujen lopuksi kyse on kaikkien etua ajavista rajoituksista (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 105). Turvallisuutta parantavia rajoituksia perustellaan siis mahdollisella negatiivisella tulevaisuudenkuvalla. Rikollisten turvapaikasta puhuminen on retorinen valinta, sillä näin voidaan korostaa Internetin turvattomuutta, mikäli valvonta ei ole tarpeellisella tasolla. Rothin voidaan nähdä olevan oikeassa siinä, että turvallisen Internetin mahdollistaminen on eduksi kaikille lakia noudattaville kansalaisille. Keinot, joilla tämä pyritään takaamaan ovat asia, mistä on kiistanalaisuutta.

Puheenvuoronsa jatkossa Roth tuokin esille, että tasapaino turvallisuuden ja perusoikeuksien, erityisesti tietosuojan välillä on tärkeää, ja että tästä tulisi keskustella myös kansalaisyhteiskunnan kanssa (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 105). Kansalaisen näkökulman esille tuominen korostaa sitä, että myös heidän mielipiteellään tulisi olla väliä päätöksenteossa. Rothin puhuessa siitä, ettei tasapainolle ole 'patenttireseptiä' (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 105), debatin käyminen monien toimijoiden kanssa käy järkeen, sillä mitä enemmän näkemyksiä pystytään ottamaan huomioon, sitä parempaan strategiaan on mahdollista päätyä. Yhteistyötä ei nähdä pelkästään jäsenvaltioiden välisenä, vaan sitä tulisi tapahtua kansalaistenkin tasolla. He ovat kuitenkin niitä, joihin rajoitukset ensisijaisesti kohdistuvat. Mikäli kansalaiset ovat itse päässeet vaikuttamaan heitä koskeviin rajoituksiin, voivat ne olla helpommin hyväksyttävissä. Kansalaisten näkökulma esitetään siis olennaisena terrorismin torjunnassa.

5.2.6 Rajavalvonta

Manfred Weber (EPP) korostaa, että Schengenin tietojärjestelmän tulisi olla pakollinen, jotta kaikkien jäsenvaltioiden poliisivoimilla olisi samat lähtökohdat:

"Das Schengen-Informationssystem basiert leider nur auf Freiwilligkeit. Wir brauchen es verpflichtend. Alle Gefährder, die wir auf diesem Kontinent haben, die von den nationalen Behörden überwacht werden, müssen obligatorisch, verbindlich in die gemeinsamen Datenbanken eingetragen werden, sodass alle Polizeikräfte den gleichen Informationsstand haben." (Euroopan parlamentti/Weber, 2020a, s. 93.)

Samat lähtökohdat mahdollistaisivat sen, että yksittäiset valtiot eivät joutuisi kärsimään siitä, että niillä ei ole optimaalista mahdollisuutta torjua terrorismia. Tietojärjestelmään kuulumattomilla valtioilla oleva tieto voisi siis hyvinkin olla arvokasta myös muille valtioille. Kuten Le'onard (2015, s. 307) on tuonut esille, rajavalvonta on yksi tärkeimmistä terrorismin torjuntakeinoista Euroopassa. Käsiteltävä Schengenin tietojärjestelmä taas linkittyy vahvasti rajavalvontaan. Weber argumentoi siis sen puolesta, että turvallisuustilannetta pystyttäisiin Schengenin tietojärjestelmän pakollisuuden kautta parantamaan. Käyttämällä sanaa valitettavasti ("leider") Weber korostaa, että tämänhetkinen tilanne, eli järjestelmän vapaaehtoisuus ei ole toivottava. Turvallisuuden takaamiseksi tarvitaan siis tietokantoja, joista löytyy kaikki tarvittava tieto,

ei vain osa siitä. Mikäli yhteistyötä ei tehdä tarvittavalla tasolla, voi tämä johtaa hyötyyn terroristeille, kun he pystyvät käyttämään valtioiden erilaisia toimenpiteitä hyödykseen.

Manfred Weber (EPP) korostaa, että Schengen-raja ei enää toimi tarpeellisella tavalla terrorismin vastaisessa toiminnassa:

"Ja - der Grenzschutz muss verbessert werden. Ja - Schengen muss überarbeitet werden. Einreisen ohne Pass darf es nicht geben, wie es bereits heute Rechtslage in Europa ist. Und wir brauchen eine verbindliche, verpflichtende Vernetzung von Dateien, sodass bereits an der Außengrenze geprüft werden kann, ob gegen bestimmte Gefährder Daten vorliegen." (Euroopan parlamentti/Weber, 2020a, s. 93-94.)

Lainauksen alussa Weber tuo toiston muodossa esille tärkeimmät muutosta tarvitsevat asiat. Näin kuulijoille tulee heti tietoon hänen näkökulmansa pääasiat. Erityisen tärkeänä Weber nostaa esille ulkorajalla tapahtuvat tarkastukset. Kun toimiva passintarkastus ja mahdollisten uhkien esille tuleminen matkustajien tiedoista tapahtuu heti Schengen-rajalla, on pienempi mahdollisuus, että terroristit pääsevät alueen sisälle. Schengen-alueella tarkastuksia ei enää ole, jolloin myös terrorismista epäiltyjen henkilöiden kiinnisaaminen on vaikeampaa. Tiukempi rajavalvonta tarkoittaa kuitenkin yleensä myös vapauksiin puuttumista, mutta tässä tapauksessa turvallisen alueen luominen nousee tärkeämmäksi tavoitteeksi. Tietokannan pakollisuus tulee taas Weberin puheenvuorossa esille, millä hän korostaa kaikkien yhteisen panoksen tärkeyttä.

Komissaari Ylva Johanssonin kommentti liittyy vahvasti Weberin mielipiteeseen: "And we need to register all known foreign terrorist fighters in the Schengen Information System so that we can detect them when they try to cross EU borders." (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 91.) Mitä enemmän tietoa kyseisessä tietojärjestelmässä on, sitä paremmin turvallisuutta pystytään ylläpitämään. Johanssonin kommentti korostaa sitä, että nimenomaan terroristit pyritään tunnistamaan Schengen-rajalla, jolloin rajoitukset vaikuttavat kaikkein eniten niihin, joihin on tarkoituskin, eikä kaikkiin kansalaisiin. Mitä aikaisemmassa vaiheessa terroristit pystytään tunnistamaan, sitä pienemmän uhan he Euroopan alueelle aiheuttavat. Mikäli Schengenin tietojärjestelmä olisi Weberin esittelemän mukaisesti pakollinen, olisi kaikilla mahdollisuus päästä käsiksi Johanssonin esittelemään tietoon. Kyseinen tietojärjestelmä esitetään siis tärkeänä ja hyvin oleellisena terrorismin torjunnan ja turvallisuuden kannalta.

Iratxe García Pérez (S&D) tuo esille vastakkaisen näkemyksen, eli hän korostaa vapauksien tärkeyttä rajavalvontaan liittyen:

"Algunas voces desvían el foco y proponen controles fronterizos en el espacio Schengen, vinculando migración y terrorismo. Pero, tal y como nos recuerda Europol, no hay datos concluyentes para vincular ambos fenómenos. Schengen es un gran logro de la Unión y no debemos debilitarlo por intereses cortoplacistas. Siempre es un equilibrio complicado, pero no podemos sacrificar nuestras libertades y nuestras sociedades abiertas en aras de la seguridad. Porque, entonces, los violentos habrán ganado la batalla." (Euroopan parlamentti/García Pérez, 2020a, s. 95.)

Korostamalla sitä, että nyt on kyse vain lyhytaikaisesta ongelmasta, García Pérez haluaa tuoda esille, että vapauksia ei tule rajoittaa sellaisen takia. Lyhytkatseisuus voi nimittäin johtaa ongelmiin tulevaisuudessa. 'Vapauksien uhraamisesta' puhuminen antaa ymmärtää, että niihin puuttumista ei voida pitää perusteltuna; syy sellaiselle ei ole tarpeeksi hyvä. Schengenin rooli avoimen yhteiskunnan ylläpitäjänä on suuri, kuten García Pérez korostaa, mikä puhuu vahvasti vapauksien puolesta. Ihmisillä tulee siis olla mahdollisuus liikkua yhtä vapaasti kuin aikaisemminkin, eikä heidän negatiiviseen vapauteen liitettävää liikkumisen vapautta tule rajoittaa liikaa turvallisuuden nimissä. Mikäli liikkumista aletaan vahvasti rajoittamaan, voi tämä johtaa erilaiseen yhteiskuntaan. Korostamalla, että maahanmuuton ja terrorismin yhteydestä ei ole Europolin mukaan varsinaisia todisteita, García Pérez pyrkii vakuuttamaan kuulijat siitä, että rajavalvonnan kiristämiseen ei ole selkeitä syitä. Hän pyrkii siis vetoamaan ihmisten järkeen, jotta tunteille ei annettaisi päätöksenteossa liikaa valtaa.

Saskia Bricmont (Verts/ALE) näkee rajavalvonnan kiristymisen populistien tavoitteiden edistämisenä ja Eurooppaa häpäisevänä (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 110). Populismille yleistä on me vs. muut -retoriikka, ja esimerkiksi maahanmuuton vastustaminen on monesti esillä. Bricmontin voidaan siis katsoa pitävän populistista ajattelumallia uhkana eurooppalaiselle yhteiskunnalle tai ainakin sen tarjoamalle vapaudelle. Bricmont näkee rajojen kiristämisen eurooppalaisten arvojen vastaisena, kuuluuhan esimerkiksi ihmisten vapaa liikkuvuus kuitenkin olennaisiin neljään perusvapauteen. Liiallisessa määrin turvallisuuteen keskittyvät suunnitelmat vaikuttavat unioniin olennaisesti, sillä turvallisuus tarkoittaa vapauksiin puuttumista yhä useammin. Vapaus voidaan Bricmontin mielestä nähdä niin oleellisena asiana, että liiallinen puuttuminen häpäisee Eurooppaa. Häpäisemisestä puhuminen on yksi retorinen keino, jolla Bricmont pyrkii näyttämään, että unionin arvoihin ei kuulu tällainen toiminta. Hänen voidaan katsoa argumentoivan erityisesti Berlinin (1969, s. 122) esille tuoman negatiivisen vapauden puolesta, sillä siihen kuuluu, että henkilön toimintaan ei vaikuteta ulkopuolelta. Vapaassa liikkuvuudessa puuttuu nimenomaan ulkoinen vastustus, eli tässä tapauksessa tiukka rajavalvonta.

Peter Kofod (ID) näkee rajavalvonnan turvallisuuden oleellisena tekijänä: "For mig starter sikkerheden og trygheden ved vores grænser." (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112.) Kyseessä on selkeästi Kofodin oma mielipide, sillä hän korostaa sitä heti lauseen alussa. Hän on siis itse eräänlainen auktoriteetti. Ajatustaan Kofod perustelee sillä, että terroristit liikkuvat yhä useammin valtiosta toiseen (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112). Kofod kuitenkin korostaa, että EU:n tulisi keskittyä nimenomaan unionin ulkorajojen valvontaan ja antaa jäsenvaltioiden päättää omista rajavalvonnoistaan (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112). EU-alueen sisälle pääseminen mahdollistaa hyvin vapaan liikkumisen, joten ulkorajoihin keskittymisen korostaminen on sinänsä ymmärrettävää. Toisaalta tämä voidaan nähdä myös niin, että kun on päässyt alueen sisälle, jäsenvaltioiden rajatarkastuksilla on enemmän väliä. Tämä siksi, että mikäli

rajavalvontaa ei suoriteta yhtenäisellä tavalla, on terroristien mahdollista hyötyä erilaisista käytännöistä. Kofodin puheenvuorossa tulee kuitenkin esille, että jäsenvaltioiden käytännöt voisivat olla jopa tiukempia kuin EU:n asettamat, sillä hän on valmis lähettämään terroristit 'sinne mistä he ovat tulleetkin' (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112). Tämä voidaan nähdä jokseenkin vastakkainasettelua luovana kielenkäyttönä, sillä esille tulee näkemys siitä, että terroristit tulevat nimenomaan Euroopan ulkopuolelta. Koska Kofodin puolue on ID, hänen esittämänsä ajatusmalli ei kuitenkaan ole yllättävä. Kriittinen suhtautuminen esimerkiksi ulkopuolelta tuleviin on selvästi nähtävissä.

Nicola Procaccini (ECR) korostaa, että EU:n ulkorajojen auki pitäminen ja sisärajojen sulkeminen aiheuttavat epätasapainoista vastuunjakoja jäsenvaltioille (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112). Tämän lisäksi Procaccini korostaa tästä aiheutuvaan turvallisuushkaa kansalaisille, sekä Euroopan unionin olemuksen pettämistä (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112). Procaccini turvallisaa siis epäonnistuneen rajavalvonnan, sillä se voidaan hänen mielestään nähdä uhkana niin kansalaisille, kuin itse unionillekin. Esille tulee siis Buzanin ym. (1998) yhteiskunnallinen sektori, jossa viiteobjekti on unionin kansalaiset. Kansalaisten näkökulman käyttäminen yhtenä perusteena on tapa vedota tunteisiin, sillä päättäjät ovat vastuussa päätöstensä seurauksista heille. Niin kauan, kun rajapolitiikka on toimimaton, tästä aiheutuu kansalaisille vaaraa. Olemuksen pettämistä puhuminen voidaan nähdä turvallisuuden tärkeyttä korostavana väitteenä, sillä Procaccini yhdistää olemuksen nimenomaan siihen.

Kuten Bizzotto, myös Procaccini on kotoisin Italiasta. Bizzotto toi esille Italian kokemuksia ihmisten liikkumisesta alueella, ja Procaccinin esille tuomat asiat liittyvät vahvasti samaan näkökulmaan. Italia on nimittäin yksi Euroopan rajavaltaioista, joka on lähellä esimerkiksi Afrikan pohjoisvaltioita. Toisaalta Procaccini ei varsinaisesti nosta esille yksittäisiä valtioita, joille vastuu on kasaantunut, joten huoli on monia koskeva. Hän siis osoittaa tukensa myös muille rajapolitiikasta kärsineille valtioille. Näin hän pyrkii saamaan kyseisten valtioiden edustajia puolelleen.

5.2.7 Perusoikeudet

Iratxe García Pérez (S&D) näkee avaimen turvallisuuteen koulutuksessa, jonka kautta pystytään jakamaan tietoisuutta:

"No podemos renunciar a la libertad de expresión y a la libertad de educación. Europa no existiría sin ellas y son principios fundamentales de nuestra Unión. También en los casos en que no estoy de acuerdo con el contenido, apoyo siempre la libertad, porque es la base de una sociedad democrática y plural. Debemos educar en la libertad de concienciar y en el pensamiento crítico." (Euroopan parlamentti/García Pérez, 2020a, s. 94.)

Korostamalla, että ilmaisunvapaus ja koulutus ovat asioita, joita ilman Eurooppa ei olisi olemassa, ja että ne ovat perustavanlaatuisia oikeuksia EU:ssa, García Pérez argumentoi niiden rajoittamista vastaan. Kyseinen argumentti on tunteisiin vetoava, ja erityisesti ihmisten arvoihin vetoava, jotta mepit ymmärtäisivät, että tietyt vapaudet

ovat niin olennaisia, että niistä joustaminen muuttaa eurooppalaista yhteiskuntaa merkittävästi. Samaan argumentoinnin kategoriaan kuuluu myös vetoaminen vapautteen moniarvoisen yhteiskunnan perustana. Ilmaisunvapaus ja vapaus koulutukseen voidaan yhdistää esimerkiksi Berlinin (1969, s. 122) negatiiviseen vapauteen, jossa ulkopuoliset eivät vaikuta henkilön toimintaan. Kun nämä vapaudet ovat käytettävissä, kansalaiset voivat esimerkiksi kommentoida ja kritisoida vapaasti, mikä on tärkeää demokratian kannalta.

Euroopan unioni koostuu monista erilaisista valtioista, ja tämän lisäksi myös maahanmuutto alueen ulkopuolelta on ollut lisääntyvää. Yhdistämällä vapauden käsitteen koko eurooppalaisen yhteiskunnan olemassaoloon García Pérez pitää sitä tärkeämpänä kuin turvallisuuden parantamista. Tietyistä asioista hän ei ole valmis tinkimään edes sen vuoksi. Tietoisuuden levittäminen koulutuksen kautta on siis mahdollinen vaihtoehto ihmisiä rajoittaville torjuntatoimille. García Pérez esittää siis vaihtoehtoisen ratkaisumallin unionin toiminnalle. Myös Caldwell & Williams (2012, s. 93) ovat nähneet ehkäisevän toiminnan ja juurisyihin puuttumisen tärkeinä asioina terrorismin torjunnassa, joten García Pérez ei ole yksin argumenttinsa kanssa. Koulutus esitetään asiana, jonka kautta pystytään toimimaan terrorismia vastaan ilman kovan vallankäytön välineitä.

Maite Pagazaurtundúa (Renew) argumentoi vapauden puolesta hyvin tunteisiin vetoavan kommentin avulla:

"El Grupo Renew quiere dejar claro que tenemos razón y razones para defender las libertades y la convivencia. Esa es nuestra fuerza, ese es nuestro tributo a cada víctima inocente y a sus seres queridos: no olvidarlos, seguir siendo eficaces y seguir siendo libres." (Euroopan parlamentti/Pagazaurtundúa, 2020a, s. 95–96.)

Pagazaurtundúa näkee siis vapauksien ylläpitämisen uhrien kunnioittamisena, jolloin niiden rajoittaminen johtaa täysin päinvastaiseen lopputulokseen. Hän tuo esille uhrien näkökulman, jonka avulla hän pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään, etteivät uhrit välttämättä haluaisi, että yhteiskunta lakkaisi olemasta vapauksia kunnioittava terrorismin takia. Pagazaurtundúa käyttää auktoriteetteina itsensä lisäksi myös puoluettaan Renew'ta, sekä terrorismin uhreja ja heidän läheisiään. Liberaalin näkemyksen esittäminen toimivana ajatusmallina ei siis ole pelkästään hänen mielipiteensä, vaan laajemman ihmisjoukon. Puhumalla vapaudesta voimavarana/vahvuutena hän pyrkii näyttämään, miten oleellista se on yhteiskunnan kannalta. Mikäli vapauksiin puututaan liikaa, lähtee myös yksi unionin oleellisista vahvuuksista. Vapaus lasketaankin sellaisenaan eurooppalaisiin arvoihin, kuten Satuli (2020, s. 11) on tuonut esille. Se on niin olennainen osa unionin toimintaa, että vaikka turvallisuus on vaakakupissa toisella puolella, ei vapauksia tulisi rajoittaa liikaa, jotta unionin identiteetti ei muutu.

Nicolas Bay (ID) korostaa turvallisuutta eurooppalaisten oikeutena, josta esimerkkinä virke: "Vous considérez la libre circulation comme un dogme intouchable, nous considérons que la sécurité des Européens est un droit inaliénable." (Euroopan

parlamentti, 2020a, s. 97.) Kyseinen kommentti on tyyliltään jopa syyttävä, ja siinä luodaan 'me vs. muut'-vastakkainasettelua. Liberaali ajattelutapa ja vapauksien korostaminen esitetään huonompana ajatuksena. Bayn puolueen mielipide, eli turvallisuuden ehdoton tärkeys esitetään oleellisempana kuin vapaa liikkuvuus. Ihmisten vapaa liikkuvuus kuuluu unionin neljään perusvapauteen, joita voidaan pitää hyvin perustavanlaatuisina oikeuksina, mutta Bay on valmis rajoittamaan kyseistä vapautta turvallisuuden nimissä. Turvallisuudesta puhuminen 'erottamattomana oikeutena' esittää sen hyvin tärkeänä eurooppalaisten kannalta. Kyseessä on hyvin retorinen sanavalinta, jolla pyritään korostamaan turvallisuuden tärkeyttä. Turvallisuusimpeeraatiivin käsite liittyy vahvasti Bayn esittämään ajatukseen, sillä siinä pelko tuntemattomasta uhasta johtaa suvereenisuuteen yhtenä suojakeinona uhkia vastaan (Hamilton, 2013, s. 18–19). Vapaa liikkuvuus esitetään turvallisuusuhkana, joka vaatii tiukennettua rajapolitiikkaa. EU:n tulisi siis huolehtia enemmän alueensa kansalaisista, kuin sen alueelle ulkopuolelta pyrkivistä.

Juan Fernando López Aguilarin (S&D) esille tuoma muistutus turvallisuuden kuulumisesta perusoikeuksiin, ja että se löytyy myös perusoikeuskirjasta vapauden lisäksi, on hyvin lähellä Bayn ajatuksia (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 108). Monesti vapaudet yhdistetään perusoikeuksiin ja nähdään jokseenkin ristiriidassa turvallisuuden kanssa, mutta tosiasiallisesti molemmat kuuluvat omalla tavallaan perusoikeuksiin. Krishnamurti (1992 s. 9) on tuonut esille vastakkaisen näkemyksen, sillä hänen mielestään vapautta ei voi olla, mikäli tavoitellaan turvallisuutta. Turvallisuuden korostaminen voidaan tässä tapauksessa nähdä yhtä hyvänä asiana kuin vapauksienkin puolustaminen. López Aguilar ei siis näe varsinaista ristiriitaa näiden kahden asian tavoittelemisen välillä, sillä ne ovat molemmat kansalaisten oikeuksia.

Salima Yenboun (Verts/ALE) puheenvuorossa tulee epäsuorasti esille J. T. Hamiltonin (2013, s. 9) esille nostama Herzin turvallisuuden paradoksi -käsite:

"Les droits et les libertés que l'État doit protéger risquent d'être restreints par des actions censées les défendre. – –.

Enfin, si l'on renonce au respect des droits humains, à l'égalité et à la protection de l'état de droit pour combattre le terrorisme, nous risquons de faire le jeu de ceux qui nous attaquent en vertu de ces valeurs." (Euroopan parlamentti/Yenbou, 2020a, s. 98.)

Sanomalla, että vapauksia puolustavilla teoilla voidaan itse asiassa rajoittaa vapauksia, tulee esille paradoksi, jossa turvallisuutta pyritään edistämään, mutta päädytään lisääntyneeseen turvattomuuteen. Rajoitukset eivät siis välttämättä vaikuta suunnitellulla tavalla, ja näin ollen valtiot voivat myös itse luoda turvallisuusuhkaa kansalaisille (Buzan, 2016, s. 55). Vapauksien ja oikeuksien rajoittaminen voidaan siis nähdä myös eräänlaisena turvallisuusuhkana, sillä se tarkoittaa lisääntynyttä epävarmuutta kansalaisille. Yenbou nostaa esille myös ihmisoikeudet, sekä oikeusvaltioperiaatteen, joiden rajoittamisen hän näkee hyödyllisenä terroristien näkökulmasta. Ter-

roristien pussiin pelaamisesta ("faire le jeu de") puhuminen on tapa saada kuulijat ymmärtämään, että oman toiminnan seurauksia tulee miettiä tarkkaan, sillä ne saattavat olla erilaisia kuin on odotettu. Vapauksien rajoittamisella on siis Yenboun mielestä useita erilaisia negatiivisia vaikutuksia, jotka tulisi ottaa huomioon rajoituksista keskusteltaessa.

Yenboun kanssa samantyyllisen ajatuksen esittävä Manon Aubry (GUE/NGL) näkee vapauksien ja oikeuksien rajoittamisen vihollisen, eli tässä tapauksessa terroristien, käyttämänä metodina:

"Partout en Europe, les responsables politiques demandent la création de nouvelles lois d'exception pour affranchir la lutte contre le terrorisme des règles de droit les plus élémentaires, comme si reprendre les méthodes de l'ennemi allait nous en prémunir. C'est une faute fondamentale. Au contraire, face aux terroristes, l'état de droit n'est pas une faiblesse, c'est notre bouclier le plus puissant." (Euroopan parlamentti/ Aubry, 2020a, s. 99.)

Tämä on mielenkiintoinen näkökulma vapaus-turvallisuus-asetelmaan. Oikeusvaltioperiaatteesta poikkeaminen voidaan siis nähdä Aubryn mielestä hyvin negatiivisena asiana, mikä voi mahdollisesti jopa auttaa itse terroristeja. Retorisena keinona Aubry käyttää ironiaa puhuessaan tärkeistä periaatteista vihollisen metodina. Torjunnassa ei tulisi siis ikään kuin vajota vihollisen tasolle, vaan pitää kiinni unionin perustavanlaatuisista arvoista. Sen avulla hän pyrkii saamaan kuulijat ymmärtämään poliittisten johtajien suunnitelmien absurdius sekä toimimattomuus. Aubry esittää siis tiukkaa kritiikkiä, vaikka käyttääkin kyseistä huumorin lajia puheessaan. Nähtävillä on Neocleouksen (2008, s. 2) esittämä ajatus siitä, että turvallisuuspuheella voidaan pyrkiä oikeuttamaan tekoja, joita ei voida yleisesti nähdä hyväksyttävänä. Oikeusvaltioperiaate voidaan nähdä hyvin olennaisena Euroopan unionissa, ja jopa yksittäisten valtioiden poikkeaminen siitä voi johtaa esimerkiksi perus- tai ihmisoikeusloukkauksiin. Nähtävissä on kritiikkiä turvallistamista kohtaan, sillä sen avulla voidaan pyrkiä epätoivottaviin tekoihin.

Oikeusvaltioperiaatteen kutsuminen kaikista voimakkaimmaksi suojaksi terrorismia vastaan tuo esille, että se on viimeinen asia, jonka soveltamisesta tulisi luopua. Mikäli toiminnassa ei noudateta lakia, voidaan sen nähdä luovan uhkaa myös EU-kansalaisille, sillä sen puuttuminen tarjoaa mahdollisuuden vakaviinkin rikkomuksiin ihmisten oikeuksia kohtaan. Superlatiivin käyttäminen toimii retorisenä keinona, sillä Aubry haluaa alleviivata periaatteen tärkeyttä terrorismin torjunnassa. Samaan näkökulmaan liittyy myös hänen kommenttinsa siitä, että perustavanlaatuisiin vapauksiin puuttuminen voidaan nähdä terroristien näkökulmasta positiivisena asiana, sillä demokratia murenee (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99). Tämän tuominen esiin ikään kuin faktana on tapa esittää mahdollinen negatiivinen lopputulos. Ei tulisi ajatella pelkästään keinoja, vaan myös niiden vaikutukset tulisi käydä paremmin läpi.

Laura Ferrara (NI) katsoo, että perustavanlaatuiset oikeudet tulisi ottaa huomioon suunniteltaessa Internet-sisällön rajoittamista:

"- - su questioni come sorveglianza, individuazione e rimozione di contenuti online, se l'impatto delle legislazioni antiterrorismo sui diritti fondamentali non è valutato con equilibrio si rischia di concedere a determinate autorità pericolosi strumenti per combattere arbitrarietà e abusi, a danno della libertà di espressione e di accesso alle informazioni." (Euroopan parlamentti/Ferrara, 2020a, s. 100.)

Tuomalla esille, että rajoitukset voidaan nähdä vaarallisina työkaluina, joita käytetään vapauksien kustannuksella, Ferrara pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin. Hän pyrkii luomaan pelon tunnetta, jotta tilanteen vakavuus ymmärrettäisiin. Rajoituksilla on siis negatiivisia vaikutuksia, ja niiden aiheuttama uhka tulisi tiedostaa. Tietystä viranomaisista puhuminen on myös tapa herätellä kuulijoita siihen, että pienellä joukolla tulee olemaan paljon valtaa rajoittaa suuren joukon vapauksia. Ferrara ei siis näe erityisesti Internetiin liittyviä rajoituksia toimivina, vaan pikemminkin uudenlaisia ongelmia aiheuttavina. Perusoikeudet tulisi ottaa paremmin huomioon, jotta suunnitellut torjuntatoimet olisivat hänen mielestään hyväksyttäviä. Kansalaisten negatiivisen vapauden aluetta ei tule rajoittaa liikaa, ja ilmaisunvapauden rajoitukset voivat tähän johtaa. Ferrara ei kuitenkaan katso oikeuksien olevan täysin turvallisuuden yläpuolella, vaan pikemminkin korostaa vahvasti niiden välisen tasapainon tärkeyttä demokratialle (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 100). Kumpaakaan ei siis tulisi edistää miettimättä seurauksia toiselle, vaan niitä tulisi aina käsitellä yhdessä.

Karol Karskin (ECR) kirjallinen kommentti on hyvin samoilla linjoilla Ferraran kanssa, sillä myös Karski korostaa vapauksien ja turvallisuuden toisiaan täydentävyyttä:

"Z definicji wolność słowa jest uprawnień każdej jednostki, ale jak wyznaczyć jej granice w obliczu bezpośredniego zagrożenia? - -. Musimy pamiętać, że bezpieczeństwo i wolność są komplementarne, a prawa człowieka powinny być centralnym elementem strategii zwalczania terroryzmu." (Euroopan parlamentti/Karski, 2020a, s. 102.)

Karski tiedostaa, että vaikka sananvapaus on tärkeä oikeus, sen laajuutta tulee miettiä riippuen turvallisuustilanteesta. Kyseessä ei siis ole vapaus, jota ei saisi missään tilanteessa rajoittaa. Berlin (1969, s. 161) kirjoittaa, että negatiivisen vapauden tulee olla ainakin vähäisessä määrin näkyvissä. Nämä ajatusmallit voidaan nähdä suhteellisen samanlaisina, sillä molemmat tuovat esille, että vapauksia voidaan rajoittaa, mutta ei kuitenkaan miten paljon tahansa. Ihmisoikeuksien nostaminen esille keskeisenä elementtinä terrorismin torjunnassa ja käsiteltävänä olevassa turvallisuusstrategiassa tuo kuitenkin esille, että oikeuksista tulee pitää kiinni loppuun asti, eikä niitä ole soveliasta rajoittaa ilman perusteltua syytä. Ihmisoikeudet kuuluvat julkistettuihin eurooppalaisiin arvoihin (Satuli, 2020, s. 11), joten niiden esille tuominen tässä yhteydessä ei ole kovin yllättävää. Myös esimerkiksi Buzan ym. (1998, s. 185) ovat kirjoittaneet, että parlamentti on ollut tärkeä ihmisoikeuksien puolustamisen kannalta. Ihmisoikeudet ovat vielä enemmän korostettuja ja universaaleja kuin perusoikeudet, jolloin niihin puuttumisen voidaan nähdä olevan hyväksyttyä vain hyvin perustelluissa tilanteissa.

Ioan-Rareş Bogdanin (EPP) kirjallinen puheenvuoro tuo hyvin esille sen, että turvallisuutta voidaan pyrkiä takaamaan luopumatta vapauksien kunnioittamisesta:

"Securitatea europenilor nu este negociabilă. Trebuie să arătăm tuturor celor vor să inducă teamă și nesiguranță că nu ne vom lăsa îngruncheați în fața niciunui atac și că vom combate terorismul prin toate mijloacele posibile și că vom proteja în același timp dreptul la libertatea de expresie și la educație." (Euroopan parlamentti/Bogdan, 2020a, s. 101–102.)

Vaikka Bogdan korostaakin kaikkia mahdollisia keinoja terrorismin torjumiseksi, hän kuitenkin tuo esille myös ilmaisunvapauden ja koulutuksen suojelemisen. Niiden ei siis tarvitse Bogdanin mielestä olla ristiriidassa, vaikka näin voisi helposti ajatella, kun tuodaan samassa yhteydessä esille, että turvallisuudesta ei olla valmiita neuvottelemaan. Näyttämisestä puhuminen on tapa luoda yhteistä taistelutahtoa terrorismin torjuntaan ja saada kaikki mukaan taisteluun sen sijaan, että elettäisiin pelon ilmapiirissä. Sanomalla, että iskujen vuoksi ei polvistuta, pyritään myös tähän taistelutahdon lisäämiseen. Uhkaa ei vähätellä, mutta sitä vastaan ollaan valmiina toimimaan. Terrorismia vastaan taistelemisesta puhuminen on retorinen valinta, sillä sen avulla voidaan luoda kuvaa vakavasta uhasta ja oikeuttaa sitä kautta kovempia keinoja.

Komission varapuheenjohtaja Margaritis Schinas näkee perusoikeudet asiana, joka täytyy ottaa huomioon ennen turvallisuuteen liittyvää päätöksentekoa, sillä ne eivät ole 'asusteita', joita käsitellään jälkeinpäin (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 106). Schinas kuitenkin tuo myös esille, että turvallisuus ja perusoikeudet voidaan nähdä asioina, joiden välillä pystytään tekemään kompromisseja (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 106). Oikeuksien erottaminen asusteista on Schinasin tapa muistuttaa, että ne ovat aivan yhtä tärkeitä asioita kuin turvallisuuskysymyksetkin. Perusoikeuksiin kiinnitetään siis yleisesti liian vähän huomiota verrattuna turvallisuuskysymyksiin. Näiden kahden käsitteen läheisyyttä korostamalla Schinas pyrkii vähentämään vastakkainasettelua niiden välillä. Turvallisuutta voidaan siis parantaa myös ottamalla samalla huomioon kansalaisten perusoikeudet. Neuvoston puheenjohtaja Michael Roth on Schinasin kanssa hyvin samaa mieltä, sillä myös hän korostaa perusoikeuksien tärkeää roolia, vaikkakin neuvostolle (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 116). Komission ja neuvoston kantaa ottaminen perusoikeuksia koskevaan huoleen on tapa pyrkiä luomaan yhtenäisyyttä EU-instituutioiden välille. Kuten esille on tullut, yleensä oikeuksien puolesta puhuvat parlamentaarikot (Buzan ym., 1998, s. 185), mutta nyt myös muiden instituutioiden edustajat tuovat tämän avoimesti esille. Tässä voidaan nähdä siis tapahtuneen muutosta.

Saskia Bricmontin (Verts/ALE) puheenvuorossa esitetään mahdollinen dystopia, mikäli ihmisten vapauksia rajoitetaan liiallisessa määrin:

"Des adeptes des drones pour instaurer une politique de surveillance de masse digne des régimes les plus autoritaires de la planète et d'une coopération avec des États non démocratiques; finalement, d'une sécurité globale qui n'a de globale que le nom." (Euroopan parlamentti/Bricmont, 2020b, s. 110.)

Bricmont näkee siis turvallisuuden liiallisen korostamisen johtavan yhteiskuntaan, jossa ihmisiä vahditaan enemmän kuin demokraattisissa valtioissa on hyväksyttävää. Tässä tapauksessa Bricmont turvallistaa lisääntyvän valvonnan, jonka hän näkee olevan vakava uhka nyky-yhteiskunnalle. Toisaalta hänen voidaan nähdä myös kritisoivan esille tuomaansa politiikkaa, ja sitä kannattavien tekemää turvallistamista. Myös Neocleous (2008, s. 2) on kritisoinut turvallisuuspuhetta ja sen aiheuttamia vaikutuksia. Berlin (1969, s. 161) tuo esille, että negatiivista vapautta tulisi olla vähintäänkin minimimäärä. Bricmontin esittämässä tulevaisuudenkuvassa tällaista vapautta ei ole, jolloin ihmiset olisivat hyvin hallittuja ylhäältäpäin. Mielenkiintoisen näkökulman tuo esille myös Käkönen (1995, s. 93), joka kirjoittaa, että poliittisessa kielessä turvallisuuteen liitetään kyky turvata kansalaisia ulkopuolisilta uhilta. Bricmontin esittämässä tulevaisuudenkuvassa tähän on vahvasti pyritty valvontaa kiristämällä. Kyseessä ei kuitenkaan ole positiivinen tilanne, sillä Bricmont vertaa sitä autoritaaristen valtioiden käytäntöihin. Kun ihmisten vapauksia ei kunnioiteta, johtaa se yhteiskuntaan, jota ei yleisesti pidetä toivottavana.

Puheenvuoronsa jatkossa Bricmont vielä korostaa, että turvallisuuspolitiikan tämänhetkinen suunta on viemässä tilanteeseen, jota terroristit haluavatkin (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 110). Samantyyppistä argumentaatiota ovat esittäneet myös muut parlamentaarikot käsittelemissäni keskusteluissa. Euroopan unioniin vahvasti yhdistettävistä vapauksista tulisi siis pitää kiinni, jotta unionin toimintaa voitaisiin Bricmontin mukaan pitää hyväksyttävänä. Liiallinen turvallisuuden tavoittelu johtaa vain negatiiviseen lopputulokseen. Toimien seurauksia tulisi siis miettiä laajemmin, jotta ei päädyttäisi Bricmontin esittämään lopputulokseen, eli toimimaan kuten terroristit haluavatkin.

Lena Düpont (EPP) tuo puheenvuorossaan esille ehtoja, jotta uudet toimintamallit, esim. tiedonvaihto, pystyttäisiin hyödyntämään tarpeellisella ja kansalaisten turvallisuuden takaavalla tavalla: tiedon täytyy olla oikeanlaista, oikea-aikaista ja oikeissa käsissä (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111). Erityisen mielenkiintoinen on näkemys tiedon oikeissa käsissä olemisesta. Vuoden 2008 debateissa tuli esille väärinkäytöksiä liittyen käytettyihin tietokantoihin, joten esitetty huoli on oleellinen ja ymmärrettävä. Düpont argumentoi siis sen puolesta, että vaikka edistetäänkin turvallisuutta, tulee myös ottaa huomioon kansalaisten oikeus yksityisyyteen. Mikäli arkaluonteisiin tietoihin on mahdollista päästä käsiksi myös henkilöiden, joille asia ei varsinaisesti kuulu, herää kysymys tietosuojan toimivuudesta. Toisaalta Düpontin argumentti voidaan ymmärtää myös niin, että yhteistyön tulee olla niin toimivaa, että tarvittava tieto on saatavissa, kun sille on käyttöä. Tähän liittyen käsittelemissäni keskusteluissa on näkynyt kommentteja tietokantojen pakollisuudesta.

5.2.8 Sosiaalinen inkluusio

Iratxe García Pérez (S&D) tuo esille erityisesti nuorten syrjäytymisen, joka voi pahimmassa tapauksessa johtaa radikalisoitumiseen:

"Y, al mismo tiempo, hay que invertir en la inclusión social, para dar futuro a los jóvenes que, quizá desilusionados y marginados, se dejan arrastrar por los fanáticos. Por eso es fundamental atajar el contenido terrorista que circula en las redes sociales." (Euroopan parlamentti/García Pérez, 2020a, s. 94.)

Verkossa tapahtuvasta radikalisoitumisesta ja syrjäytyneistä nuorista puhuminen antaa ymmärtää, että nimenomaan kyseisellä ihmisryhmällä on suurin mahdollisuus päätyä tällaisille sivustoille. Terrorismiin linkittyvään sisältöön tulisi siis puuttua, jotta turvallisuustilannetta pystytään parantamaan. Kun nuoret joutuvat tukiverkkojen ulkopuolelle, voivat he kokea terrorismiin liittyvän eräänlaisen yhteishengen houbuttelevana, ja päätyä sitä kautta mukaan toimintaan. García Pérez pyrkii selvästi vaikuttamaan kuulijoiden tunteisiin tuomalla esille syrjäytyneet nuoret, joista huolenpito on ainakin osittain yhteiskunnan vastuulla. Mikäli ehkäisevää toimintaa, eli nuorten aktivoimista ei tehdä, voivat seuraukset olla laajat. Ei siis tulisi edistää vastakkainasettelua esimerkiksi maahanmuuttajanuorten ja muiden nuorten välillä, vaan kaikkien hyvinvointiin pitäisi keskittyä yhtä lailla. Tomas Prechtin esille tuomat yhteiskunnalliset toimenpiteet ja niihin liittyvä integroiva politiikka ovat García Pérezin näkökulmassa läsnä (Laitinen & Lumio, 2009, s. 69). Kaikille tulisi taata yhtäläiset mahdollisuudet.

Salima Yenbou (Verts/ALE) näkee tärkeimpänä terrorismin torjumisen keinona ilmaisunvapauden ja koulutuksen edistämisen:

"La lutte contre le terrorisme, c'est avant toute chose promouvoir la liberté d'expression et l'éducation, c'est sortir d'une vision binaire du bien et du mal, d'un monde qui s'affronte, c'est promouvoir la fraternité, la tolérance. Préserver nos droits, devoirs et valeurs, c'est les transmettre, éduquer, dialoguer, échanger, cultiver." (Euroopan parlamentti/Yenbou, 2020a, s. 97.)

Hyvä-paha-jaottelusta eroon pääseminen on Yenboun mielestä tärkeää, jotta terrorismin torjunta olisi toimivaa, eikä vastakkainasettelu lisäisi konfliktin mahdollisuutta. Turvallisuuteen liittyy siis myös käyttäytymismalleihin huomion kiinnittäminen, sillä uhkaa voidaan suurentaa omalla toiminnalla. Sanavalintojen kuten ennen kaikkea ("avant tout") käyttäminen antaa kuvan tällaisesta torjuntakeinosta yhtenä tärkeimmistä. Laitinen & Lumio (2009, s. 69) kirjoittavat, että rasmin torjuminen on hyvin tärkeä keino, kuten myös koulutuksen mahdollistaminen vähemmistöille. Kun osa kansasta ei jää ulkopuolelle, voi se hyvin pienentää riskiä radikalisoitumiseen.

Dialogin tuominen esille antaa myös ymmärtää, että Yenbou kaipaisi lisää keskustelua tiettyjen ryhmien kanssa, jotta pystyttäisiin löytämään kaikkia miellyttävä lopputulos. Taistelusta ("la lutte") puhuminen tuo kuitenkin esille tietynlaista näkyvissä olevaa vastakkainasettelua, sillä Laitinen & Lumio (2009, s. 69) kirjoittavat, että esimerkiksi terrorismin vastaisesta sodasta puhuminen leimaa tiettyä ryhmää. Ilmaus "lutte contre le terrorisme" voidaan kuitenkin kääntää myös muotoon terrorismin vastainen sota. Tässä yhteydessä siihen kuitenkin yhdistetään erilaisia asioita, kuten vapauksien tärkeys, jotka eivät välttämättä ole kyseisessä sodassa olleet tärkeysjärjestyksessä ensimmäisenä. Terrorismin saama hyöty jakautumisesta tulee esille myös

Yenboun puheenvuoron jatkossa, sillä hän puhuu kuvaannollisesti siitä, miten terrorismi käyttää ravintonaan esimerkiksi vihaa ja jakautuneisuutta (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 98). Näkyvissä on tässä yhteydessä hyvin kuvaannollista kieltä, mistä ravinnosta puhuminen on esimerkki. Tällä hän korostaa jakautuneisuuden tärkeyttä terrorismille. Yenbou pyrkii siis siihen, että kaikilla olisi samat oikeudet ja mahdollisuudet, jotta toiminta ei olisi terroristien tavoitteita auttavaa.

Kuten Yenbou, myös Manon Aubry (GUE/NGL) korostaa puheenvuorossaan jakaantuneisuutta vastaan taistelemista esimerkiksi juuri koulutuksen keinoin (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99–100). Esimerkkinä hyvästä opettajasta hän nostaa esille Samuel Patyn, joka murhattiin esittämiensä karikatyyrien takia (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99). Tämä toimii tunteisiin vetoamisen keinona, sillä Aubry pyrkii tuomaan esille koulutuksen tärkeyttä radikalisoitumisen estämisessä. Sananvapauden tärkeyttä tulee korostaa, jotta sen vastustajat ymmärtäisivät, ettei pilakuvien esittäminen ole syy terrori-iskuun. Patyn kuolemaan johtanut isku oli myös keskustelun aikaan suhteellisen tuore, joten sen käyttäminen yhtenä perusteena argumentille ei ole yllättävää. Tuodessaan myös esille, että koulussa muokataan tulevaisuuden kansalaiset (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 99), Aubry argumentoi koulutukseen panostamisen puolesta. Ilman toimivaa koulujärjestelmää ovat uhkana samanlaiset terrori-iskut, kuin missä Paty kuoli. Terrorismin torjunnan ei tarvitse olla aseita vaativaa, vaan tällainen matalan tason toimintakin nähdään parantavan turvallisuutta.

Myös Andrea Bocskor (EPP) korostaa kirjallisessa puheenvuorossaan koulutuksen keskeisyyttä konfliktien estämisessä, ja korostaa opettajien vastuuta tästä (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Koulutus koskee, tai ainakin sen tulisi koskea suurta osaa lapsista ja nuorista, jolloin pystytään luomaan tietopohjaa hyvin laajalle ihmisryhmälle samaan aikaan. The Change Institutun terrorismin torjunnan käytäntöjä erittelevässä mallissa tuodaan esille käytännön osa-alue, johon kuulu esimerkiksi radikalisoitumisen merkkejä kohtaavien henkilöiden kouluttaminen (Laitinen & Lumio, 2009, s. 74). Keskustelussa useaan kertaan esille tuotu Patyn murha on esimerkki siitä, että kouluissakin tavataan radikalismia, mikä toimii vahvana perusteena koulutukseen liittyvälle keskustelulle. Kun opettajille ollaan valmiita antamaan suuri vastuu arvojen edistämisestä, olisi heille annettava myös toimivat työkalut. Kuten muidenkin parlamentaarikkojen puheenvuoroissa on tullut esille, kovat vallankäytön välineet eivät ole ainoita keinoja parantaa turvallisuustilannetta, vaan myös tällaiset pehmeämmät keinot, kuten juuri koulutus, tulisi ottaa huomioon keskusteltaessa terrorismin torjunnasta ja yleensä turvallisuudesta.

Laura Ferrara (NI) tuo puheenvuorossaan hyvin esille, miten joukkoon kuulumiseen pyrkiminen ja kunnioituksen etsiminen voivat nuorilla johtaa radikalisoitumiseen ja jihadistiseen väkivaltaan (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 100). Nuorten esille nostaminen on tässä yhteydessä tunteisiin vetoamisen keino, sillä kyseessä on haavoittuvainen ihmisryhmä ikänsä puolesta. Mikäli eurooppalaisessa yhteiskunnassa ei pyritä laaja-alaiseen inklusiivisuuteen, on vaarana juuri se, että syrjäytyneet nuoret

hakevat tukea väkivaltaisista yhteisöistä ja päätyvät tekemään terroritekoja. Esimerkiksi rasismi on laaja ongelma, mikä ei auta yhteiskuntaan kuulumisen tunteen kasvattamisessa. Korostamalla EU-kansalaisuuden omaavia nuoria, Ferrara pyrkii tuomaan esille, etteivät terroristit aina tule ulkopuolelta (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 100). Turvallisuushkaa luo siis myös käyttäytyminen tiettyjä ihmisryhmiä kohtaan, mihin pitäisi puuttua alusta alkaen, eikä päästää nuoria radikalisoitumiseen asti.

Elzbieta Kruk (ECR) tuo kirjallisessa puheenvuorossaan esille, että tiedonjako ja koulutus tulee nähdä terrorismin torjunnan keinoina sotilaallisten keinojen ja rikoslainsäädännön lisäksi, sillä tämänhetkinen terroriuhka sitä vaatii (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 102). Torjuntakeinojen tulee olla monipuolisempia, jotta turvallisuus pystytään takaamaan paremmin. Yhdistämällä senhetkisen tilanteen ja ehdottamansa keinot, Kruk pyrkii korostamaan käytettyjen keinojen puutteita. Koulutus ja tiedonjako voidaan nähdä keinoina, joiden kautta on helpompi ehkäistä terrorismia, kun taas esimerkiksi sotilaalliset keinot otetaan yleensä käyttöön vasta kun tilanne on jo pidemmällä. Yksityisen sektorin ottaminen mukaan toimintaan voidaan nähdä Nyen esille tuomana pehmeänä vallankäyttönä, sillä siihen kuuluu esimerkin antaminen (Martikainen, 2014, s. 263). Esimerkkiä pystytään näyttämään juuri koulutuksen avulla.

Maite Pagazaurtundúa (Renew) kyseenalaistaa puheenvuorossaan terroristien esille tuomaa syyllinen-uhri-asetelmaa: "Los terroristas son grandes manipuladores morales: ellos se señalan como víctimas —ellos, los asesinos — y nos quieren imponer sus obsesiones." (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95.) Tämän avulla hän pyrkii vetoamaan kuulijoiden järkeen, jotta kyseisestä käytöksestä ei hämäännyttyisi. Hän siis kokee, että Eurooppa on uhri, vaikka toisin yritetään esittää. Murhaajista puhuminen on myös tapa vedota tunteisiin, sillä Pagazaurtundúa haluaa esittää terrorismin vaarallisen turvallisuushkana, jotta sitä torjuttaisiin aktiivisemmin. Ironian käyttäminen tässä yhteydessä on keino kritisoida terroristien uhriutumista, ja näyttää se jopa huvittavana ajatuksena.

Myös koulutuksen tärkeys ja julkinen mielipide esitetään hänen puheenvuorossaan tärkeinä terrorismin torjunnan keinoina (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95). Precht onkin korostanut terrorismin torjunnassa paikallistason suurta roolia terrorismin ehkäisemisessä (Laitinen & Lumio, 2009, s. 70). Pagazaurtundúan esille tuoma näkemys on hyvin linjassa sen kanssa. Mitä alemmalla tasolla radikalisoitumiseen puututaan, sitä helpommaksi sen torjuminen voi ideaalitalanteessa muuttua. Julkinen mielipide taas voidaan yhdistää esimerkiksi rasismien torjumiseen, sillä se johtaa tiettyjen henkilöiden ulkopuolelle jättämiseen. Ja kuten esille on aikaisemmin analyysissa tullut, tämä taas voi johtaa radikalisoitumiseen. Yhteiskunnan suhtautumisella on siis paljon vaikutusta turvallisuustilanteeseen.

Manon Aubry (GUE/NGL) tuo esille mielenkiintoisen näkemyksen siitä, miten Euroopassa käyty keskustelu on luonut paljon vastakkainasettelua:

"Le débat public européen, en reprenant la rhétorique toujours plus haineuse de l'extrême droite, prend une tournure inquiétante en s'aventurant dans la pente dangereuse de l'autoritarisme assumé et du racisme décomplexé. En France, une chasse aux sorcières a été initiée par le gouvernement, qui a tantôt accusé les partis d'opposition, les professeurs d'université, de complicité avec les terroristes, qui a sous-entendu l'existence d'un lien entre les rayons halal des supermarchés et la montée de l'extrémisme religieux." (Euroopan parlamentti/Aubry, 2020a, s. 99.)

Esille tuodut äärioikeistolainen vihan retoriikka, rasismi, autoritarismi, halal-hyllyjen ja ekstremismin yhdistäminen toisiinsa, sekä Ranskan hallituksen aloittama noitajahti ("une chasse aux sorcières") ovat esimerkkejä negatiivisista kehityskuluista, joiden myötä Aubry pyrkii vetoamaan kuulijoiden tunteisiin. Esimerkiksi noitajahdistä puhumisella hän haluaa kuvata, miten pitkälle menevää toiminta Ranskassa on ollut. Noitajahtiin voidaan yhdistää vainoaminen ja turhat syytteet, mitkä nousevat monesti esille myös terrorismikeskustelussa. Autoritarismia taas ei voida enää nyky-Euroopassa pitää toivottavana, joten tämän kehityskulun esille tuomisella hän pyrkii saamaan ihmiset ymmärtämään, että vastakkainasettelulla luodaan yhä turvattomampaa yhteiskuntaa. Mitä enemmän vastakkainasettelua ja vihaa yleisestä keskustelusta löytyy, sitä enemmän yhteiskunta jakautuu ja radikalisoitumiselle syntyy paremmat mahdollisuudet. Turvallisuuskeskustelussa tulisi siis ottaa huomioon kaikkien ihmisten turvallisuus, eikä jakaa kansaa eri osiin. Jakautumisella voidaan luoda turvattomuuden ilmapiiriä osalle kansalaisista.

Kuten esille on tullut, radikalisoituminen alkaa monesti esimerkiksi kunnioituksen hakemisesta, mitä syrjäytynyt henkilö voi saada terrorismiin linkittyvältä yhteisöltä. Toisaalta myös Aubryn esille nostama vastakkainasettelu puolueiden välillä on epätoivottavaa, mikäli ne ruokkivat vihan ja epäluulon ilmapiiriä. Voi olla vaikeaa yrittää edistää inklusiivisuutta, mikäli valtion johdolla on hyvin paljon erimielisyyksiä terrorismia koskien. Halal-hyllyjen nostaminen esille taas toimii esimerkkinä Ranskan hallituksen liioittelevista toimista, jotka luovat eräänlaista epäluulon ilmapiiriä.

Petar Vitanov (S&D) puhuu siitä, että sosiaaliset epäoikeudenmukaisuudet, syrjintä ja polarisaatio synnyttävät radikalismia, joka taas voi aiheuttaa terrorismia (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111–112). Nämä nyky-yhteiskunnan suuret ongelmat ovat siis olennaisia syitä terrorismille. Turvallisuutta on Vitanovin puheenvuoron mukaan mahdollista parantaa, mikäli keskitytään myös näihin ennaltaehkäiseviin toimiin. Toisaalta turvallisuuteen liittyen tulee esille myös näkökulma, että kaikkien tulisi kokea olonsa turvalliseksi, jotta ei päädyttäisi radikalisoitumiseen johtavalle tielle. Kuten Euroopan parlamentti (2021c) tuo sivuillaan esille, Europolin mukaan vuonna 2018 tehtyjen iskujen tekijät olivat lähes kaikki radikalisoituneet kotimaassa, eivät muualla. Kyseessä on olennainen huoli, sillä uhka ei tule pelkästään ulkopuolelta, vaan siihen vaikuttaa myös politiikka jäsenvaltioiden sisällä. Sosiaalista inklusiota ja integroivaa politiikkaa olisi siis tärkeä edistää, sillä näin voidaan ehkäistä terrorismin syntyä. Mitä enemmän ihmisiä jää ns. yhteiskunnan ulkopuolelle jostakin syystä, sitä suurempi uhka radikalisoituminen tulee olemaan. Vitanovin näkökulma asiaan ei ole

yllättävä, sillä esimerkiksi Scotti (2016, s. 89–90) on artikkelissaan kirjoittanut, että parlamentti on aikaisemminkin pyrkinyt määrittelemään terrorismin yhteisenä ongelmana, jotta sosiaalisen inklusion keinoja voitaisiin käyttää ehkäisemään terrorismia.

Komission varapuheenjohtaja Margaritis Schinas tuo esille komission näkökulmaa aiheeseen. Myös hänen teesinsä on se, että yhteiskunnasta syrjäytyneet henkilöt ovat vaarassa liittyä terroristiseen toimintaan (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 115). Turvallisuutta tulee siis parantaa kiinnittämällä huomiota myös heihin. Näistä ihmisistä puhuminen kuvaannollisesti terrorismin saaliina ("prey"), sekä tällaisten eurooppalaisten haavoittuvuudesta puhuminen ovat Schinasin tapoja vedota kuulijoiden tunteisiin, sillä hän pyrkii herättämään huolta, mikä mahdollisesti johtaa toimenpiteisiin (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 115). Schinas siis korostaa, että radikalisoitumiseen haavoittuvaisimmat ihmiset voivat olla ihan oman jäsenvaltion kansalaisia. Uhka tulee sisäpuolelta, ja sitä on mahdollista torjua pyrkimällä integroimaan ihmisiä takaisin yhteiskuntaan. Kyseiseen uhkaan eivät aina auta kovat vallankäytön välineet, vaan tarvitaan lisäksi myös pehmeää vallankäyttöä. Schinas argumentoi siis turvallisuuden puolesta, joka tulee taata myös tällaisille henkilöille; mikäli yhteiskunta ei välitä, terroristiset järjestöt voivat välittää, mikä ei ole toivottavaa. Puheessaan Schinas luo myös velvollisuutta sanoessaan komission suunnitelmasta "we would like to see implemented – – to offer a chance for integration", sillä hän esittää tämän ainoana mahdollisuutena toimia oikein (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 115).

5.2.9 Tapahtuneet iskut

Maite Pagazaurtundúa (Renew) argumentoi sen puolesta, että parlamentin tulee ottaa vastuuta terrorismin torjunnasta, sillä näin on tehty onnistuneesti myös aikaisempien iskujen jälkeen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95). Perusteena hän käyttää sitä, että yhteiskunta ja iskujen uhrit tarvitsevat ratkaisuja (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95). Turvallisuutta tulee siis pyrkiä parantamaan, sillä näin pystytään esimerkiksi kunnioittamaan uhreja. Uhrien esille nostaminen toimii tunteisiin vetoamisen keinona, sillä Pagazaurtundúa pyrkii herättämään yhteistä huolta terrorismin torjunnasta. Toisaalta hänen voidaan nähdä pyrkivän myös herättämään myötätuntoa uhreja kohtaan, sillä se voisi johtaa torjuntatoimien parantamiseen. Koska iskuja tapahtuu edelleen usein, mistä Pagazaurtundúa myös antaa monia esimerkkejä (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95), torjuntakeinot eivät ole tarpeeksi toimivia pitääkseen terrorismin pois Euroopasta. Buzan ym. (1998, s. 26) ovat tuoneet esille, että turvallistavaan puhetekoon kuuluu esimerkiksi vastatoimien nopean aloittamisen korostaminen, mitä myös Pagazaurtundúa korostaa. Tämä tulee ihan suoraan esille hänen puheessaan ilmaisussa "y tiene que serlo también ahora" (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 95).

Myös Nicolas Bay (ID) tuo esille tapahtuneita iskuja, joiden kautta hän pyrkii perustelemaan turvallisuuteen panostamista:

"Presque tous nos pays sont touchés et tous sont menacés. Trop nombreuses pour les citer, aucune victime ne doit être oubliée: 450 personnes ont été tuées par le terrorisme islamiste en Europe, depuis l'ignoble attentat de Madrid en 2004, jusqu'à celui d'il y a 10 jours en Autriche." (Euroopan parlamentti/Bay, 2020a, s. 96.)

'Meidän valtioista' puhumalla Bay pyrkii lähentämään jäsenvaltioita tekemään enemmän yhteistyötä. Myös hän pyrkii vetoamaan tunteisiin tuomalla esille, että yhtäkään uhria ei tulisi unohtaa, sekä itse uhrien lukumäärän. Näin hän pyrkii herättämään sekä pelkoa, että vihaa tekijöitä kohtaan. Pelon herättämiseen liittyy vahvasti myös se, että Bay tuo suoraan esille kaikkien jäsenvaltioiden olevan uhattuna. Caldwell & Williams (2012, s. 7) ovat määritelleet turvallisuuden tilaksi, jossa ei olla uhattuna. Bayn esille tuomassa tilanteessa tämä ei toteudu ollenkaan. Turvallisuusuhka on laaja ja aiheuttaa vaikutuksia monille valtioille. Islamistisen terrorismin korostaminen ei sinänsä ole yllätys, sillä kuten hän tuo esille, keskustelun ajankohtana edellisestä iskusta oli hyvin vähän aikaa. Terrorismi esitetään uhkana, joka on ollut läsnä jo todella pitkään, mikä vain korostaa vastatoimien tärkeyttä. Tässä yhteydessä terrorismi nähdään uhkana nimenomaan sen kansalaisille aiheuttamien seurauksien takia.

Bay tuo puheenvuorossaan esille myös hyvin syyttävää puhetta muita läsnäolijoita kohtaan, sillä hän esittää useamman syytöksen toistamalla te-pronominia (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 96). Turvattomuutta on siis Bayn mielestä luonut myös unionin toiminta, joka on perustunut inkluusioon, mikä taas on johtanut hänen mielestään 'supermarkettiin ilman identiteettiä' (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 96). Supermarketista puhumisella korostetaan eurooppalaisen yhteiskunnan monimuotoisuutta. Bay turvallistaa unionin oman toiminnan, jonka hän näkee ylläpitävän terrorismin läsnäoloa. Uhattuna on Buzanin ym. (1998, s. 123) yhteiskunnallisessa sektorissa esille tuleva (tässä tapauksessa eurooppalainen) identiteetti, ja kansalaiset, sillä iskut kohdistuvat usein nimenomaan heihin. Tähän identiteettiin ei liitetä supermarketi-vertauksessa esille tullutta monimuotoisuutta. Monien muiden suosima liberaali ajattelutapa nähdään negatiivisena asiana, joka ei johda haluttuun lopputulokseen, eli turvalliseen Eurooppaan.

5.2.10 Maahanmuutto

Nicolas Bay (ID) turvallistaa puheenvuorossaan maahanmuuton, sillä hän näkee sen erittäin suurena tekijänä terrorismissa (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 96). Väitteensä perustana hän käyttää kolmea Ranskassa tapahtunutta terrori-iskua, joiden tekijät olivat maahanmuuttajataustaisia, tuoden esille myös kaikkien heidän kansalaisuutensa (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 96). Perusteena on myös se, että laaja maahanmuutto mahdollistaa islamismin kasvun (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 97). Uhka liittyy siis myös uskonnon kasvuun alueella. Puheessa on vahvaa vastakkainasettelua eurooppalaisten ja näiden tekijöiden välillä. Tässä tapauksessa Bay yleistää yksittäistapauksista yleiseen ajatukseen, eli maahanmuuton esittämään uhkaan. Se nähdään uhkana,

sillä todistetusti osa tekijöistä on ollut taustaltaan maahanmuuttajia, ja tästä johdetaan yleinen ajatus maahanmuuton aiheuttamasta turvallisuushasta.

Puheen tyyli on jopa kärkeä, sillä Bay osoittaa alun ironiset sanansa suoraan komissaari Johanssonille, syyttäen tämän puhetta vastuuttomaksi ja naiiviksi (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 96). Bay pyrkii vetoamaan kuulijoiden, ja erityisesti Johanssonin järkeen, jotta yhteys terrorismin ja maahanmuuton välillä nähtäisiin; maahanmuuttoon tulee puuttua, sillä se uhkaa kansalaisten turvallisuudentunnetta. Tässä voidaan nähdä viitteitä Buzanin ym. (1998) yhteiskunnalliseen sektoriin, sillä 'me'-tekijä on uhattuna ulkopuolelta, ja myös he ovat tuoneet esille maahanmuuton käytettynä uhkavaihtoehtona. Uhka identiteetille taas näkyy siinä, että Bay korostaa liiallisen avoimuuden mahdollista johtamista terroristien dominointiin ja EU:n kukistumiseen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 97). Hyvin kriittinen suhtautuminen maahanmuuttoon ilmiönä on tässä puheenvuorossa pääosassa, sillä Bay ei tuo esille sen positiivisia puolia, vaan korostaa esimerkeillään miksi siihen tulisi puuttua. Turvallisuuspolitiikassa tulisi siis Bayn näkemyksen mukaan keskittyä maahanmuuttoon ja sen aiheuttamiin seurauksiin enemmän.

Nicola Procaccini (ECR) taas tuo puheenvuorossaan esille myös sen puolen, että maahantulijoiden joukossa on ihmisiä, jotka aidosti haluavat turvaa, ja ovat valmiita jakamaan eurooppalaiset arvot (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 98). Puhdas vastakainasettelu ei ole toivottavaa, eikä yksittäisiä tapauksia tulisi yhdistää yleiseen ajatukseen. Hän argumentoi, että laitonta maahanmuuttoa koskevien päätösten epäonnistuneisuus luo uhkaa näille ihmisille ja esimerkiksi kouluille (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 98). Tässä voi nähdä viitteitä aiemmin esille tulleeseen islamistisen terrorismin käsittelemiseen sen nimellä. Myös komissaari Ylva Johansson tuo puheenvuorossaan esille, että maahanmuuttoa ei tule nähdä uhkana, sillä unionin alueella on 22 miljoonaa kolmannen valtion kansalaista, jotka ovat esimerkiksi töissä tai opiskelevat (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Antamiensa esimerkkien avulla Johansson pyrkii kumoamaan esille tuodut väitteet maahanmuuton luomasta uhasta. 22 miljoonaa ihmistä on todella suuri määrä lainkuuliaisia kansalaisia, millä pyritään näyttämään induktiivisen päättelyn virheellisyys maahanmuuttoa koskien. Näkemyseroja maahanmuuton turvallisuudelle aiheuttamista seurauksista siis löytyy jonkin verran.

Andrea Bocskor (EPP) kuuluu myös kirjallisen puheenvuoronsa myötä laitton maahanmuuton turvallisiksi (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Bocskor perustelee väitettään tapahtuneilla iskuilla, sekä radikalismien luomalla uhallalla eurooppalaisille ja heidän elämäntyylilleen (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 101). Nostamalla esille kansalaisten näkökulmaa, Bocskor pyrkii luomaan yhteistä velvollisuutta täyttää kansalaisten odotukset turvallisuuden suhteen. He joutuvat siis laittomien maahanmuuttajien takia elämään jatkuvassa turvattomuuden tilassa, mitä ei voida pitää toivottavana. Bocskor pyrkii vaikuttamaan erityisesti henkilöihin, jotka eivät suostu yhdistämään terrorismia ja maahanmuuttoa toisiinsa (Euroopan parlamentti, 2020a, s.

101). Uhan esittäminen jatkuvana, mikäli asiaa ei muuteta, on tapa, jolla Bocskor pyrkii luomaan myös nopeasti toimimisen edellytyksiä. Tämä kuuluu turvallistamiseen Buzanin ym. (1998, s. 26) tekstissä. Mitä nopeammin asia ymmärretään, sitä paremmin pystytään turvallisuus Euroopassa toteuttamaan.

Elzbieta Kruk (ECR) tuo kirjallisessa puheenvuorossaan esille, että läntiset EU-valtiot ovat epäonnistuneet ulko- ja maahanmuuttopolitiikassaan, mikä taas on luonut uhan koko sivilisaatiolle (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 103). Kruk argumentoi siis sen puolesta, että syntynyt turvallisuusuhka on nimenomaan näiden valtioiden syynä. Kruk ei kuitenkaan tuo yhtäkään esimerkkivaltiota esille, joten väite on hyvin yleisellä tasolla. Valtioiden nimien mainitsematta jääminen jättää päättelyn kuulijalle, eikä hän sanomallaan hyökkää suoraan ketään kohtaan. Kruk perustelee argumenttiaan tiettyjen valtioiden syyllisyydestä pelkällä sotilaallisten ja rikosoikeudellisten keinojen käytöllä pehmeämpien keinojen sijaan (Euroopan parlamentti, 2020a, s. 102). Tämä kuitenkin liittyy väitteeseen vain epäsuorasti, sillä hän ei varsinaisesti puhu maahanmuutosta. Väite sivilisaation vaarantamisesta on suhteellisen painava ja liioittelevakin, joten sitä odottaisi perusteltavan perusteellisemmin. Yksittäisten politiikan alojen epäonnistumisten yhdistäminen sivilisaation uhattuna olemiseen korostaa kuitenkin kyseisten alojen tärkeyttä turvallisuudesta keskusteltaessa.

Viimeisimmässä käsittelemässäni keskustelussa ei juuri oteta kantaa maahanmuuttoon. Yksi selkeästi siihen liittyvä puheenvuoro kuitenkin löytyy. Jorge Buxadé Villalba (ECR) osoittaa puheensa komissiolle, sillä suunniteltu turvallisuusstrategia ei hänen mielestään toimi, mikäli alueella on laittomia maahanmuuttajia (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 114). Tätä Buxadé Villalba perustelee sillä, että heidät tulisi lainsäädännöllisten keinojen avulla pystyä karkottamaan alueelta, ja näin ei nyt tapahdu (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 114). Toisena perusteena Buxadé Villalba käyttää laittomien maahanmuuttajien määrää, mikä estää turvallisuuden takaamisen eurooppalaisille, ja kolmantena hän tuo esille esimerkkejä tällaisten henkilöiden tekemistä iskuista (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 114). Tehdyt iskut ja uhrien määrien esille tuominen on tapa vedota tunteisiin, sillä konkreettiset esimerkit nostavat esille ilmiön vaarallisuuden. Buxadé Villalba siis näkee laittomat maahanmuuttajat uhkana, jota ei pelkällä turvallisuusstrategialla pystytä torjumaan. Tässä yhteydessä näkyy selvästi Caldwellin & Williamsin (2012, s. 7) ajatus turvallisuudesta tilana, jossa ei olla uhattuna. Hallitsematon laitton maahanmuutto aiheuttaa turvallisuusuhan, joka estää turvallisuudentunteen luomisen Euroopan kansalaisille.

5.2.11 Ulkopoliitiikka

Mick Wallace (GUE/NGL) tuo esille mielenkiintoisen näkökulman siitä, että Yhdysvaltojen tukeminen pitää yllä EU:n ulkopuolisten valtioiden epävakautta, mikä taas aiheuttaa turvallisuusuhkaa myös unionin alueelle (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 110). Argumenttiaan Wallace perustelee antamalla paljon esimerkkejä:

"In 2019, Israeli Defence Forces killed 133 Palestinians, 28 of them children. Why didn't we stop the Association Agreement with Israel? Why don't we stop Member States from selling arms to Saudi and UAE, who are committing genocide in Yemen? Over 100 000 children have died in that war and we don't even want to talk about it in here. Why did we support the NATO bombing and destruction of Libya and the displacement of millions that came back to haunt us?" (Euroopan parlamentti/Wallace, 2020b, s. 110.)

Euroopan unionin toteuttama ulkopolitiikka on siis yksi tekijä, mikä luo turvallisuusuhkaa. Buzan (2016, s. 55) on myös kirjoittanut ajatuksesta, että valtio voi luoda tällaisen turvallisuusuhan nimenomaan harjoittamallaan ulkopolitiikalla. Vaikka nyt on kyse laajemmasta alueesta kuin valtio, puhutaan kuitenkin hyvin yhtenäisestä alueesta, joten ajatusta voitaneen soveltaa. Koska terrorismi luo uhkaa myös EU:n ulkopuolisista valtioista, ei tulisi unohtaa ulkopolitiikan tärkeyttä terrorismin torjunnassa. Wallacen esimerkit ovat asioita, jotka voivat kyseisissä valtioissa herättää katkeruutta tai vihan tunteita, ja sitä kautta johtaa väkivaltaiseen toimintaan. Erityisesti lapsiuhreista puhuminen on tapa vedota kuulijoiden tunteisiin, jotta Wallace saisi heidät ymmärtämään, että vääränlaisen ulkopolitiikan kärsijöinä on paljon viattomia. Turvallisuuden tärkeyden korostaminen voidaan siis Wallacen näkemyksen mukaan nähdä jokseenkin erikoisena, sillä samaan aikaan ollaan valmiita luomaan muualla turvattomuutta. Turvallisuuden paradoksin käsite voidaan myös nähdä olevan läsnä Wallacen argumentaatiossa. Kun pyritään luomaan turvallisuutta puuttamalla muiden valtioiden ongelmiin, voidaan samalla tulla luoneeksi turvattomuutta molemmille osapuolille (Hamilton, 2013, s. 9).

Mara Bizzotto (ID) nostaa esille unionin itse rahoittaman turvallisuusuhan: "E non contenti, voi regalate i nostri soldi alla Turchia del dittatore Erdogan, che arma i terroristi islamici che colpiscono le nostre città." (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 113.) Bizzotto näkee siis suoran syy-seuraussuhteen unionin antaman rahoituksen ja terrori-iskujen välillä. Te-pronominin käyttäminen ja 'meidän' rahoista puhuminen luovat argumentista syytöksen, ja tuovat selkeästi esille, että Bizzotto ei hyväksy tällaista toimintaa. Hän siis sanoutuu itse irti kyseisestä unionin toiminnasta. Turkki on jo pitkään pyrkinyt EU-jäseneksi, joten Bizzotto nostaa esille myös kyseisen valtion ja erityisesti sen johtajan toiminnan ongelmallisuuden. Bizzotto ei kuitenkaan anna argumentilleen varsinaisia perusteita, eli esimerkiksi konkreettisia esimerkkejä Turkin ja terrorismin suhteesta, mikä vie painoarvoa hänen väitteeltään.

5.2.12 Valtioiden toiminta

Antoni Comín i Oliveres (NI) nostaa esille oikeusvaltioperiaatteen, jota hänen mielestään uhkaa Bryssel, eli unionin toimielimet, eikä niinkään Puolan tai Unkarin toiminta (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111). Comín i Oliveres perustelee väitettään sillä, että EU ei puuttunut Espanjassa tapahtuneisiin oikeusvaltioperiaatteen rikkomuksiin (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111). Hän siis pyrkii esimerkin avulla havainnollistamaan, miksi tilanne on ongelmallinen. Väitteessä on nähtävissä kritiikkiä myös sitä kohtaan, että vain tiettyihin rikkomuksiin puututaan, eli tässä tapauksessa Puolan ja

Unkarin. Oikeusvaltioperiaate on tärkeä kansalaisten perusoikeuksien kannalta, joten Comín i Oliveres puhuu pitkälti niiden puolesta. Oikeusvaltioperiaate kuuluu eurooppalaisiin arvoihin (Satuli, 2020, s. 11), joten sen kohtaaman uhan esille tuominen ei ole kovinkaan yllättävää. Se mahdollistaa kansalaisten turvallisuuden myös valtioiden tai unionin taholta, sillä he voivat luottaa, että heihin kohdistuvat toimet perustuvat lakiin.

Mick Wallace (GUE/NGL) yhdistää vahvasti turvallisuuden rauhaan, eikä näe EU-jäsenvaltioiden asevarustelua hyvänä asiana turvallisuuden ylläpitämisen kannalta:

"The truth be told, the people of Europe want security all right. They want the security of a home but, in 2018, the EU Member States spent EUR 78 billion on housing and over EUR 200 billion on arms and defence. Three times more. They want security of housing, affordable health care and education. If we want security, we should stop the militarisation of Europe." (Euroopan parlamentti/Wallace, 2020b, s. 110.)

Myös Caldwell & Williams (2012, s. 7) ovat yhdistäneet turvallisuuden rauhan käsitteeseen. Rauhan aikana aseellinen toiminta voidaan nähdä negatiivisena asiana, ja näin ajattelee myös Wallace. Hän pyrkii vertailun keinoin tuomaan esille, että jäsenvaltiot käyttävät liikaa rahaa aseisiin, mikä on pois esimerkiksi terveydenhuollosta. Turvallisuutta voidaan taata monella tavalla, ja sotilaalliset toimet voidaan nähdä Wallacen näkökulmasta sellaisena, joka pikemminkin luo turvattomuutta kuin turvallisuutta. Valtioiden tulisi siis keskittyä luomaan turvallisuutta alemmalla tasolla, sillä sitä kansa Wallacen mukaan todellisuudessa haluaa. Wallace käyttää argumenttinsa perusteena kansalaisten ajatuksia, ja toistaa ilmaisua "[t]hey want". Tällä hän pyrkii näyttämään, että juuri kansalaiset ovat samaa mieltä hänen kanssaan. Wallacen argumentti militarisoinnin lopettamisesta ei sinänsä ole yllättävä, sillä hänen puolueensa ajaa vahvasti samaa agendaa. Käkönen (1995, s. 93) on kirjoittanut, että poliittisessä kielessä aseiden asema turvallisuuden ylläpitämisessä korostuu. Tällaisen ajatusmaailman Wallace yhdistää unionin toimintaan, ja kritisoi sitä.

5.2.13 Turvallisuus

Viimeisimmässä keskustelussa tuotiin esille kommentteja, joissa ei suoraan turvalliseta mitään, mutta argumentoidaan kuitenkin turvallisuuden puolesta. Esimerkiksi Lena Düpont (EPP) sanoo, että turvallisuus on taas noussut yhdeksi agendaksi, ja että näin tulisikin olla (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111). Turvallisuuteen tulee keskittyä, jotta terrorismiin pystytään vastaamaan. Mikäli uhkaa ei oteta tarpeeksi tosissaan, voivat seuraukset olla suuriakin. Nykyinen tilanne torjunnan suhteen esitetään siis hyvänä. Peter Kofod (ID) taas tuo esille, että turvallisuus ja turva ("[s]ikkerhed og tryghed") ovat yhteiskunnan alfa ja omega, ja että ilman niitä ei ole myöskään toimivaa yhteiskuntaa (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 112). Alfa ja omega -vertauksen käyttäminen on retorinen keino, jolla Kofod haluaa korostaa turvallisuuden tärkeyttä yhteiskunnassa. Kyseisen sanonnan mukaisesti kaiken voidaan Kofodin mielestä

nähdä alkavan turvallisuudesta ja myös loppuvan siihen. Myös Foucault (2007, s. 45) on tuonut esille, että turvallisuutta on voitu pitää itseisarvona. Samanlainen ajatus on nähtävissä Kofodin argumentaatiossa.

Petar Vitanov (S&D) argumentoi turvallisuusunionistrategian puolesta, sillä hän näkee sen turvallisuutta parantavana tekijänä (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111). Perusteena hänellä on se, että 13 %:lle eurooppalaisista terrorismi on uhka, joka pyrkii murtamaan demokraattisia arvoja, kuten myös se, että kaoottiset toimintamallit eivät ole toimiva vaihtoehto (Euroopan parlamentti, 2020b, s. 111). Tilastollisella esimerkillään Vitanov pyrkii näyttämään, että uhattu ihmismäärä on suhteellisen suuri tai ainakin tarpeeksi suuri, jotta toimiva keino tarvitaan. Vitanov pyrkiikin vetoamaan kuulijoiden järkeen antamansa esimerkin avulla. Parlamentaarikkojen tiedossa varmasti on, että kansalaisia EU-alueella on yli 400 miljoonaa, joten noinkin pieneltä vaikuttava prosenttimäärä on todellisuudessa miljoonia ihmisiä. Turvallisuusunionistrategia on mahdollisuus yhdistää voimat ja toimia selkeiden toimintamallien mukaan, jolloin jokaiselle jäsenvaltiolle on selvää, miten toimia. Selkeät, ylhäältäpäin tulevat ohjeistukset jättävät vähemmän mahdollisuuksia Vitanovin esille tuomalle kaoottisuudelle.

6 YHTEENVETO

Analyysissa esille nousseet asiat tukivat selkeästi odotuksiani siitä, että parlamentissa keskusteltaisiin turvallisuudesta ja vapaudesta tasapainoillen niiden välillä. Tämä tuotiin jopa ihan kirjaimellisesti esille puheenvuoroissa, eli puhuttiin tasapainon käsitteestä. Välillä nämä käsitteet nähtiin toisiaan täydentävinä ja välillä vastakkaisina. Kaikissa keskusteluissa käsiteltiin erilaisia terrorismin torjunnan välineitä, ja kaikissa tämä tasapainoilu oli ainakin jollain tavalla nähtävissä. Eri vuonna käytyjen keskustelujen välillä oli kuitenkin nähtävissä hieman eroja siinä, kumpaa korostettiin enemmän. Vuoden 2008 puheenvuoroissa argumentoitiin enemmän ja selkeämmin kansalaisten vapauksien puolesta. Turvallisuuden puolesta puhuminen taas oli selvempää vuoden 2020 keskusteluissa. Tällaiselle tulokselle voi olla syynä esimerkiksi se, että 2000-luvun puolivälin aikoihin terrorismi ei ollut yhtä paljon esillä, kuin mitä se 2010-luvun jälkeen on ollut. Myös jihadistisen terrorismin lisääntyminen tällä aikavälillä voi olla yksi syy. Toisessa vuoden 2020 keskustelussa tuotiin esille myös juuri tapahtunut terrori-isku, jossa opettaja Samuel Paty oli saanut surmansa, mikä voidaan nähdä yhtenä syynä turvallisavan retoriikan määrälle.

Buzanin ym. (1998) esittelemä yhteiskunnallinen sektori oli kaikista heidän esille tuomistaan sektoreista eniten esillä. Tällainen löydös on linjassa aikaisemman kirjallisuuden kanssa, sillä Buzan ym. (1998, s. 185) ovat kirjoittaneet parlamentin vedonneen turvallisamisessa erityisesti EU:n identiteettiä koskeviin uhkiin. Vuoden 2008 keskusteluissa uhattuna olevaan identiteettiin yhdistettiin esimerkiksi länsimainen sivilisaatio ja vapaudet. Vuoden 2020 keskusteluissa identiteettiin yhdistettiin demokratiaa, sekä yleisesti eurooppalaisia arvoja. Sotilaallinen sektori oli nähtävissä vain yksittäisissä puheenvuoroissa vuonna 2008, eli sitä ei tuotu aineistoissa paljoakaan esille. Poliittinen sektori oli selkeimmin nähtävissä yhdessä puheenvuorossa vuoden 2020 aineistossa. Turvallisuudessa keskityttiin siis pitkälti me-tekijän turvallisuuden takaamiseen, eli tässä tapauksessa eurooppalaisten kansalaisten. Eurooppalainen identi-

teetti nähtiin todella tärkeänä unionin toiminnan kannalta, minkä takia siihen vaikuttava terrorismi, ja terrorismiin liittyvinä yksittäisinä tekijöinä esimerkiksi maahanmuutto, ääriuskovaiset ja rajavalvonta nähtiin asioina, joihin tulee puuttua.

Turvallistaminen oli puhetekona todella paljon näkyvissä aineistoissa. Molempina vuosina turvallistettiin suhteellisen samanlaisia asioita, eli maahanmuuttoa, unionin ja valtioiden toimintaa, islamia, islamismia ja terrorismin torjunnan keinoja. Uhan nähtiin siis tulevan sekä sisä-, että ulkopuolelta. Turvallisuuteen liittyen mielenkiintoinen havainto oli myös vuonna 2008 tehty Lissabonin sopimuksen puolesta argumentointi. Se esitettiin eräänlaisena keinona puuttua epäkohtiin ja muiden EU-toimielinten toimintaan. Kun otetaan huomioon, että Lissabonin sopimus toi myöhemmin lisää lainsäädäntövaltaa parlamentille (Wade, 2014, s. 375), ei asian korostaminen ole kovinkaan yllättävää. Parlamentti siis haluaa pystyä takaamaan esimerkiksi perusoikeuksia paremmin, ja nyt sillä on siihen mahdollisuus. Neuvostoa syyllistävä argumentaatiota ei ollut enää juurikaan nähtävissä vuoden 2020 keskusteluissa, ja muuttunut valtasapaino voi hyvin olla yksi selittävä tekijä.

Molempina vuosina käytettiin hyvin tunteisiin vetoavaa retoriikkaa, eli esimerkiksi lähentäviä pronomineja, nostettiin esille uhrien, lasten tai kansalaisten näkökulmaa, sekä esitettiin syytöksiä niin liberaalia ajattelutapaa, puolueita kuin yksittäisiä henkilöitä kohtaan. Tällaista retoriikkaa näkyi sekä turvallisuuden, että vapauksien puolesta argumentoitaessa. Mielenkiintoinen havainto tähän liittyen oli se, että uhrien näkökulmaa käytettiin perusteena molemmissa. On odotettavissa, että sitä käytetään argumentoitaessa turvallisuuden puolesta, mutta kyseinen näkökulma nousi esille myös argumentissa vapauden puolesta.

Turvallisuuden tärkeyttä korostettaessa pyrittiin monesti esittämään terrorismi erittäin vaarallisena ilmiönä, tästä esimerkkejä ovat puhuminen kansanmurhasta, ilkeästä pahuudesta, verenvuodatuksesta sekä yhdestä vaarallisimmista ilmiöistä. Nämä voidaan yhdistää turvallistavaan puhetekoon, sillä mitä uhkaavampana ilmiö näytetään, sitä paremmin voidaan oikeuttaa omat vastatoimet. Edellä mainitut käsitteet eivät myöskään ole neutraaleja, vaan niihin liittyy tiettyjä ajatuksia ja tunteita, esimerkkinä kansanmurha. Syytösten esittämistä oli nähtävissä molempien vuosien keskusteluissa. Vuoden 2008 keskusteluissa esimerkiksi äärioikeisto oli syytösten kohteena vapauksien rajoittamisen takia ja valtiot väärinkäytösten takia. Vuonna 2020 taas syyllistettiin ja turvallistettiin esimerkiksi unionin omaa toimintaa ja liberaalia ajattelutapaa. Nämä ovat tapoja kritisoida muiden ajatusmaailmaa ja pyrkiä näyttämään omat mielipiteet paremmassa valossa.

Toisaalta myös järkeen vetoaminen oli yleistä, eli puhuttiin esimerkiksi velvollisuudesta tai tuotiin esille loogisia kehityskulkuja, kuten induktiivista päättelyä. Eri-laisten retoristen keinojen käyttö ei tullut yllätyksenä, sillä keskusteluissa tarkoituksena on saada muut oman mielipiteen kannalle, jolloin suostuttelu eri tavoilla on kannattavaa. Pro et contra -keskustelumuuotoa käytettäessä erilaiset näkemykset ovatkin todella tärkeitä. Auktoriteettiin vetoamista oli myös nähtävissä osassa puheenvuoroja,

kuitenkin enemmän vuoden 2008 keskusteluissa. Yleisimmät käytetyt auktoriteetit olivat joko oma puolue tai parlamentaarikko itse. Erityisesti vuonna 2020 puolueihin viittaaminen voi johtua siitä, että yksi henkilö toi aina puolueen pääasiat esille, jolloin tällainen retoriikka on ymmärrettävää.

Molempien vuosien keskusteluissa oli nähtävissä paljon välttämättömyys-retoriikkaa kummankin käsitteen puolesta argumentoitaessa. Kuten Buzan ym. (1998, s. 23–24) tuovat esille, turvallistamisessa pyritään luomaan uhka, joka vaatii välittömiä vastatoimia. Turvallisuuden puolesta puhuttaessa tämä tuli hyvin esille, eli toimet esitettiin sellaisina, joita ei voida viivyttää tai muuten sillä on negatiivisia seurauksia. Vapauksien välttämättömyydestä puhuminen oli hyvin näkyvää vuoden 2008 keskusteluissa, kun kyse oli tietosuojasta ja perusoikeuksista. Vapauksiin kohdistuvat rajoitukset esitettiin jopa sortoon liittyvinä. Tällaiseen retoriikkaan liittyen ei siis ollut suuria eroja käsitteiden välillä.

Maahanmuutosta ja islaminuskosta keskusteltiin suhteellisen tasaisesti molempina vuosina. Puheenvuorot olivat kuitenkin jonkin verran negatiivisempia sävyiltään vuoden 2020 keskusteluissa. Maahanmuuttoa turvallistettiin todella monessa puheenvuorossa, ja perusteena käytettiin paljon esimerkkejä tehdyistä iskuista, sekä esimerkiksi esitettiin maahanmuutto islamistisen terrorismin lisääjänä. Luca (2016, s. 39) on kirjoittanut, että maahanmuuttokeskusteluun on yhdistetty kulttuuriin liittyvä pelko. Samanlainen näkemys on nähtävissä myös käsittelemissäni keskusteluissa. Erilainen kulttuuri nähdään osassa puheenvuoroja uhkana. Keskusteluiden välissä ollut Euroopan pakolaiskriisi vuodesta 2014 lähtien voidaan nähdä yhtenä syynä keskustelun muuttumiselle tällaiseksi. Ennen ajallisesti ensimmäistä 2020-vuoden keskustelua oli myös juuri tapahtunut terrori-isku, joka on voinut toimia yhtenä vaikutteena argumentaatiolle. Maahanmuuttoon liittyen oli kuitenkin nähtävissä myös selkeää vastaturvallistamista, eli pyrittiin näyttämään, että uhka ei ole sellainen kuin minä se äärimmillään esitetään. Vastakkainasettelun ja rasismien vähentäminen esitettiin tällaisissa puheenvuoroissa mahdollisuuksina parempaan turvallisuustilanteeseen.

Aikaisemmassa kirjallisuudessa, esimerkiksi Baker-Beallin (2016, s. 146) esille tuomana on kirjoitettu siitä, että unioni ei ole kovinkaan helposti yhdistänyt virallisissa asiakirjoissa terrorismia ja islamia. Tällaista ajatusta kritisoitiin jonkin verran toisessa vuoden 2020 keskustelussa, ja jopa turvallistettiin ajatus tällaisen ajatusmallin jatkamisesta. Esille nousi useampaan kertaan ajatusmalli, että asioista tulisi puhua niiden oikeilla nimillä, jotta uskontoon linkittyvän terrorismin torjunnassa voidaan onnistua. Toisaalta Baker-Beallin esille tuoma näkemys on myös konkreettisesti nähtävissä esimerkiksi toisessa vuoden 2008 keskustelussa, eli islamia ja terrorismia ei vielä haluta avoimesti yhdistää toisiinsa.

Kuten aiemmassakin tutkimuksessa on tullut esille, parlamentin keskusteluiden painoarvo oli myös nyt todella pitkälti ihmis- ja perusoikeuksien puolustamisessa, kun käsiteltiin vapauksien tärkeyttä. Erityisesti tietosuoja koskevilla puheenvuoroissa tämä tuli kaikkein vahvimmin esille, mutta myös sananvapauskeskustelussa ne

mainittiin. Kaunert ym. (2015, s. 370) ovat tuoneet esille, että parlamentti on korostanut ihmisoikeuskysymyksiä erityisesti tietosuojaä käsiteltäessä, joten tällainen löydös on linjassa sen kanssa. Erityisesti vuoden 2008 keskusteluissa vapaudet ja oikeudet olivat suuressa osassa, sillä tietokannoista ja sanavalintojen merkityksestä sananvapaudelle oli paljon puheenvuoroja. Arkaluonteisten tietojen keräämistä ja tiettyjä sanavalintoja vastaan argumentoitiin esimerkiksi tuomalla esille niihin liittyviä väärinkäytöksiä, dystopioita, sekä lainkuuliaiset kansalaiset vs. rikolliset -asetelmaa. Myös barbarismin käsite nousi esille argumentoitaessa vapauksien rajoittamista vastaan. Berlinin (1969, s. 161) esille tuomaa negatiivista vapautta ei siis tule rajoittaa liikaa, kuten hän itsekin argumentoi.

Vapauden tärkeyttä korostavissa argumenteissa oli vapauden teorioihin liittyen eniten nähtävissä negatiivisen vapauden rajoittamisen kritisoimista. Positiivista vapautta ei juuri korostettu. Esimerkiksi ihmisten liikkumis- ja ilmaisunvapaus olivat oikeuksia, joiden rajoittaminen nähtiin monissa puheenvuoroissa hyvin negatiivisena asiana. Molempina vuosina liiallinen vapauksien rajoittaminen nähtiin johtavan jopa autoritaariseen yhteiskuntaan, johon esimerkiksi Orwellin ja drone-esimerkin esille nostamisilla pyrittiin. Mikäli vapaudet olivat puheenvuorossa pääosassa, tuotiin usein esille erilaisia negatiivisia tulevaisuudenkuvia, mikäli rajoituksia tehdään liikaa. Tällaisella retoriikalla pyrittiin korostamaan vapauksien tärkeyttä unionin toiminnalle. Autoritaarisuuden korostaminen onkin mielenkiintoinen tapa tuoda esille vapauksien tärkeyttä. EU-jäsenvaltioissa demokraattisuus on hyvin tärkeässä osassa, joten vertaaminen erilaisiin dystopioihin voi hyvin saada kuulijat miettimään rajoitusten vaikutuksia.

Oli mielenkiintoista nähdä, että keskusteluissa tuotiin avoimesti esille esimerkiksi sodan tai taistelun käsitteitä puhuttaessa terrorismin vastaisesta toiminnasta. Erityisesti vuonna 2020 oli nähtävissä tällaista retoriikkaa. Tähän liittyen Laitinen & Lumio (2009, s. 69) ovat tuoneet esille, että terrorismin vastaisesta sodasta puhuminen leimaa tiettyä ryhmää. Varsinaisen terrorismin vastaisen sodan on voitu nähdä loppuneen jo jokin aika sitten, mutta kyseisen käsitteen käyttö ei ole vielä loppunut terrorismin torjuntaa koskevassa retoriikassa. Syyskuun 2001 iskuihin viitattiin myös useamman kerran vuonna 2008 erityisesti perusteltaessa turvallisuuden tärkeyttä, joten erityisesti siinä vaiheessa terrorismin vastainen sota oli vielä hyvin muistissa.

Selkeä ero oli mielestäni siinä, miten käsiteltiin Internetiä. Vuoden 2008 toisessa keskustelussa argumentoitiin vahvemmin kansalaisten vapauksien puolesta verrattuna vuoden 2020 aineistoon. Vuoden 2020 aineistossa oli nähtävissä myös vapauksien puolesta puhumista, mutta vähemmässä määrin. Tämä voi kuitenkin johtua siitä, että vuoden 2008 keskustelussa Internet oli yksi pääasioista, kun taas vuoden 2020 keskusteluissa sillä ei ollut aivan yhtä suurta osaa.

Toinen tutkimuskysymys koski terrorismin torjuntaan liittyviä malleja/teorioita. Niiden sisältöä oli jonkin verran nähtävissä puheenvuoroissa. Millerin torjuntamal-

lissa lainsäädännölliset keinot ovat yksi osa (Laitinen & Lumio, 2009, s. 67). Tätä korostettiin vuoden 2008 debateissa, koska käsiteltävänä oli lainsäädäntöön liittyvät muutokset, mutta myös vuonna 2020, sillä esimerkiksi konkreettisenä esimerkkinä toiminut asedirektiivi nähtiin tärkeänä terrorismin torjunnan kannalta. Lainsäädäntö näyttäytyi keskusteluissa todella tärkeänä terrorismin torjunnan keinona. Tämä ei ole kovinkaan yllättävää, sillä niiden kautta pystytään luomaan yhtenäistä toimintatapaa, sekä varmistamaan, että rikoksista rangaistaan. Unionin sekundaarinen lainsäädäntö jakautuu kuitenkin kahteen, eli asetuksiin ja direktiiveihin, joista direktiivien toimeenpaneminen on enemmän jäsenvaltioiden asia. Tämä taas voi aiheuttaa erimielisyyttä esimerkiksi sen implementoinnin tavoista tai aikataulusta.

Prechtin terrorismin torjunnan kategorioista esille nousivat erityisesti "yhteiskunnalliset toimenpiteet", "poliisitoiminta ja paikallisyhteisön osallistuminen", sekä "diplomatia ja ulkopoliittikka", eli lähes kaikki (Laitinen & Lumio, 2009, s. 68–72). Nämä korostuivat huomattavasti enemmän vuoden 2020 keskusteluissa, mikä johtuu pitkälti siitä, että Prechtin esille nostamia aiheita käsiteltiin niissä ylipäättään enemmän. Poliisitoiminnan korostuminen johtuu siitä, että Europol oli paljon esillä islamistisen terrorismin torjunnasta puhuttaessa. Scotti (2016, s. 89–90) on artikkelissaan tuonut esille, että Euroopan parlamentti on pyrkinyt ehkäisemään radikalisoitumista sosiaalisella inklusiolla. Tähän ajatukseen liittyvää retoriikkaa oli nähtävissä paljon erityisesti vuoden 2020 aineistossa. Koulutuksen tärkeys terrorismin torjunnassa tuotiin hyvin vahvasti esille, vaikka myös vastakkaisia mielipiteitä oli näkyvissä. Terrorismin torjunnassa voidaan siis keskittyä myös pehmeämmän vallankäytön välineisiin. Esille tullut argumentti liittyy vahvasti myös Prechtin yhteiskunnallisiin toimenpiteisiin, sillä niissä pyritään edistämään integroitumista politiikan keinoin (Laitinen & Lumio, 2009, s. 69).

Keskustelu terrorismin torjunnasta Euroopan parlamentissa on siis kaiken kaikkiaan hyvin moninaista liittyen vapauteen, turvallisuuteen ja erilaisiin torjunnan keinoihin. Mielipiteiden esittäminen on vilkasta, ja omaa näkemystä pyritään usein pitämään kaikista parhaimpana. Kansalaisen näkökulmasta vapaudet ovat hyvin tärkeitä, ja näiden keskusteluiden perusteella on selvää, että niistä halutaan pitää kiinni myös keskusteltaessa turvallisuudesta. Jakautuneisuutta löytyy kuitenkin siinä, missä määrin niistä ollaan valmiita joustamaan turvallisuuden takia. Yksittäisillä iskuilla keskusteluiden ajankohtien lähellä on selkeää vaikutusta näkemykseen turvallisuustilanteesta. Buzanin (2016, s. 123) jaottelun mukaisesti uhka on tällöin ajallisesti, sekä välimatkallisesti lähellä. Keskusteluita analysoitaessa on siis tärkeää huomioida konteksti. Terrorismin jatkuva muutos tarkoittaa, että siihen ja sen torjuntaan liittyvää tutkimusta tarvitaan koko ajan lisää. Koska Euroopan unioni on Suomen kannalta tärkeä, erityisesti sen torjuntamalleihin ja niiden perusteluihin on tärkeää tutustua, jotta kansalaisena on mahdollista ymmärtää, miksi tiettyjä toimenpiteitä tehdään. Tähän tarpeeseen myös tämä tutkielma pyrkii vastaamaan.

LÄHTEET

AINEISTO

- Euroopan parlamentti (2008a). Euroopan parlamentin keskustelut (s. 32–37). Saatavilla <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-6-2008-04-21_FI.pdf>
- Euroopan parlamentti (2008b). Euroopan parlamentin keskustelut (s. 1–33). Saatavilla <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-6-2008-09-23_FI.pdf>
- Euroopan parlamentti (2020a). Sanatarkat istuntoselostukset (s. 90–103). Saatavilla <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-9-2020-11-11_FI.pdf>
- Euroopan parlamentti (2020b). Sanatarkat istuntoselostukset (s. 104–116). Saatavilla <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-9-2020-12-16_FI.pdf>

KIRJALLISUUS

- Baker-Beall, C. (2016). *The European Union's Fight Against Terrorism: Discourse, Policies, Identity*. Manchester University Press.
- Balzacq, T. (2010). A theory of securitization : Origins, core assumptions, and variants. Teoksessa T. Balzacq (toim.), *Securitization Theory : How Security Problems Emerge and Dissolve* (s. 1–30). Taylor & Francis.
- Berlin, I. (1969). *Four Essays on Liberty*. Oxford University Press.
- Bosco, F. (2013). Terrorist Use of the Internet. Teoksessa U. Gürbuz (toim.), *Capacity Building in the Fight Against Terrorism* (s. 39–46). IOS Press.
- Bossong, R. (2012). *The Evolution of EU Counter-Terrorism: European Security Policy after 9/11*. Taylor & Francis.
- Buzan, B. (2016). *People, states & fear: an agenda for international security studies in the post-cold war era*. ECPR.
- Buzan, B., Wæver, O. & de Wilde, J. (1998). *Security: A New Framework For Analysis*. Rienner.
- Caldwell, D. & Williams, R. E. (2012). *Seeking Security in an Insecure World*. Rowman & Littlefield Publishers.

- de Castro Sánchez, C. (2017). Security, Migrant Flows, and Terrorism in the European Area of Freedom, Security and Justice. Teoksessa A. Sroka, F. C.-R. Garrone & R. D. T. Kumbrián (toim.), *Radicalism and Terrorism in the 21st Century: Implications for Security* (s. 231–246). Peter Lang AG.
- Cicero, M. T. (2006). *Puhujasta*. Gaudeamus.
- Cross, M. K. D. (2017). Counter-terrorism in the EU's external relations. *Journal of European Integration: European Boundaries In Question*, 39(5), 609–624.
- Dumitrescu, M., Paraschiv, D. & Nitu, M. (2020). The Fight against Terrorism in the European Union. *Jurnalul economic*, XXII(76), 54–66.
- Ekengren, M. (2007). Terrorism and the EU: The Internal-External Dimension of Security. Teoksessa D. Spence (toim.), *The European Union and Terrorism* (s. 30–53). John Harper Publishing.
- Euroopan parlamentti (2008c). Pöytäkirja. Saatavilla <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/PV-6-2008-04-22-ITM-005-04_FI.html>, luettu 11.1.2022.
- Euroopan parlamentti (2008d). Pöytäkirja. Saatavilla <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/PV-6-2008-09-23_FI.html>, luettu 11.1.2022.
- Euroopan parlamentti (2021a). Terrorismi EU:ssa: tilastoja vuodelta 2020. Saatavilla <<https://www.europarl.europa.eu/news/fi/headlines/priorities/terrorismi/20210628STO07262/terrorismi-eu-ssa-tilastoja-vuodelta-2020>>, luettu 15.3.2022.
- Euroopan parlamentti (2021b). Terrorismin torjunta: mihin toimiin EU on ryhtynyt? Saatavilla <<https://www.europarl.europa.eu/news/fi/headlines/security/20180316STO99922/terrorismin-torjunta-eu-ssa>>, luettu 19.3.2022.
- Euroopan parlamentti (2021c). Jihadistinen terrorismi EU:ssa vuodesta 2015 alkaen. Saatavilla <<https://www.europarl.europa.eu/news/fi/headlines/security/20180703STO07127/jihadistinen-terrorismi-eu-ssa-vuodesta-2015-alkaen>>, luettu 19.3.2022.
- Europol (2021). *European Union Terrorism Situation and Trend Report*. Publications Office of the European Union. Saatavilla <https://www.europol.europa.eu/cms/sites/default/files/documents/tesat_2021_0.pdf>, luettu 15.3.2022.
- Foucault, M. (2007). *Security, territory, population: Lectures at the Collège de France, 1977–1978*. Palgrave Macmillan.

- Hamilton, C. (2018). The European Union: Sword or shield? Comparing counterterrorism law in the EU and the USA after 9/11. *Theoretical criminology*, 22(2), 206–225.
- Hamilton, J. T. (2013). *Security: Politics, humanity, and the philology of care*. Princeton University Press.
- Hillebrand, C. (2011). Guarding EU-wide Counter-terrorism Policing: The Struggle for Sound Parliamentary Scrutiny of Europol. *Journal of contemporary European research*, 7(4), 500–519.
- Hobbes, T. (1999). *Leviathan*. Vastapaino.
- Honneth, A. (2014). *Freedom's right : The social foundations of democratic life*. Polity Press.
- Horgan, J. (2010). Disengaging from Terrorism. Teoksessa D. V. Canter (toim.), *The Faces of Terrorism : Multidisciplinary Perspectives* (s. 257–276). John Wiley & Sons.
- Kakkuri-Knuuttila, M.-L. (2015). Retoriikka. Teoksessa M.-L. Kakkuri-Knuuttila (toim.), *Argumentti ja kritiikki: lukemisen, keskustelun ja vakuuttamisen taidot* (s. 233–272). Gaudeamus.
- Kakkuri-Knuuttila, M.-L. & Halonen, I. (2015). Argumentaatioanalyysi ja hyvän argumentin ehdot. Teoksessa M.-L. Kakkuri-Knuuttila (toim.), *Argumentti ja kritiikki: lukemisen, keskustelun ja vakuuttamisen taidot* (s. 60–113). Gaudeamus.
- Kaunert, C. & Léonard, S. (2019). The collective securitisation of terrorism in the European Union. *West European politics*, 42(2), 261–277.
- Kaunert, C., Léonard, S. & MacKenzie, A. (2015). The European Parliament in the External Dimension of EU Counter-terrorism: More Actorness, Accountability and Oversight 10 Years on? *Intelligence and national security*, 30(2–3), 357–376.
- Krishnamurti, J. (1992). *On Freedom*. Victor Gollancz LTD.
- Käkönen, Jyrki. (1995). *Konflikti, turvallisuus ja ympäristö*. Atena.
- Laitinen, K. & Lumio, M. (2009). *Terroristin synty ja terrorismin torjunta: Näkökulmia väkivaltaiseen radikalisoitumiseen*. Poliisiammattikorkeakoulu.
- Laskowski, J. & Laskowska, A. (2021). Towards a Secure Economic Growth: Development of a Common European Union Counter-Terrorism Policy. *European Research Studies Journal*, XXIV(Special Issue 2), 666–680.
- Le'onard, S. (2015). Border Controls as a Dimension of the European Union's

- Counter-Terrorism Policy: A Critical Assessment. *Intelligence and national security*, 30(2–3), 306–332.
- Liedlbauer, L. (2021). Politicising European counter-terrorism: The role of NGOs. *European security (London, England)*, 30(3), 485–503.
- Limnell, J. (2011). *Maailma ja Suomi 9/11 jälkeen*. WSOY.
- Luca, G. (2016). FREEDOM VS. SECURITY IN EUROPE: THE PHENOMENON OF ILLEGAL MIGRATION. *Research and science today*, 1, 36–40.
- Martikainen, T. (2014). Uskonnon hallinta ja turvallistaminen valtiollisena toimintana. Teoksessa T. Martikainen & M. Tiilikainen (toim.), *Islam, hallinta ja turvallisuus* (s. 253–277). Eetos.
- Martin, J. (2014). *Politics and Rhetoric: A Critical Introduction*. Routledge.
- May, L. (2009). Global Procedural Rights and Security. Teoksessa C. Bailliet (toim.), *Security : A Multidisciplinary Normative Approach* (s. 249–260). Martinus Nijhoff Publishers.
- Militaru, I. N. (2018). *The Internal Market of the European Union. Fundamental Freedoms. ADJURIS*.
- Neocleous, M. (2008). *Critique of Security*. Edinburgh University Press.
- Neocleous, M. (2011). 'A Brighter and Nicer New Life': Security as Pacification. *Social & Legal Studies*, 20(2), 191–208.
- Nye, J. J. S. (2004). *Power in the global information age : From realism to globalization*. Taylor & Francis.
- Perelman, C. (1996). *Retoriikan valtakunta*. Vastapaino.
- Ripoll Servent, A. (2015). *Institutional and Policy Change in the European Parliament : Deciding on Freedom, Security and Justice*. Palgrave Macmillan.
- Satuli, H. (2020). *EU-perusteos*. Ulkoministeriön Eurooppatiedotus.
- Scotti, V. R. (2016). The European Parliament and Counterterrorism in the Euro-Mediterranean Area. *Mediterranean quarterly*, 27(4), 81–99.
- Stan, M. (2010). Islamic Terrorism in Europe. Teoksessa H.-L. Diemel, Y. Sharan, & C. Rapp (toim.), *Terrorism and the Internet: Threats, Target Groups, Deradicalisation Strategies* (s. 41–52). IOS Press.

- Sulowski, S. (2017). Counter-Terrorism: Correlating Security and Freedom. Teoksessa A. Sroka, F. C.-R. Garrone & R. D. T. Kumbrián (toim.), *Radicalism and Terrorism in the 21st Century: Implications for Security* (s. 11–24). Peter Lang AG.
- Tiilikainen, T. & Wiesner, C. (2016). Towards a Political Theory of EU Parliamentarism. Teoksessa P. Ihalainen, C. Illie & K. Palonen (toim.), *Parliament and Parliamentarism: A Comparative History of a European Concept* (s. 292–310). Berghahn Books.
- Vuori, J. A. (2011). *How to do security with words: A Grammar of Securitisation in the People's Republic of China* [väitöskirja, Turun yliopisto]. UTUPub-julkaisuarkisto. Saatavilla <<https://urn.fi/URN:ISBN:978-951-29-4701-0>>
- Wade, M. L. (2014). The European union as a counter-terrorism actor: Right path, wrong direction? *Crime, law, and social change*, 62(3), 355–383.
- Wiesner, C., Haapala, T., & Palonen, K. (2017). *Debates, rhetoric and political action : Practices of textual interpretation and analysis*. Palgrave Macmillan UK.